ÎNVĂŢĂTURI TRANSMISE DE ISUS

Credinţă, fapte şi ficţiuni

gina lake

Credinţă, fapte şi ficţiuni

Cum să-ţi găseşti calea spirituală

Învăţături primite de la spiritul lui Isus

prin mediumul Gina Lake

Traducere de Răzvan-Alexandru Petre

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2021

Colecţia CĂRŢILE LUI ISUS

“FAITH, FACTS, and FICTION

Finding Your Way on the Spiritual Path”

Channeled Teachings from Jesus

through Gina Lake

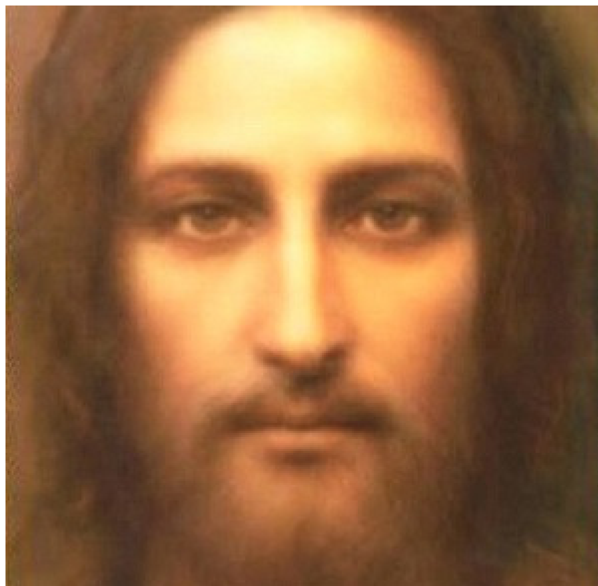
Endless Satsang Foundation, 2021

RadicalHappiness.com

Mediumul Gina Lake s-a înregistrat lecturând câteva mesaje care formează capitolele acestei cărţi, pe care le-am tradus în limba română. Puteţi asculta şi citi simultan subtitrarea pe YouTube cu acele capitole din cartea “Credinţă, fapte şi ficţiuni. Cum să-ţi găseşti calea spirituală”, în playlist-ul:

https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUua9GHRV3QhvPjp5viyKCBX

Conţinut

Introducere

«Eu sunt acela pe care îl ştiţi ca Isus Cristos. Această carte a mea este puţin diferită de cele precedente, deoarece este mai de actualitate. De obicei, scriu despre probleme legate de dezvoltarea personală şi evoluţia spirituală. Cu toate acestea, situaţia din lumea voastră cere o reacţie mai la obiect: Cum trăiţi în lumea de astăzi şi cum vă depăşiţi provocările, ca specie şi ca lume? Acesta este un subiect important, iar în această carte, voi face doar o sumară analiză. Dar voi aborda lucrurile pe care le consider cele mai presante şi chiar cumplite referitoare la bunăstarea voastră şi a lumii.

Majoritatea dintre voi sunteţi conştienţi de problemele cu care vă confruntaţi. Nu-i nevoie să le mai numim. Iar acum, mulţi sunteţi conştienţi de probleme şi mai profunde, apărute recent, care provoacă divizări politice şi supărări. Problema cea mai critică este cea a adevărului. Ce este adevărat? Asta vreau să abordez în această carte, deoarece democraţia, libertatea individuală şi capacitatea societăţii de a funcţiona şi a înflori depind de consensul asupra unor chestiuni esenţiale, precum şi de onestitatea discursului.

În societăţile libere se consideră de la sine înţeles că majoritatea oamenilor sunt de acord cu unele chestiuni şi că cei mai mulţi încearcă să vorbească sincer. Cei mai mulţi dintre voi aţi fost educaţi să credeţi lucruri similare şi să fiţi sinceri şi cinstiţi. Dar acest lucru s-a schimbat. Unii sunt educaţi – chiar îndoctrinaţi – cu credinţe diferite faţă de

majoritate şi au ajuns să creadă că convingerile lor sunt atât de importante, încât le vor susţine şi răspândi cu orice preţ. Mă refer aici la o versiune radicalizată a creştinismului, naţionalismul creştin, care la bază, este un cult.

Acest lucru este periculos. Piatra de temelie a unei societăţi libere este libertatea de a crede orice vreţi, *atâta timp cât aceste credinţe nu duc la acţiuni care dăunează altora.* Această ultimă parte este cheia. Libertatea voastră de a crede în ceva este un privilegiu care trebuie acordat şi celorlalţi, atâta timp cât convingerile lor nu le fac rău altora. Sunteţi liberi să credeţi chiar şi minciuni, atâta timp cât aceste neadevăruri nu dăunează altora. Dar ce se întâmplă când aceste credinţe sunt neadevărate şi subminează democraţia şi libertatea acordată celorlalţi sau când încurajează tratamentul inuman şi inechitabil al celorlalţi? Ce facem atunci?

Aceasta este întrebarea cu care vă confruntaţi acum. Ce veţi face cu cei ale căror credinţe duc la răul altora sau al societăţii, care cred că sunt puri şi drepţi, în sens religios, când susţin aceste credinţe şi care duc un fel de război împotriva celor care nu sunt de acord cu ei?

Aceasta este o întrebare perenă, deoarece au existat întotdeauna dintr-aceia care au crezut fervent în ceva pentru care au afirmat că scopul scuză mijloacele sau dintr-aceia care nu credeau în nimic, aşa că au făcut orice le era oportun şi servea obiectivelor şi dorinţelor ego-ului lor. Astfel de credinţe greşite sau lipsa oricărei credinţe au stat la baza majorităţii războaielor.

Multe religii îşi consideră credinţele superioare şi că merită să lupte sau chiar să omoare în numele lor sau, cel puţin, că au primit învestitura de a-i converti pe alţii. Oare asta a fost calea mea? Oare acest gen de religie aş fi fondat eu? Creştinii au simţit adesea că luptă pentru mine sau luptă pentru virtute, dar luptau mereu pentru ei înşişi, dintr-un sentiment de îndreptăţire de sine şi superioritate sau, uneori, chiar din interes personal. Dar niciodată lupta, judecarea, ura sau pretenţia de superioritate nu au fost metoda mea, ceea ce ar trebui să vă fie clar. "Ce ar face Isus în această situaţie?" nu pare a fi o întrebare pe care să şi-o pună destul de mulţi creştini în aceste vremuri. Ori nu-i dau un răspuns adevărat.

Învăţăturile mele nu s-au referit la credinţe şi nici măcar la reguli, ci la a trăi ca dragoste şi ca pace, şi tot ce v-am învăţat servea acestui scop. Orice credinţă care nu slujeşte iubirii şi păcii nu vă slujeşte la nimic, nu mă slujeşte pe mine sau pe Dumnezeu, nu slujeşte umanităţii şi nu slujeşte vieţii. Orice credinţă care vă separă între voi, care vă determină să judecaţi sau să vă simţiţi superiori altora nu este ceea ce am predicat eu. Nu este Adevărul, cu majusculă. În aceste pagini, voi spune mai multe despre Adevăr şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a vă ajuta să discerneţi adevărul de ficţiune şi credinţa oarbă de credinţa adevărată sau cunoaşterea interioară.

Din păcate, creştinismul, ca şi orice altă religie, este plin de credinţe care nu vă slujesc nici vouă, nici societăţii, iar această afirmaţie este adevărată dintr-un motiv: Fiinţele umane au un ego, iar religia a fost creată de fiinţele umane. Presupuşii fondatori ai religiilor voastre, cum aş fi eu sau Buddha, nu v-am întemeiat sau nu v-am modelat religiile, pentru că nu am fost de faţă de-a lungul secolelor – ba chiar, mileniilor – ca să o facem. Oamenii v-au modelat religiile: oameni având ego, oameni care nu şi-au depăşit ego-urile.

Maeştrii spirituali pe care îi veneraţi în toate religiile voastre şi-au depăşit ego-urile, motiv pentru care au fost veneraţi. Au fost nişte exemple de cât de departe poate ajunge evoluţia spirituală umană. Au fost fiinţe umane iluminate, ceea ce veţi fi şi voi într-o bună zi, după multe, multe încarnări.

Însă adepţii acelor oameni luminaţi, care au fondat o religie după cum au înţeles ei învăţăturile acelui iluminat, nu-şi depăşiseră ego-urile. Fondatorii religiei şi liderii ulteriori nu au ştiut cum este conştiinţa unei persoane iluminate, deşi unii mai ştiau, dar acei puţini nu erau conducători în cadrul religiilor consacrate sau, poate, nici nu aparţineau vreunei religii.

Este puţin probabil ca o fiinţă umană iluminată, precum am fost eu, să creeze o religie sau organizaţii religioase cum sunt cele pe care le aveţi. Prin natura lor, organizaţiile religioase sunt ierarhice, iar o ierarhie nu reflectă Adevărul. Oamenii iluminaţi nu se văd pe sine sau pe vreun altul ca fiind mai presus sau mai prejos de alţii, ci egali şi neseparaţi de ceilalţi.

Mai mult, cei iluminaţi recunosc că nu este nevoie de un preot sau alt mijlocitor între voi şi Dumnezeu. Ei comunică direct cu Dumnezeu, ca să zicem aşa, şi asta puteţi face şi voi, indiferent de nivelul vostru de conştiinţă. Dumnezeu este disponibil oricui şi oricând.

Ego-ul este cel ce creează ierarhii, pentru că se străduieşte să se ridice în ochii altora, şi ce modalitate mai bună de a o face, decât într-o organizaţie care-i îndreptăţeşte pe unii să aibă putere asupra altora? De-a lungul veacurilor, ego-urile de la vârf au stabilit şi controlat ceea ce trebuie crezut şi ce nu trebuie crezut în cadrul unei religii. Aceasta este cea mai mare putere dintre toate, pentru că, dacă controlezi credinţele oamenilor, îi controlezi şi pe ei.

Religia este o încercare de a trăi în neprihănire şi acea străduinţă, acea dorinţă, este lăudabilă. Dar ideea ego-ului privind neprihănirea se referă mai mult la respectarea regulilor, obţinerea aprobării din partea altora şi înţelegerea unor concepte, în timp ce lipseşte adevăratul sens al învăţăturilor originale. Cum ar putea cineva aflat în starea egotică de conştiinţă – care este starea majorităţii umanităţii în majoritatea timpului – să înţeleagă cu adevărat conştiinţa iluminată?! Obligatoriu, vor exista neînţelegeri şi interpretări greşite ale învăţăturilor care provin de la un iluminat.

Eu am înţeles acest lucru şi m-am aşteptat să se întâmple aşa cu învăţăturile mele, dar acesta nu a fost un motiv suficient pentru a nu oferi învăţăturile care erau necesare. Întotdeauna au existat şi persoane care au putut înţelege învăţăturile – Adevărul – într-o măsură suficientă pentru a beneficia de Adevăr, de a-l trăi într-o oarecare măsură şi a-l transmite mai departe. Mai mult, chiar şi cei aflaţi în starea egotică de conştiinţă recunosc Adevărul atunci când îl aud. În inimile lor, ei cunosc Adevărul şi mulţi chiar încearcă să trăiască acest Adevăr.

Adevărul despre care vorbesc este iubirea. Este atât de simplu, cu adevărat: Aţi venit din iubire şi sunteţi meniţi să vă întoarceţi la iubire, la starea voastră naturală, care este o stare de acceptare iubitoare şi împăcare cu viaţa, în care îmbrăţişaţi viaţa pentru darul care este ea, simţind dragoste şi preţuire pentru tot ceea ce există.

A trăi realmente această stare este un lucru special – care necesită o conştiinţă iluminată, conştiinţa cristică – dar a înţelege că acesta-i lucrul important şi scopul pentru care vă aflaţi aici, nu este greu de înţeles. În

Inimile voastre, asta vă doriţi cu toţii mai mult decât orice, iar busola voastră interioară vă îndreaptă continuu în această direcţie, în ciuda impulsurilor şi dorinţelor egotice şi a înţelegerilor eronate despre viaţă.

În această carte, voi spune mai multe despre Adevăr, cu majusculă. Şi voi explica ce anume vă împiedică să înţelegeţi şi să trăiţi acest Adevăr. Voi aborda şi problemele de bază ale condiţiei umane: problema de a avea un ego, ce vă provoacă el şi cum să depăşiţi acele urmări distructive şi neplăcute. Este important să înţelegeţi ce trebuie să ştiţi pentru a trăi ca iubire şi ce vă trebuie pentru a avea o societate viabilă şi de nădejde.

Dintotdeauna, ego-ul a fost cel care subminează progresul spiritual şi social. Acum este mai necesar ca oricând să înţelegeţi acest lucru şi să faceţi tot posibilul pentru a nu lăsa ego-ul să vă conducă. Ego-ul, un aspect primitiv al omenirii, este programat să furnizeze minciuni şi înţelegeri eronate, care apar sub forma vocii din capul vostru şi chiar par a fi vocea şi gândurile voastre. Când credeţi acele neadevăruri şi trăiţi după ele, voi şi societatea nu veţi fi fericiţi sau la fel de eficienţi pe cât aţi putea fi. Nu veţi progresa aşa cum aţi putea. Trebuie să ajungeţi să priviţi dincolo de aceste percepţii şi înţelegeri greşite şi, prin această carte, sper să vă ajut să reuşiţi. Fie ca să fiţi pe pace, acum şi pururea! Aceasta este dorinţa mea pentru voi şi pentru întreaga omenire.»

Capitolul 1:
CREDINŢELE

1a. Minciunile

«În multe privinţe, aceasta este o carte despre credinţe: credinţe bazate pe fapte, convingeri bazate pe credinţa oarbă în ceea ce v-a învăţat sau v-a spus cineva, credinţe bazate pe experienţă, credinţe bazate pe fantezii şi speranţe, credinţe bazate pe presupuneri şi credinţe bazate pe cunoaştere interioară. Aproape fiecare gând care vă vine în minte este o credinţă sau se bazează pe o credinţă sau un set de credinţe.

Chiar şi dorinţele se bazează pe credinţa că aveţi nevoie de ceva, dintr-un motiv sau altul. Fără această credinţă, nu aţi avea niciun motiv să vă doriţi ceva. Atunci aţi face sau nu aţi face ceva fără ca să vă îmboldească vreo credinţă, ci, pur şi simplu, acţionând de dragul de a acţiona şi pentru că aşa v-a venit să faceţi. Aceasta este starea de trezire ori iluminare, sau ceea ce este adeseori numit „a fi în flux” sau „a te lăsa dus de curent”.

Credinţele şi convingerile sunt o parte inevitabilă a condiţiei umane şi nu vă sugerez că puteţi sau ar trebui să le eliminaţi. Ceea ce vă sugerez este să deveniţi mai conştienţi de credinţele voastre şi să căpătaţi o anumită abilitate de a distinge care sunt adevărate şi vă servesc şi care nu sunt adevărate şi nu vă servesc.

Ceea ce veţi descoperi într-o astfel de auto-examinare este că majoritatea credinţelor voastre nu sunt adevărate sau nu prea adevărate şi, prin urmare, nu vă servesc, căci cum vă poate servi o minciună, ceva neadevărat? Ceea ce vă sugerez este că fericirea, împlinirea şi succesul în această viaţă sunt dependente de cât de adevărate sunt credinţele pe care le susţineţi. Prin urmare, atunci când susţineţi credinţe neadevărate, nu veţi fi fericiţi şi viaţa nu va merge bine.

Am putea spune că aceasta este o lege naturală, o lege metafizică, anume că viaţa este configurată pentru a merge strună şi a aduce satisfacţie şi fericire atunci când sunteţi în acord cu adevărul, dar să nu

meargă bine atunci când nu sunteţi în acord. Aţi observat? Acest lucru poate fi dificil de observat, deoarece nu sunteţi întotdeauna conştienţi de convingerile greşite pe care le aveţi, cele care vă provoacă nefericire şi dificultăţi. Majoritatea oamenilor nu îşi analizează suficient convingerile, încât să poată descoperi că au multe credinţe neadevărate şi, prin urmare, inutile. Ei îşi cred convingerile fără să le pună la îndoială. Aceasta este problema.

Această problemă provine din faptul că voi, ca fiinţe umane, sunteţi programaţi să credeţi anumite lucruri care sunt neadevărate, din simplul motiv că aveţi un ego. Ego-ul vostru este un program, iar o mare parte din această programare este defectă şi vă face să suferiţi şi să fiţi nefericiţi.

Această programare defectă este transmisă de la o generaţie la alta fără ca oamenii să-şi dea seama. Falsele presupuneri neanalizate ale unei generaţii sunt adoptate de alta, iar societatea în ansamblu suferă efectele acestor minciuni. Stereotipurile de gen şi prejudecăţile rasiale sunt exemple în acest sens.

Problema cu minciunile sau credinţele neadevărate, pe lângă ce-i deja evident, este că sunt proaste ghiduri despre cum să vă duceţi viaţa şi că sunt limitative. Credinţele neadevărate vă limitează opţiunile, ceea ce vă blochează potenţialul creativ şi capacitatea de a vă expansiona, de a explora, de a rezolva probleme, de a descoperi lucruri noi şi de a evolua. Minciunile sunt anti-viaţă.

Ceea ce numesc minciună sau credinţă neadevărată ar putea fi numită şi neînţelegere, adevăr parţial sau viziune limitată. Există ceva adevăr în unele minciuni, care le face credibile, dar tot nu sunt adevărate. De exemplu, cândva se spunea că fetele nu sunt la fel de bune la matematică ca băieţii, de parcă sexul ar face diferenţa. Deşi este posibil să fie ceva adevărat în acest sens, ca urmare a modului diferit în care fetele şi băieţii au fost trataţi şi instruiţi şi ce fel de jucării li s-au dat, totuşi nu există nimic în creierul lor care să provoace această diferenţă. Diferenţele care existau aparent probabil că au fost urmarea acestei înţelegeri eronate. Această credinţă neadevărată a devenit o profeţie autoîmplinită, aşa cum se întâmplă cu multe dintre credinţele voastre şi motivul pentru care multe dintre ele rămân necontestate.

Prefer să numesc astfel de minciuni „neînţelegeri” sau “înţelegeri eronate”, deoarece nu sunt intenţionate. De obicei, oamenii nu transmit intenţionat minciuni. Ei înţeleg ceva greşit şi apoi pasează mai departe acea neînţelegere. Deci, în niciun caz nu vă învinovăţesc pentru această tendinţă, ci doar o menţionez. Sunteţi programaţi să-i credeţi pe ceilalţi şi să vă credeţi propriile gânduri, până în momentul când vă daţi seama că trebuie să le puneţi la îndoială.

Vă naşteţi să aveţi încredere în ceilalţi şi asta nu-i o trăsătură rea. Încrederea este un ingredient necesar în relaţiile personale şi în cadrul societăţii, dar este, de asemenea, important să vă daţi seama că majoritatea oamenilor trăiţi în conformitate cu credinţe neadevărate sau parţial adevărate, fără să vă daţi seama de acest lucru, şi că transmiteţi mai departe involuntar aceste înţelegeri eronate.

Asta nu ar fi o problemă dacă adevărul nu ar conta. Dar, după cum spuneam, adevărul este esenţial pentru a fi fericiţi şi înfloritori. Viaţa este configurată aşa: Sunteţi răsplătiţi când sunteţi în acord cu adevărul şi nu sunteţi răsplătiţi sau sunteţi îngrădiţi când credeţi minciunile ego-ului şi ale altor persoane. Viaţa este în mod fundamental bună şi se bazează pe dragoste. Viaţa vă îndrumă cu iubire spre adevăr şi fericire, arătându-vă ce este adevărat şi neadevărat prin urmările convingerilor voastre.

Dacă nu vă place cum vă simţiţi sau cum vă tratează ceilalţi sau cum merg lucrurile, ar fi bine să vă întrebaţi: „Ce cred eu despre mine, despre această situaţie sau despre această persoană, care nu este aliniat cu adevărul? Ce credinţe negative şi neadevărate pun în acţiune în acest moment sau situaţie? Ce rol joacă convingerile mele în crearea sau permiterea acestei experienţe?”

Asta nu înseamnă că orice lucru neplăcut care vi se întâmplă este din vina voastră sau a convingerilor voastre; totuşi, convingerile pe care vă bazaţi când reacţionaţi la o situaţie o pot îmbunătăţi sau înrăutăţi. Acesta este rolul pe care îl joacă credinţele voastre: ele determină modul cum *resimţiţi* o situaţie, dacă nu chiar şi situaţia în sine. Uneori, credinţele voastre provoacă în mod direct situaţia în care vă aflaţi, iar alteori, situaţia este co-creată de voi alături de mulţi alţi factori care nu ţin de controlul vostru.

În orice caz, oricât de puţin control ai avea asupra situaţiilor, ai întotdeauna controlul asupra atitudinii interioare, a modului în care te

raportezi la aceste situaţii. Eşti singurul care deţine controlul asupra acestui lucru. Reacţiile tale faţă de viaţă îţi creează trăirea vieţii, iar asta-i responsabilitatea ta şi a nimănui altcuiva. Ceea ce crezi are o mare legătură cu modul în care te simţi şi cum reacţionezi la viaţă şi la ceilalţi oameni şi, în consecinţă, cu modul în care îţi răspunde înapoi viaţa şi ceilalţi.

Te afli aici pentru a învăţa să fii fericit şi împăcat cu situaţiile pe care ţi le aduce viaţa. Aceasta este provocarea peste care trebuie să treci. Dacă te vei acorda cu adevărul şi nu vei cădea pradă minciunilor pe parcursul unor astfel de provocări, atunci vei deveni mai degrabă eroul vieţii tale, decât o victimă.»

1b. Adevărul

«Adevărul despre care vorbesc este un adevăr universal: ce este întotdeauna adevărat despre viaţă, despre modul în care funcţionează viaţa. Deci, vă voi vorbi despre acesta.

Unele lucruri nu se schimbă, şi am putea spune că adevărul este ceea ce nu se schimbă şi este previzibil în privinţa vieţii, ca şi în legile naturii. Aşa cum legile fizice ale naturii sunt adevărate, şi anumite legi metafizice sunt adevărate, indiferent dacă le consideraţi astfel sau nu. Ceva adevărat este adevărat, fie că credeţi sau nu.

Este important să recunoaşteţi aceste legi metafizice, deoarece necunoaşterea lor, la fel ca necunoaşterea legilor naturii, nu vă va fi de niciun folos. Fiinţele umane se luptă într-atât cu viaţa, din cauză că nu înţeleg Adevărul. Ele nu înţeleg legile metafizice care guvernează viaţa: modul în care funcţionează viaţa, care-i rostul vieţii şi ce urmăreşte ea.

Desigur, este mai dificil să recunoaştem aceste legi decât legile naturii, deoarece multe dintre ele funcţionează pe intervale lungi de timp, chiar şi de-a lungul mai multor vieţi, cum este cazul cu legea karmei. Aceasta este prima lege metafizică pe care aş vrea să o abordez, deoarece karma este la fel de importantă pentru Adevăr cum este gravitaţia pentru legile naturii.

Karma este o lege. E definită adesea prin „culegi ceea ce semeni". Dar karma este mult mai complexă decât sugerează aceste patru cuvinte. Ele spun că ceea ce le faci celorlalţi, alţii îţi vor face ţie. Totuşi, interpretarea aceasta simplistă ratează scopul şi intenţia karmei, care nu este de a pedepsi, ci de a vă învăţa ceva.

Dacă karma se manifestă uneori ca o pedeapsă, se întâmplă doar pentru că, adesea, acesta este cel mai eficient mod de a învăţa ceva şi pentru că sufletul a fost de acord să suporte acea metodă pedagogică. Aceasta este o distincţie importantă. Viaţa nu pedepseşte; ea vă învaţă. Şi dacă pare să vă înveţe într-un mod dur, înseamnă că i-a fost permis – chiar a fost invitată – de către sufletul care învaţă prin această metodă.

Există multe modalităţi prin care sufletul vostru poate învăţa ce are nevoie şi el are de ales. Poate învăţa mai blând şi, probabil, mai lent sau, dimpotrivă, mai dur şi, probabil, mai repede. În ambele cazuri, evenimentele pe care le trăiţi sunt destinate exclusiv să vă vindece, să vă înveţe şi să vă ajute să evoluaţi, nu să vă pedepsească.

De fapt, pedeapsa nu este un profesor prea eficient. Poate să îi înveţe pe oameni să nu facă ceva, dar în dauna progresului lor spiritual şi capacităţii de a se iubi pe ei înşişi, de a iubi viaţa şi de a-i iubi pe ceilalţi, care este lecţia supremă. Cei care primesc o pedeapsă sunt plini de ruşine sau furie şi resentimente, iar acesta este un iad de care trebuie să înveţe să se elibereze.

Deoarece pedeapsa duce la o şi mai mare înrădăcinare a ego-ului şi la nefericire, este, de fapt, contraproductivă pentru progresul spiritual. Pedeapsa este calea prin care ego-ul remediază delictele şi greşelile, dar omenirea încă nu i-a recunoscut ineficienţa. Pedeapsa perpetuează durerea şi negativitatea şi nu face nimic pentru a le vindeca.

Toate delictele, greşelile şi suferinţa sunt cauzate de ego, aşa că soluţia nu este de a înrădăcina oamenii şi mai mult în ego-urile lor, pedepsindu-i, ci de a le oferi ceea ce i-ar putea ajuta să înţeleagă că ei nu sunt ego-ul. Iubirea este ceea ce vindecă şi scoate oamenii din starea egotică de conştiinţă şi nimic altceva: iubire, acceptare, bunătate, compasiune şi atenţie. Acestea sunt balsamurile care vindecă.

Este adevărat că culegi ceea ce semeni – în această viaţă sau în alta. Adesea, rezultatul a ceea ce semeni vine imediat: Nu eşti amabil cu cineva şi el nu este amabil cu tine. Alteori, rezultatul este mai îndelungat:

Mănânci prea mult zahăr, an de an, şi faci diabet. Iar unele urmări nu apar decât abia în altă viaţă: Îi dispreţuieşti pe cei săraci, iar în următoarea viaţă te vei naşte sărac.

Ceea ce poate părea uneori o pedeapsă, din punct de vedere karmic, este adeseori doar cel mai bun mod de a învăţa ceea ce trebuie învăţat şi, adesea, ceea ce trebuie învăţat este compasiunea. Pentru acest scop, remediul este adesea să fii „pus în pielea celuilalt”. Fiecare dintre voi a avut multe, multe vieţi concepute pentru a vă învăţa compasiunea „punându-vă în pielea celuilalt”.

De exemplu, dacă aţi minţit, aţi înşelat sau aţi escrocat pe cineva, să păţiţi acelaşi lucru la un moment dat sau într-o altă viaţă poate fi cel mai bun mod de a vă insufla compasiunea necesară pentru a vă împiedica să repetaţi aceeaşi greşeală. Dacă acesta este cazul, sufletul vostru va proiecta cu atenţie situaţiile şi vă va oferi resursele şi oamenii de care aveţi nevoie pentru a învăţa din acea experienţă.

Fiecare suflet are la activ multe vieţi în care s-a comportat urât şi apoi a cules consecinţele. Acest lucru este inevitabil şi experienţa majoritară a primelor vieţi din lanţul reîncarnării. Nu există nicio modalitate de a evita învăţarea prin „lovituri grele” în această şcoală a vieţii, fapt ce ne conduce la o altă lege metafizică: Viaţa este o şcoală destinată evoluţiei sufletului.

Învăţarea este încorporată în viaţă, precum este gravitaţia. Nu poţi trăi şi să nu înveţi ceva. Uneori tragi concluzii greşite, şi atunci vei trece prin mai multe lecţii neplăcute, până când înţelegi corect. Viaţa este foarte răbdătoare şi te poţi întinde cât de mult timp vrei ca să înveţi ceea ce trebuie să înveţi. Dacă înţelegi că viaţa încearcă să te înveţe ceva atunci când te confruntă cu o provocare, o problemă sau o persoană dificilă, atunci îţi va fi mult mai uşor să înveţi din acea experienţă.

Dacă nu înţelegi că viaţa este o şcoală, îţi va fi mai dificil să înveţi din experienţele tale. Te vei simţi victimizat de viaţă, ruşinat că ai eşuat, supărat sau, pur şi simplu, confuz. Dar îndată ce înţelegi că tot ceea ce îţi aduce viaţa serveşte în scopul creşterii sufletului tău, poţi deveni curios care este acest scop şi îţi poţi folosi experienţele pentru a creşte.

Multe dintre provocările vieţii sunt destinate a-ţi perfecţiona şi contura caracterul: Înveţi să fii mai curajos, perseverent, răbdător, responsabil, de încredere, atent, amabil, iubitor, înţelept şi descurcăreţ.

Viaţa te învaţă aceste lucruri şi numai din ea le înveţi. Nu le poţi învăţa citind o carte – *viaţa însăşi* este lecţia.

Puteţi învăţa aceste lucruri fie de bunăvoie, fie fără voie, fie rapid, fie încet. Dacă nu vreţi, învăţarea va dura mai mult, dar, până la urmă, toţi deveniţi mai curajoşi, perseverenţi, răbdători, responsabili, de încredere, grijulii, amabili, iubitori, înţelepţi şi descurcăreţi, ca urmare a trăirii multor vieţi.

Karma acţionează prin ceilalţi şi prin situaţii de viaţă proiectate de sufletul vostru. Ceilalţi vă sunt învăţători prin modul în care răspund la ceea ce faceţi şi spuneţi. Vă oferă un feedback instantaneu despre cum au fost afectaţi de cuvintele şi faptele voastre, care, pentru voi, este o ocazie de a învăţa să vorbiţi sau să acţionaţi în aşa fel încât să obţineţi rezultate mai bune.

Asta nu înseamnă că ar trebui să faceţi pe plac tuturor – deşi n-ar fi rău, atâta timp cât vă face şi vouă plăcere, adică, să vă trăiţi viaţa urmându-vă Inima. Dar când îi trataţi bine pe ceilalţi, şi ei vă vor trata bine. Relaţiile umane vă lămuresc foarte clar cum funcţionează legea karmei. Modul în care îi trataţi pe ceilalţi contează nu doar pentru ei, ci şi pentru experienţa voastră cu ei şi pentru senzaţia pe care v-o dă viaţa.

Vă puteţi crea o experienţă de viaţă pozitivă sau una negativă. Depinde cu adevărat de voi, de modul în care vă comportaţi cu ceilalţi. Acest lucru contează nu numai pentru bunăstarea lor, ci şi pentru a voastră. Până la urmă, învăţaţi să îi trataţi bine pe ceilalţi, pentru că vă face să vă simţiţi bine, ceea ce ne conduce la o altă lege metafizică.

O voi numi legea iubirii. Iubirea este ceea ce naşte viaţa, o susţine şi o îndrumă. Iubirea este în spatele a tot. Viaţa este dirijată de o mână iubitoare, nu una critică sau crudă.

Aceasta este o lege care ar putea fi dificil de înţeles din punctul de vedere al ego-ului. Ego-ul crede că viaţa este înspăimântătoare şi crudă, dar asta, pentru că îşi proiectează asupra vieţii propria frică şi cruzime. Ego-ul însuşi face viaţa să pară înfricoşătoare şi crâncenă, dar nu aşa e viaţa.

Viaţa este bună, viaţa este frumoasă, viaţa este binevoitoare şi înţeleaptă, dar ego-ul nu este aşa. El creează toate acele dezordini, confuzii, conflicte, sentimente negative, limitări şi frici care alcătuiesc condiţia umană, dilema umană. Cât de greu este să fii o fiinţă umană!

Dar este aşa doar pentru că aveţi un ego. Fără ego, aţi fi profund îndrăgostit de viaţă şi tot ce aţi vedea ar fi dragostea şi bunăvoinţa din marele plan al vieţii, ceea ce ne conduce la o altă lege.

Există un design, un plan. Viaţa are un scop, este proiectată şi ghidată de forţe superioare. Ca şi în cazul celorlalte legi metafizice, aceasta nu este atât de evidentă, dar există totuşi o mulţime de indicii. Dacă credeţi că viaţa are o intenţie, este planificată şi ordonată, veţi începe să vedeţi că chiar aşa este. Dacă însă priviţi prin ochii ego-ului, viaţa va părea întâmplătoare, nedreaptă, haotică şi capricioasă. Dar nu este aşa.

Viaţa ta are un scop şi este ghidată divin. Eşti conceput aşa cum eşti pentru un motiv. Ţi s-a dat o personalitate, un corp fizic, un aspect fizic, situaţii de viaţă, o familie, moştenire genetică şi tendinţe care îţi oferă lecţiile de care ai nevoie şi care sprijină împlinirea scopului vieţii pentru care ai venit pe Pământ.

Eşti o expresie unică a lui Dumnezeu! Iar Dumnezeu te iubeşte şi te-a creat pentru a fi exact aşa cum eşti. Există o inteligenţă în spatele vieţii şi această inteligenţă este binevoitoare. Numeşte-L Dumnezeu sau cum vrei tu. Aceasta este o altă lege, din moment ce această inteligenţă este absolut binevoitoare şi înţeleaptă.

Imaginaţi-vă ce inteligenţă este necesară pentru a crea tot ceea ce există şi care să funcţioneze atât de frumos, ca un Întreg complicat, fiecare piesă fiind interdependentă şi împletită cu orice altă piesă a creaţiei. În realitate, nu există mai multe piese, ci doar Unimea care se manifestă sub forme diferite, toate formele fiind legate în mod esenţial între ele în virtutea faptului că sunt făcute din acelaşi „material": conştiinţa.

Inteligenţa este un cuvânt bun pentru a-l descrie pe Creator, deoarece tot ceea ce puteţi vedea şi cunoaşte despre Creator este rezultatul acestei inteligenţe. Creatorul este invizibil pentru voi; şi totuşi, tot ceea ce este vizibil şi invizibil *este* Creatorul. Acest lucru este la fel de valabil şi pentru noi şi cei ca noi, care călăuzim omenirea şi trăim într-o altă dimensiune, superioară.

Este dificil să vă convingem de aceste legi metafizice atâta timp cât priviţi viaţa din punctul de vedere al ego-ului, care este programat să nu vadă adevărul despre viaţă, ci crede contrariul. Ce dilemă! Dar aceasta

este provocarea care vi s-a dat – mai bine zis, pe care Dumnezeu, deghizat în voi, şi-a dat-o Sieşi.

În cea mai mare parte, ego-ul a fost programat a se opune Adevărului şi trebuie să descoperiţi singuri că modul în care ego-ul percepe şi ceea ce crede nu este Adevărul. Dar nu este atât de uşor de descifrat această programare, mai ales atunci când toată lumea din jur are aceeaşi programare, aceleaşi percepţii greşite şi înţelegeri eronate.

Din fericire, Dumnezeu s-a asigurat că veţi depista această programare, provocându-vă suferinţă de fiecare dată când credeţi ceva care nu este adevărat. În general, suferiţi doar puţin din cauza acestei programări, dar uneori credinţele voastre vă fac să suferiţi mult. Măsura a cât de neadevărată este o credinţă este dată de cât de mult suferiţi din cauza ei. Micile minciuni, care conţin ceva adevăr, vă fac să suferiţi doar puţin, dacă le credeţi. Pe de altă parte, marile minciuni vă fac să suferiţi mult, dacă le credeţi. Sau, dacă veţi crede doar puţin din marile minciuni, veţi suferi mai puţin.

Aşa funcţionează lucrurile şi veţi înţelege mai bine dacă vă examinaţi gândurile şi observaţi ce urmări au în corpul vostru. Unele gânduri au ca rezultat sentimente negative şi o senzaţie de contracţie a energiei, în timp ce alte gânduri sunt mai neutre şi nu vă crispează. Unele dintre gânduri chiar vă fac să vă simţiţi bine, dar acestea sunt nişte excepţii.

Gândurile cele mai problematice sunt cele care te au *pe tine* în centru. Această gândire autoreflectivă este deseori numită vocea din cap, fiindcă aşa sunt simţite aceste gânduri. Această voce face comentarii despre viaţă şi ţi se adresează direct. Îţi transmite judecăţi, te avertizează cu privire la potenţialele dificultăţi, îţi aminteşte de lista de sarcini, te admonestează, te zoreşte, flecăreşte cu tine ca un prieten, te sperie şi te ruşinează, îţi spune cum să faci lucrurile, evaluează cum te descurci şi îţi dă sfaturi. Aceste gânduri apar în minte şi par a fi vocea sau gândurile tale, sau vocea altcuiva care conversează cu tine.

Această voce este vocea ego-ului deghizată sub diverse înfăţişări, niciuna nefiind ceea ce pare: Sfaturile nu sunt neapărat înţelepte, judecăţile nu sunt utile, temerile sunt inventate, conversaţia este anostă, credinţele şi opiniile nu sunt neapărat bazate pe fapte, iar presupunerile sunt adesea simple imaginaţii. Vocea din cap, numită şi minte egotică, este un aspect iraţional al minţii care nu are nimic de-a face cu intelectul

sau cu gândirea raţională. Este condusă de frică, lăcomie şi alte emoţii de bază. Vocea din capul tău este sursa tuturor suferinţelor – când o crezi.

Ego-ul şi vocea din cap nu vor dispărea prea curând şi nici nu trebuie. Nu este necesar să scapi de ego, ceea ce ar fi imposibil, ci să-l detronezi. Ego-ul a uzurpat adevăratul stăpân, Sinele divin, adevăratul tău eu. Progresul pe calea spirituală înseamnă să recapeţi stăpânirea de la ego. Cine este acest tu care poate stăpâni ego-ul? Mai este ceva aici, nu-i aşa? Acesta eşti tu cu adevărat! Acesta este Sinele tău divin.»

1c. Ego-ul

«Când oamenii aud cuvântul ego, se gândesc deseori la aroganţă sau mândrie: „Are un ego mare”. Dar ego-ul este mult mai mult decât o atitudine de superioritate, care este, oricum, doar un şiretlic, sau chiar egoism, deşi ambele sunt caracteristice ego-ului. De fapt, ego-ul este o programare care îi determină pe oameni să manifeste cea mai proastă versiune a lor. Îi face să fie egocentrişti, narcisişti, egoişti şi preocupaţi de obţinerea puterii, banilor şi a altor lucruri care îi vor oferi ego-ului senzaţia că el controlează viaţa.

Ego-ul este, de fapt, foarte slab: Se teme, vrea să ţină totul sub control, este mărginit, meschin şi nesigur. Drept urmare, vrea să compenseze, agăţându-se de putere şi fiind autoritar şi dur, ca şi cum lipsa de bunătate l-ar pune deasupra tuturor. Ego-ului aşa îi pare. După cum am spus, ego-ul înţelege totul pe invers. Lucrurile pe care ego-ul le doreşte şi modul cum încearcă el să le obţină nu prea funcţionează bine, deoarece acţiunile sale se împotrivesc vieţii. Ceea ce manifestă ego-ul în lume produce rezultate slabe, acesta fiind un motiv pentru care oamenii care se identifică puternic cu ego-ul sunt nefericiţi. Sunt nemulţumiţi nu numai pentru că nemulţumirea este natura de bază a ego-ului, ci şi pentru că ego-ul manifestă negativitate şi, prin urmare, primeşte înapoi acelaşi lucru de la viaţă: „Ceea ce dai, aceea vei primi”. Ego-ul culege suferinţă pentru că provoacă suferinţă, atât lui, cât şi celorlalţi.

Ego-ul este latura urâtă şi haotică a naturii umane şi nu se schimbă. Dar, din fericire, voi nu sunteţi ego-ul. Doar că sunteţi programaţi să vă comportaţi în aceste moduri negative. Negativitatea este setarea implicită a omenirii, starea la care vă întoarceţi mereu. Ego-ul, prin vocea din capul vostru, vă ţine încarceraţi într-o stare de nemulţumire, lipsă, frică, confuzie, suferinţă şi plictiseală, până când veţi descoperi cum să depăşiţi acest „demon" dinăuntru.

Ego-ul este negativitatea din fiinţele umane, pe când Eul divin este bunătatea. Ego-ul este ceea ce este fals şi neadevărat la voi, în timp ce Eul divin este ceea ce este adevărat – cine sunteţi cu adevărat. Ego-ul este provocarea care vi s-a dat să o depăşiţi şi poate fi depăşită înţelegând că nu sunteţi acest eu negativ şi nefericit, ci Eul divin, care are toate calităţile pozitive imaginabile.

Oamenii nu sunt perfecţi şi nu vor fi niciodată, dar nu sunt nici răi. În inima lor, sunt buni şi se străduiesc să fie buni, amabili, iubitori şi paşnici – cu excepţia cazului în care îi conduce ego-ul lor. Atunci, atâta timp şi în măsura în care ego-ul este la putere, vor fi în tot spectrul, de la neplăcuţi la ceea ce s-ar putea numi răi.

Răul se manifestă atunci când fiinţele umane au stat separate o lungă perioadă de timp de dragostea şi bunătatea din inima lor şi sunt adânc scufundate în starea egotică de conştiinţă. Se poate declanşa o spirală spre negativitate, când oamenii se adâncesc tot mai mult în negativitate, până când nu vor mai simţi decât sentimente negative şi suferinţă. Acest lucru se întâmplă din diverse motive, în special ca urmare a traumelor psihologice profunde din copilărie. Când e vorba de aşa ceva, poate fi foarte dificil ca omul să iasă din conştiinţa egotică. Cei care suferă de depresie profundă ştiu despre ce vorbesc.

Cei aflaţi în această stare sunt vulnerabili la forţele negative non-fizice care îi influenţează şi îi scufundă şi mai adânc în negativitate şi în ceea ce aţi numi rău. Majoritatea infracţiunilor violente şi a sinuciderilor se petrec în această stare şi sub influenţa entităţilor non-fizice negative.

Pentru a se vindeca, cei care i-au rănit fizic sau emoţional pe alţii sunt, de obicei, plasaţi în medii iubitoare în următoarele vieţi, la fel ca şi victimele lor. Iubirea este ceea ce vindecă aşa-numitul rău. Deşi asta pare a contravine legii karmei, trebuie să fie aşa, deoarece negativitatea nu poate fi vindecată de mai multă negativitate, de pedeapsă. Dacă veţi

înţelege acest lucru, veţi putea micşora drastic numărul de deţinuţi din închisori. Drept urmare, cei care i-au rănit pe alţii fizic sau emoţional, cel mai probabil, îşi vor echilibra karma în alt fel, decât să fie nevoiţi să trăiască pe propria piele abuzuri similare.

Cei care fac rău altora sunt mânaţi de frică şi sete de putere. Ei cred că acţiunile lor sunt necesare pentru a-şi uşura propria suferinţă şi pentru a ajunge în vârf, pe care îl văd ca fiind valoarea supremă. Întrucât nu pot concepe că nu-şi vor realiza obiectivele, vor depune toate eforturile pentru a le atinge. Răul nu este văzut ca rău, ci doar ca ceea ce trebuie făcut.

Astfel de indivizi cred că alţii sunt proşti dacă nu fac tot ce pot pentru a obţine ceea ce-şi doresc. Ei îi consideră pe cei care nu sunt dispuşi să facă anumite lucruri compromiţătoare ca fiind slabi sau proşti, iar pe cei asemănători lor, care sunt dispuşi să facă orice, ca fiind mai puternici şi mai deştepţi decât alţii. Dumnezeul lor este ego-ul, iar religia lor este să facă orice ce le poate aduce ceea ce vor.

Astfel de indivizi nu cred în dragoste şi nici nu înţeleg valoarea dragostei, de obicei, din cauză că nu au primit suficientă dragoste în copilărie. Acest deficit ar putea fi cauzat şi de faptul că nu au simţit destulă dragoste într-o viaţă anterioară sau mai multe, şi au adus această neînţelegere a dragostei în viaţa actuală. Ei văd iubirea ca pe o slăbiciune. Însă viaţa îi va învăţa că nu e aşa. În cele din urmă, toată lumea se întoarce la iubire, pentru că pentru asta veniţi să trăiţi pe Pământ şi acesta-i rostul vieţii.

Dar până atunci, aceşti oameni răniţi şi înstrăinaţi îşi pot face un mare rău lor înşile şi celorlalţi. Aceştia nu sunt nişte oameni fericiţi şi, din acest motiv, merită compasiunea voastră. Ceea ce descoperă ei în vieţile unde fac rău altora este că obţinerea a ceea ce vrea ego-ul este deşartă şi nu împlineşte sufletul. Nu este un mod de a trăi, dar fiecare trebuie să descopere acest lucru pe cont propriu.»

«Progresul pe calea spirituală înseamnă depăşirea ego-ului, alinierea la bunătatea din miezul fiinţei voastre şi obişnuirea de a trăi aşa. Această bunătate este sinele vostru divin. Sunteţi Divinul încarnat care se joacă de-a fiinţa umană care are un ego. Sunteţi aici pentru a vă descoperi adevărata natură, care este adânc ascunsă de ego până în ultimele voastre vieţi pe Pământ.

Vieţile anterioare, înainte de a intra pe calea spirituală, sunt folosite pentru a învăţa o mulţime de lecţii diferite şi a dezvolta puncte forte, abilităţi şi talente. Cea mai elementară lecţie este învăţarea iubirii. Când eşti un suflet tânăr, nu ştii să iubeşti. Atunci chiar *eşti* un ego plin de frică faţă de viaţă.

Toate întrupările voastre pe Pământ au rostul, în esenţă, de a vă învăţa să iubiţi şi de a deveni cea mai bună fiinţă umană care puteţi fi: o fiinţă umană iluminată. Probabil că vă puteţi pune cu toţii de acord ce înseamnă asta. Ştiţi cum arată bunătatea. În inima inimii voastre, ştiţi care este scopul.

Cum asta? Sunteţi programaţi să-l ştiţi! Cum altfel să scăpaţi din strânsoarea ego-ului? Ştiţi că iubirea este calea şi Adevărul şi mântuirea voastră, iar această cunoaştere, până la urmă, vă aduce înapoi Acasă la iubire. Eu am fost un mântuitor doar pentru că v-am îndreptat către iubire, care este adevăratul mântuitor. Nu aveţi nevoie de mine ca să vă mântui sufletul. Vă mântuiţi singuri învăţând să iubiţi. Singurul meu scop a fost să vă învăţ asta.

Vi se pare nerezonabilă noţiunea de reîncarnare şi evoluţia sufletului? Dacă da, când şi de ce aţi decis să nu credeţi în reîncarnare? A fost aceasta o decizie în cunoştinţă de cauză sau v-au spus alţii ce să credeţi? Ce anume credeţi şi de ce credeţi aşa? Mai important, credinţele voastre vă ajută să fiţi o persoană mai bună? Dacă nu, atunci la ce sunt bune?

Nu contează dacă voi credeţi sau nu în reîncarnare. Pentru ca ceva să fie adevărat, credinţa voastră nu este necesară. Însă, dacă credeţi opusul a ceea ce este adevărat, aşa cum face ego-ul atât de des, şi vă lipseşte înţelegerea modului în care funcţionează viaţa, atunci va fi mai dificil să

deveniţi cea mai bună fiinţă umană ce puteţi fi. Veţi rămâne blocaţi în starea egotică de conştiinţă, prinşi în suferinţă şi percepţii greşite.

Reîncarnarea este adevărul. Ea explică atât de multe lucruri pe care religia, psihologia şi alte discipline intelectuale nu le explică, ci doar încearcă s-o facă. Există indicii certe, deşi nu dovezi, că reîncarnarea este posibil sau probabil adevărată. Decideţi singuri. Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Iată câteva lucruri pe care le explică reîncarnarea:

● Explică de ce unii se nasc cu talente speciale, pentru care alţii trebuie să lucreze ca să le dezvolte.

● Explică de ce unii sunt mai înţelepţi decât alţii – nu mai inteligenţi, ci mai înţelepţi.

● Explică inechităţile din viaţă, cum ar fi, de ce unii se nasc şi trăiesc în confort şi fără griji, iar alţii nu.

● Explică de ce copiii crescuţi în acelaşi mediu şi din aceiaşi părinţi pot fi foarte diferiţi şi se dezvoltă foarte diferit.

● Explică de ce unii au nevoie de mai mult sprijin din partea semenilor şi de la societate decât alţii.

● Explică fantomele, abilitatea de a vorbi cu cei care au trecut dincolo şi relatările despre întâlniri cu rudele care au murit, petrecute în timpul experienţelor aproape de moarte (NDE).

● Explică de ce unii copii au amintiri detaliate că au fost altcineva în altă viaţă.

● Explică, în parte, de ce unii sunt, în mod natural, mai plini de iubire decât alţii.

● Explică, în parte, de ce unii se luptă mai mult cu viaţa şi au o viaţă mai grea decât alţii.

● Explică, în parte, de ce aveţi dificultăţi să vă înţelegeţi cu anumite persoane.

● Poate explica de ce sunteţi puternic atraşi de cineva sau de ce simţiţi o obligaţie puternică faţă de cineva.

● Poate explica de ce unii simt că au mai fost într-un loc sau că au trăit în altă perioadă sau de ce unii rezonează mai mult cu anumite culturi sau locuri decât alţii.

Oare credinţa în reîncarnare vă ajută să fiţi o fiinţă umană mai bună? Se poate. Deoarece reîncarnarea explică inechităţile şi diferenţele dintre oameni, această credinţă vă poate face să aveţi mai multă

compasiune şi toleranţă faţă de cei care sunt diferiţi sau mai puţin înţelepţi sau care au un comportament urât. E un lucru bun.

Dar tot credinţa în reîncarnare ar putea fi folosită şi pentru a da vina pe cineva sau pentru a-l privi cu dispreţ pentru nenorocirea lui, caz în care această credinţă vă poate diminua compasiunea: „Eşti sărac, pentru că ai făcut ceva rău în altă viaţă, aşa că, de ce să te ajut? ”

Orice adevăr, cum ar fi reîncarnarea, poate fi sucit sau folosit greşit de către ego, dar asta nu îl face neadevărat. În cea mai mare parte, credinţa în reîncarnare face viaţa oamenilor mai bună, nu mai rea. Şi acesta este testul Adevărului: Credinţa pe care o ai îţi îmbunătăţeşte viaţa şi te face să fii o persoană mai bună şi mai plină de compasiune, de îngăduinţă şi bunătate, sau dimpotrivă?

Credinţa în Adevăr vă va face viaţa mai bună şi pe voi, o persoană mai bună, iar a nu crede Adevărul sau a crede o minciună va realiza contrariul. Acesta este aranjamentul, legea stabilită de Inteligenţa din spatele vieţii, deoarece această Inteligenţă este bună şi înţeleaptă şi vrea să vă înveţe să deveniţi buni şi înţelepţi. Vă aduce acasă la Sine. Adevărata voastră natură este această inteligenţă, această conştiinţă înţeleaptă, iubitoare şi care vă vrea numai binele. Vă arată ce este adevărat şi ce nu-i adevărat şi pe ce cale să mergeţi în viaţă. Este demnă de încredere, întotdeauna iubitoare şi vă susţine creşterea şi evoluţia ca suflete.»

Capitolul 2:

CREŞTINISMUL - ADEVĂR ŞI FICŢIUNE

2a. Credinţa oarbă

«Nu intenţionez să conving pe nimeni să fie sau să nu fie creştin sau de orice altă religie. Una dintre cele mai importante alegeri pe care le vei face vreodată este credinţa spirituală. Din acest motiv, nu este o idee bună să accepţi o anumită credinţă religioasă fără o analiză atentă. Tu eşti cel care vei beneficia sau vei plăti preţul pentru ceea ce crezi, nu oamenii care te-au învăţat ce să crezi. Cel mai probabil, părinţii, profesorii şi preoţii tăi au înghiţit pe nemestecate credinţele care le-au fost date fără să le pună la îndoială sau să-şi dea seama ce daune ar putea provoca aceste credinţe lor înşile sau celorlalţi. Când vine vorba de religie, adeseori, orbii conduc orbii – şi nici nu ştiu că sunt orbi.

Acest lucru poate suna dur şi, cu siguranţă, există şi excepţii, în care religia are un impact pozitiv covârşitor asupra vieţii oamenilor. Dar mă tem că, cel mai adesea, religia este o sabie cu două tăişuri: Dă şi ia, şi adesea mai mult ia decât dă.

Ceea ce ea dă este o orientare morală: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi", „Fă-le altora aşa cum ai vrea să-ţi facă ei ţie", „Ceea ce vei semăna, aceea vei culege", „Eşti mai binecuvântat când dai decât când primeşti", „ Iubeşte-l pe Dumnezeu din toată inima". Acestea sunt adevărurile universale pe care le învaţă creştinismul şi alte religii, sfaturile preţioase pe baza cărora să trăim şi piatra de temelie a unei societăţi sănătoase.

Dar religia are şi o latură întunecată: Multe religii folosesc sentimentele de frică, vinovăţie şi ruşine pentru a controla oamenii. De exemplu, multe dintre confesiunile creştine îndoctrinează oamenii de mici copii şi le spun că ar putea merge în Iad dacă nu cred şi nu ascultă. Chiar şi dacă tot ceea ce a propovăduit creştinismul ar fi fost Adevăr, este o lipsă de respect faţă de inteligenţa şi bunătatea înnăscută a oamenilor să se folosească frica, vinovăţia şi ruşinea pentru a-i controla şi a-i

împiedica să pună la îndoială învăţăturile. Este, de asemenea, neplăcut, dureros din punct de vedere emoţional şi psihologic, precum şi o manipulare.

Adevărul, cu majusculă, nu trebuie să fie impus oamenilor. Adevărul este evident de la sine şi benefic. Adevărul sună veridic în Inimile oamenilor şi este o bucurie să-l urmezi. Problema este că religiile învaţă adesea cu totul altceva decât Adevărul. Predică minciuni alături de Adevăr. Şi pentru că este mult mai greu să-i faci pe oameni să creadă falsuri şi afirmaţii nedemonstrabile care sfidează logica şi ştiinţa – cum ar fi naştere imaculată sau învierea corpului – aceste născociri trebuie să provină de la cineva care este privit ca o autoritate de necontestat, cineva care nu trebuie să fie pus la îndoială şi ale cărui afirmaţii sunt întărite cu ameninţări dacă altcineva îndrăzneşte să nu le creadă.

Pentru a-i face pe oameni să creadă astfel de lucruri absurde, credinţa trebuie impusă prin intimidări sau ei trebuie îndoctrinaţi de la o vârstă fragedă. Sau ştiinţa trebuie dezavuată, iar atunci ne aflăm în plină ficţiune. Când faptele şi realitatea trebuie ignorate pentru a susţine un „adevăr" religios, intrăm într-un teritoriu periculos. Religiile care se agaţă de falsităţi neverosimile trebuie să recurgă la o conducere autoritară şi să nege ştiinţa şi faptele pentru a-şi păstra adepţii.

Frica – ameninţarea cu pedeapsa veşnică sau cu judecata şi respingerea comunităţii – îi ţine pe adepţi în banca lor şi îi face să creadă sau cel puţin să nu pună credinţa sub semnul întrebării în mod deschis. Religiile folosesc multe din aceleaşi tactici pe care le folosesc şi sectele pentru a-şi controla şi păstra membrii.

Ca să fim corecţi, şi cei din vârful ierarhiei religioase şi-au ocupat locul tocmai în structura în care au fost crescuţi şi nu înţeleg daunele pe care ierarhia le face adepţilor – pentru că şi ei sunt nişte adepţi. Liderii Bisericii, ei înşişi, nu sunt conştienţi de faptul că doctrina Bisericii se bazează pe nişte minciuni fundamentale. Ei sunt credincioşi adevăraţi, răspândind aşa-numitul adevăr aşa cum au fost învăţaţi să facă.

Acest lucru distinge creştinismul, în general, şi majoritatea celorlalte religii de secte, prin aceea că un lider de sectă minte cu bună ştiinţă pentru a manipula adepţii în propriul său interes. Religiile, în cea mai mare parte, nu fac acest lucru. Oamenii religioşi cred cu sinceritate neadevărurile transmise de-a lungul secolelor, deşi au mai apărut din

când în când şi secte creştine cu lideri narcisişti şi egocentrişti. Dar în general, religiile nu mint în mod intenţionat, aşa cum fac sectele. Dacă liderii religioşi ar minţi în mod intenţionat, ar fi consideraţi ipocriţi şi imorali – ceea ce se mai şi întâmplă uneori.

Sectele sunt ierarhizate. Au un lider în vârf, care stabileşte dogma şi amestecă ceva adevăr cu minciuni, ca orice şarlatan priceput. Iar pentru a păstra controlul şi a împiedica oamenii să plece, sectele folosesc o formă de intimidare. Dacă dogma nu ar fi alcătuită din minciuni – nu ar fi atât de neconformă cu realitatea şi adevărul – atunci nici nu ar mai fi nevoie să manipuleze oamenii pentru a-i face să creadă aceste idei.

În majoritatea sectelor, liderul este zeificat şi i se acordă autoritate incontestabilă, deoarece se crede că este special sau că are acces la cunoştinţe speciale. Minciunile care m-au zeificat pe mine au exaltat viziunea oamenilor despre creştinism, le-au sporit loialitatea faţă de acesta şi l-au stabilit ca fiind superior altor religii. Făcându-mă pe mine special, au devenit şi ei speciali. Pare că este chiar opera ego-ului, nu-i aşa?

Naşterea din fecioară, învierea trupului şi unele dintre minunile atribuite mie în mod fals au fost concepute pentru a mă transforma într-un zeu şi a mă deosebi de restul omenirii. Deoarece creştinismul insista pe faptul că fiinţele umane sunt păcătoase, eu nu puteam fi privit ca un simplu om. Trebuia să fiu diferit de fiinţa umană obişnuită într-un mod spectaculos şi convingător.

Adevărul este că am fost la fel de uman ca şi voi, deşi eram iluminat. Am fost imperfect, ca şi voi. Nu am pretins că sunt Dumnezeu, deşi oamenii m-au înţeles greşit şi au crezut aşa. Nu am vrut niciodată să fiu văzut ca un zeu. Nu am căutat niciun fel de putere lumească sau spirituală cât am trăit, ci am venit, pur şi simplu, să vă învăţ.

Una dintre cele mai dăunătoare minciuni promovate de creştinism este ideea de păcat şi a Păcatului Originar. Adevărul este că toată lumea este imperfectă şi greşeşte şi fiecare face tot ce poate în această şcoală haotică a vieţii. Adevărul este că nu există aşa ceva ca păcatul. Totuşi, păcatul este un concept util pentru stabilirea unei ierarhii.

Într-o ierarhie religioasă, se presupune că oamenii buni sunt în vârf. *Ei* sunt puri, iar *voi* sunteţi nişte păcătoşi. Liderii Bisericii sunt consideraţi reprezentanţii lui Dumnezeu pe Pământ şi, probabil, nu la fel

de păcătoşi ca restul umanităţii, aşa că aveţi încredere în ei şi îi credeţi. Poziţia lor în ierarhie le-a dat autoritate morală, iar conceptul de păcat i-a ridicat până acolo.

Păcatul le-a dat şi celor din ierarhie ceva de făcut. Le-a dat preoţilor şi pastorilor un rol în viaţa de zi cu zi a oamenilor: să le ierte păcatele şi să îi îndrume pe păcătoşi. Preoţii şi pastorii erau necesari ca intermediari, mediatori între Dumnezeu şi păcătoşi. Întrucât păcătoşii nu puteau avea încredere în ei înşişi că sunt buni sau că ştiu ce este adevărat, preoţii şi pastorii le spuneau cum să se comporte şi ce să creadă. Preoţii şi pastorii erau necesari pentru a consolida şi a perpetua falsităţile vechi de secole. Fără această consolidare, probabil că adepţii s-ar fi îndepărtat, mai ales dacă ar fi cunoscut şi alte religii sau credinţe.

Conceptul de păcat mi-a dat şi mie, Isus, un scop în viaţa oamenilor, pe lângă cel de a fi venerat. Acum puteam face ceva pentru voi, ceva de care aveaţi nevoie: să vă spăl păcatele, să vă salvez din starea voastră păcătoasă, chiar dacă asta nu prea părea să aibă eficienţă în practică.

Nimic din toate acestea nu v-am învăţat eu. Făcându-mă un zeu, m-aţi pus în vârful ierarhiei, autoritatea supremă de necontestat, una la a cărei înălţime nu vă puteaţi ridica niciodată şi una la care trebuia să vă închinaţi. O astfel de venerare obligatorie este, de asemenea, asemănătoare sectelor. Dumnezeu nu v-a creat pentru că ar fi vrut să fie venerat. Doar ego-ul ar vrea asta. În realitate, mai degrabă Dumnezeu vă venerează şi vă adoră pe *voi*! Dumnezeu venerează şi adoră să trăiască viaţa prin voi. Acesta este adevărul, iar eu am fost doar un învăţător al acestui adevăr, pe care atât de mulţi l-au înţeles greşit.

Una dintre problemele creştinismului este că pleacă de la premisa că oamenii sunt, în esenţă, răi şi nu se poate avea încredere în ei că ar fi buni. Consideră că oamenii trebuie să fie ameninţaţi cu pedeapsa – Iadul – ca să devină buni. Asta nu-i adevărat.

Majoritatea oamenilor nu au nevoie de ameninţări pentru a fi buni. Pur şi simplu, trebuie să fie încurajată şi celebrată propria lor bunătate. Ei trebuie trataţi cu dragoste şi respect. A le spune că sunt păcătoşi este opusul a ceea ce au nevoie. Ei trebuie să-şi cunoască propria bunătate, să creadă în ea şi să fie susţinuţi pentru a o urma. Trebuie să fie iubiţi şi priviţi cu încredere şi trataţi frumos, şi atunci vor deveni nişte adulţi iubitori, de încredere şi amabili. Sună simplist? Poate. Dar acest lucru

este aproape întotdeauna adevărat. Să credeţi în bunătatea voastră esenţială! Aceasta este o credinţă adevărată. Adevărata voastră natură este iubirea, deoarece aceasta este adevărata natură a lui Dumnezeu.

Fiecare dintre voi a primit o busolă interioară demnă de încredere. Întotdeauna indică Adevărul. Desigur, unii oameni nu urmează mereu această busolă – îi lovesc pe alţii şi se rănesc pe ei înşişi. Dar majoritatea învaţă din greşelile lor în mod natural, de-a lungul timpului. Oamenii vor să fie buni, vor să aibă succes în viaţă, vor să fie fericiţi şi se poate avea încredere că vor alege corect, pe baza unor îndrumări generale şi a experienţei în luarea de decizii – cu excepţia cazului când au fost învăţaţi minciuni.

Religiile şi sectele ierarhice se bazează pe o credinţă oarbă şi pe minciuni pentru a câştiga puterea şi a rămâne la putere: „Credeţi ceea ce vă spun eu şi nu puneţi la îndoială această credinţă!”. Acest lucru este periculos şi anti-democratic, anti-libertate. Este poziţia unui autocrat şi asta nu a făcut bine niciodată societăţii.

Singurul care şi-ar dori o astfel de putere pentru sine este omul care este înrădăcinat în ego. O asemenea putere este visul ego-ului şi coşmarul celorlalţi. Ca urmare, autocraţiile nu funcţionează bine. Cum ar putea merge bine ceva care se bazează pe falsităţi? Ar fi o poveste cu totul diferită dacă un iluminat ar avea o asemenea putere, dar este puţin probabil ca un iluminat să-şi dorească sau să accepte o astfel de putere. Deci, autocraţiile sunt sortite eşecului şi să distrugă totul în cădere. Când celor de la putere le pasă numai de ei înşişi, rezultatul va fi multă suferinţă, deoarece numai alinierea la Adevăr poate conduce o societate la fericire şi prosperitate.

Ideea este că creştinismul şi alte religii au multe dintre caracteristicile unei secte şi unei şarlatanii, deşi nu prea îşi dau seama de asta. De-a lungul secolelor, învăţăturile mele au fost înţelese greşit şi denaturate, atât în mod intenţionat, cât şi neintenţionat. Au fost amestecate cu minciuni, cu poveşti şi învăţături fabricate. Acest amestec al adevărului cu ficţiunea, aşa cum fac sectele şi şarlatanii, conferă credibilitate falsurilor. De exemplu, eu chiar am făcut ceea ce unii ar numi miracole, de obicei legate de vindecări fizice, dar nu am făcut toate miracolele ce mi se atribuie. Multe dintre aceste relatări au fost înflorite pentru a mă zeifica şi a da credibilitate creştinismului.

Iată alte câteva gânduri despre unele falsuri-cheie pe care se bazează creştinismul şi care ajută la menţinerea ierarhiei:

● Credinţa că puteţi veni la Tatăl numai prin mine, Isus, vă subminează autoritatea personală, discreditează alte religii şi sisteme de credinţă şi descurajează punerea la îndoială a credinţelor Bisericii sau căutarea altor tipuri de înţelegere. Această minciună vă limitează curiozitatea intelectuală şi subminează libertatea de a gândi singuri, care face parte integrantă dintr-o democraţie şi o societate liberă.

● Credinţa că am murit pentru păcatele voastre vă face să vă simţiţi vinovaţi, ca şi cum mi-aţi datora ceva mie sau Bisericii. Încearcă să obţină ascultarea voastră culpabilizându-vă. Această minciună foloseşte victimizarea ca strategie de manipulare. Glorifică victimizarea şi îndeamnă adepţii să devină martiri în numele Bisericii.

● Odată ce credeţi în Iad, trebuie să credeţi şi tot restul, fără a vă îndoi. Dar dacă nu aţi crede în Iad?! Nu aţi mai fi buni?! Desigur că aţi fi buni. Credinţa în Iad este o credinţă inutilă, dar serveşte pentru a controla oamenii şi a-i ţine captivi în dogma Bisericii.

● Credinţa că eu aş fi înfiinţat o Biserică prin intermediul unei persoane (adică, Petru) creează un precedent pentru ca oamenii să intervină în învăţăturile mele şi să le schimbe după propriul lor plac şi ca să se potrivească cu agenda lor. Fără această minciună, nu ar exista nicio ierarhie religioasă şi, posibil, nicio religie.

Întrebări ce trebuie să vi le puneţi despre o religie sau un grup spiritual:

■ Credința lor vă face să fiți o ființă umană mai amabilă, mai iubitoare şi mai paşnică? Credința lor vă ajută „să vă iubiți aproapele ca pe voi înşivă” şi vă încurajează să trăiţi în acest mod? Dacă nu, atunci acea credinţă nu este de la Dumnezeu, ci de la ego.

■ Credința lor vă determină să urâți sau să vă temeți de cei care sunt diferiți de voi sau care au credințe diferite? Credinţa lor vă face să vă temeţi de lume, de viaţă sau de moarte? Dacă da, acea credinţă nu este de la Dumnezeu, ci de la ego, şi poate fi o sectă.

■ Credința lor vă face să vă simțiți separați şi speciali sau superiori celorlalți? Dacă da, acea credință nu este de la Dumnezeu, ci de la ego, şi poate fi o sectă.

■ Această religie sau acest grup insistă să urmezi liderul fără crâcnire? Dacă da, acea credință nu este de la Dumnezeu, ci de la ego, şi poate fi o sectă.

■ Credința lor vă amenință cu vreun fel de pedeapsă sau o urmare negativă dacă nu credeţi sau dacă puneţi la îndoială ce vă învaţă? Dacă da, acea credinţă nu este de la Dumnezeu, ci de la ego, şi poate fi o sectă.

■ Este această religie sau grup tolerant față de alte credințe religioase sau nereligioase? Dacă nu, acea credinţă nu este de la Dumnezeu, ci de la ego, şi poate fi o sectă.

Credinţa oarbă înseamnă să crezi ceva ce ţi-a spus cineva doar pentru că ţi-a spus să o crezi, fără dovezi. Credinţa oarbă poate include chiar şi a crede ceva în ciuda dovezilor contrare. Puteţi crede, de exemplu, că învierea trupului meu s-a petrecut în realitate. Unii spun că există şi dovezi, dar sunt doar poveşti, iar poveştile nu sunt dovezi.

Poveştile nu sunt prea demne de încredere din mai multe motive. Poveştile sunt colorate de percepţiile, motivele şi interesele oamenilor şi, în general, se schimbă în timp. Ele pot fi schimbate intenţionat sau neintenţionat, dar rezultatul este acelaşi: o denaturare a ceea ce s-a întâmplat de fapt. După cum arată jocul „Telefonul fără fir”, transmiterea fidelă a informaţiilor de la persoană la persoană sau din generaţie în generaţie nu este atât de uşoară pe cât ne-am aştepta, mai ales în acele culturi şi vremuri fără comunicare în masă şi cu o alfabetizare minimă, ca să nu mai vorbim de detaliile care s-au pierdut sau au fost adăugate şi sensurile ce au fost modificate prin numeroasele traduceri ale acestor poveşti de-a lungul secolelor.

Au trecut decenii între momentul morţii mele şi până când s-au scris Evangheliile. În acel răstimp, mărturiile despre ceea ce am făcut şi am spus s-au transformat în mitologie, iar Biserica a făcut şi ea unele schimbări, pentru că a putut. Cine putea să le oprească, să le verifice sau să le corecteze? Cine chiar ştia care a fost adevărul? Până la sfârşitul primului secol, unele minciuni fundamentale erau deja ferm încorporate în doctrina Bisericii.

Este de mirare că s-au păstrat intacte, de-a lungul acestor secole, chiar şi aceste puţine lucruri pe care le-am spus şi au ajuns până la voi. În cea mai mare parte, cele mai cunoscute citate atribuite mie corespund cu ceea ce am predicat, deşi unele citate-cheie au fost modificate în

avantajul Bisericii, iar altele au fost inventate. Am spus mai multe despre acest lucru în cartea mea "*Ce vrea Isus să se ştie astăzi*", aşa că nu voi mai repeta acele informaţii.

Ceea ce spune Biblia nu este o dovadă. Biblia este o colecţie de poveşti scrise de-a lungul secolelor de către indivizi care au trăit vieţi foarte diferite faţă de voi, majoritatea dintre aceştia nefiind educaţi sau evoluaţi spiritual. Şi totuşi, mulţi copii sunt învăţaţi că tot ce scrie în Biblie este adevărat. Odată ce cresc, mulţi continuă să creadă asta, din cauza ameninţării cu Iadul şi a presiunilor puse de alţi credincioşi.

Să te împotriveşti mulţimii şi să pui la îndoială ce ai fost învăţat este riscant şi necesită efort, şi mulţi nu fac niciodată acest pas, mai ales dacă cei din jur nu au făcut-o niciodată. Aşadar, comunităţile de oameni care cred cu fervoare în Biblie trăiesc alături de necredincioşi, care sunt văzuţi de credincioşi ca fiind în eroare şi sortiţi la pedeapsa veşnică. Cunoaşteţi bine situaţia.

Acest lucru nu ar fi atât de deranjant, dacă creştinii ar fi capabili „să trăiască şi să-i lase şi pe ceilalţi să trăiască", dar unele versiuni ale creştinismului nu încurajează acest lucru sau nu-i sprijină pe creştini să facă asta. Judecăţile lor, nevoia de a-i converti pe ceilalţi şi alte convingeri pe care le mai au nu fac decât să mărească distanţa dintre ei şi ceilalţi. În loc să le aducă unitate şi armonie în viaţa lor, religia lor îi separă de ceilalţi şi îi determină să nu aibă încredere în ceilalţi. Acesta nu este un semn bun. Acesta nu este rezultatul pe care creştinismul, o religie ce se presupune că ar fi bazată pe iubire, ar trebui să-l aibă asupra oamenilor şi nu este nici intenţia învăţăturilor mele.

Această prăpastie dintre cei care sunt religioşi şi cei care nu se identifică cu o anumită religie a crescut recent, întrucât un număr tot mai mare de oameni pun la îndoială ceea ce au fost învăţaţi. Asta-i bine, căci o mare parte din ceea ce au fost învăţaţi nu le slujeşte astăzi. Învăţăturile mele au fost profund denaturate, astăzi mai mult ca niciodată. Ceva profund greşit s-a întâmplat în evanghelismul creştin, în special, iar această formă de creştinism nu reflectă adevăratele mele învăţături şi nici măcar învăţăturile originale ale creştinismului.

Deşi ego-ul a avut întotdeauna un rol în coruperea adevărului în creştinism, astăzi ego-ul încearcă să folosească creştinismul pentru a câştiga putere politică, ceea ce nu s-a întâmplat până acum (în America –

n.tr.). Aceasta este o marcă diferită de creştinism – naţionalismul creştin – care nici măcar nu-i creştin, ci motivat de a câştiga putere asupra celorlalţi, asupra necredincioşilor, care-i o agendă extrem de necreştină. Deci, trebuie s-o spun clar. Naţionaliştii creştini nu doar că predică denaturările obişnuite, ci mai adaugă şi propagandă clară – minciuni intenţionate, aşa cum fac sectele. Naţionalismul creştin se pretinde a fi creştin, dar are prea puţină legătură cu principiile şi valorile creştine originale.

Creştinii s-au străduit întotdeauna să se ridice la înălţimea învăţăturilor mele despre „iubeşte-ţi aproapele" şi „fă-le altora aşa cum ai vrea ca ei să-ţi facă ţie". Creştinii s-au implicat în organizaţii de caritate şi în adăpostirea celor care nu se pot îngriji singuri. Au căutat să-i ridice pe cei săraci, pe cei persecutaţi şi pe cei slabi. Dar această nouă marcă a creştinismului îi jigneşte pe cei săraci şi persecutaţi şi este dispusă să calce în picioare drepturile oricui gândeşte diferit sau stă în calea obţinerii puterii politice. Cum să numim asta? Îl voi numi aşa cum merită: Fascism.

Fascismul şi naţionalismul creştin susţin valori opuse creştinismului. Ele sunt naţionaliste (spre deosebire de îndemnul de a-i îmbrăţişa pe toţi oamenii), ierarhice şi anti-democratice. Ele cred în impunerea propriei voinţe şi valori celorlalţi şi cred în folosirea forţei şi a oricăror alte mijloace pentru a obţine acest lucru. Ce ar putea fi mai necreştin, mai diferit de ceea ce v-am învăţat?

Credinţa oarbă. La asta vă duce credinţa oarbă. Odată ce oamenii necinstiţi, conduşi de ego, însetaţi de putere şi plini de ură ajung în vârful ierarhiei şi încep să-şi răspândească minciunile, întregul sistem se infectează, cu excepţia cazului în care oamenii încep să pună la îndoială acele minciuni. Ierarhiile religioase deschid calea către autocraţii şi le ajută să se înfiinţeze.»

2b. Credinţa

«Există şi o credinţă care nu este oarbă. Ştiţi asta, nu-i aşa? Ştiţi ce înţeleg prin credinţă, dar este greu de pus în cuvinte, nu-i aşa? Asta pentru că credinţa nu ţine de acest tărâm, ci de tărâmul subtil, care este foarte real, dar nu-i un loc în care poate ajunge mintea. Pentru a simţi tărâmul subtil, trebuie să renunţaţi la minte. Trebuie să treceţi dincolo de minte într-un ţinut mai misterios, ţinutul Inimii spirituale.

Ştiţi, de asemenea, la ce mă refer prin Inimă, cu majusculă. Îmi place să folosesc termenul „Inimă spirituală” sau să scriu Inimă, cu majusculă, pentru a o diferenţia de latura emoţională a vieţii, la care se referă adesea cuvântul inimă. Inima spirituală nu are nimic de-a face cu emoţiile, decât dacă considerăm bucuria şi iubirea ca fiind emoţii. Le-am putea numi emoţii superioare, deoarece nu sunt generate de ego, ci de Sinele divin. Prefer să numesc sentimentele pe care le generează ego-ul ca fiind emoţii şi să pun bucuria, iubirea, pacea şi recunoştinţa într-o altă categorie, numindu-le calităţi ale naturii voastre adevărate.

Inima spirituală este domeniul acestor calităţi. Este avanpostul din interiorul fiinţei umane care primeşte îndrumare şi cunoştinţe, sau intuiţii, de la cei care vă ghidează din tărâmurile nonfizice. Inima spirituală, ca şi inima fizică, se află în piept, motiv pentru care a fost numită Inima. În această zonă a corpului, fiinţa umană se conectează cu Divinul şi cu entităţile nonfizice care ajută la realizarea planului divin al fiecărei persoane, planul sufletului.

Inima spirituală oferă încurajări, intuiţii, inspiraţie, „Aha”-uri şi momente de iluminare pe care le trăieşte toată lumea, care sunt menite să vă ghideze viaţa şi chiar o fac într-o anumită măsură. Reacţionaţi în mod natural la aceste încurajări şi cunoaşteri intuitive, adesea fără să vă daţi seama.

Toată lumea este ghidată în acest fel, dar când deveniţi mai conştienţi de acest sistem de ghidare, încurajările şi intuiţiile devin mai evidente şi mai uşor de crezut şi de urmat. Deveniţi tot mai pricepuţi în a vă lăsa ghidaţi de ele. Când se întâmplă asta, viaţa devine mai uşoară.

Ce vreau să spun prin încurajări? Acestea sunt atingerile subtile pe umăr, impulsurile, imboldurile, pornirile, inspiraţia bruscă, şi bucuria şi emoţia care vă determină să acţionaţi şi să vorbiţi. Ştiţi cu toţii cum se

simt aceste încurajări, iar când le urmaţi, vă simţiţi bine. Ceva captivant vă stârneşte interesul şi treceţi la acţiune fără prea multe întrebări sau ezitări. Prin aceste încurajări, primiţi îndrumări interioare de la Inima spirituală, pe lângă acele intuiţii, pe care le simţiţi mai mult ca nişte cunoştinţe sau descărcări de informaţii.

Fără acest sistem de ghidare, aţi rămâne cu setarea implicită: vocea ego-ului şi condiţionările voastre. Această voce are o valoare redusă. Nu ştie nimic despre planul vostru spiritual sau ce vă va face profund fericiţi. Vocea din capul vostru nu este interesată de aceste lucruri, ci doar de obţinerea a ceea ce vrea ego-ul. Asta lasă pe dinafară multe lucruri semnificative şi care vă pot aduce împlinire.

Credinţa autentică este similară cu cunoştinţele şi intuiţiile care vin de la Inimă şi, la fel ca intuiţia, credinţa se dezvoltă de-a lungul numeroaselor voastre încarnări. Lipseşte la sufletele mai tinere, a căror trăire principală este frica. Credinţa se dezvoltă pe măsură ce se dezvoltă legătura voastră cu Divinul. De-a lungul numeroaselor voastre încarnări, vă apropiaţi de Dumnezeu. Ajungeţi să-l cunoaşteţi şi să-l simţiţi pe Dumnezeu şi ajungeţi să-l iubiţi şi să aveţi încredere în Dumnezeu, dacă nu cumva v-aţi pierdut această încredere, ceea ce se mai întâmplă. Nu puteţi explica de ce, dar ştiţi că Dumnezeu există şi reprezintă tot ce este bun din voi şi din viaţă. Credinţa este această profundă cunoaştere şi simţire că Dumnezeu există şi că Dumnezeu este bun.

Credinţa autentică nu înseamnă să crezi în ceva, ceea ce o deosebeşte de credinţa oarbă. Credinţa nu se bazează pe idei, ci pe cunoaşterea şi simţirea interioară personală a lui Dumnezeu. Prin credinţă, simţi o legătură cu Dumnezeu şi îl simţi pe Dumnezeu. Este posibil să ai şi unele convingeri despre Dumnezeu care îţi întăresc credinţa, dar credinţa înseamnă în primul rând să simţi că Dumnezeu există şi că eşti copilul unui Dumnezeu iubitor.

Credinţa autentică ar putea fi descrisă şi ca credinţă în puterea iubirii şi a bunătăţii. Am venit să vă învăţ iubirea, pentru că iubirea este esenţa vieţii. Am venit să vă sporesc credinţa în dragoste şi să vă sporesc credinţa în Dumnezeu, să vă îndrept către ceea ce este adevărat şi important.

Credinţa autentică nu este acea convingere într-un anumit rezultat viitor, cum este atât de des folosit acest cuvânt, de genul: „Am credinţă că

se va vindeca”. Asta-i mai mult o speranţă sau credinţă în *dorinţa* să se întâmple ceva. Deşi speranţa sau o convingere pozitivă privind viitorul este mai bună decât o convingere negativă despre viitor, totuşi, nu este acea credinţă autentică, ci mai degrabă o credinţă oarbă: crezi în ceva despre care nu ştii dacă este adevărat.

Credinţa despre care vorbesc este acea credinţă în ceva despre care ştiţi că este adevărat, deoarece aţi parcurs nenumărate vieţi anterioare care v-au făcut să cunoaşteţi la un nivel profund că Dumnezeu există şi că sunteţi conectaţi la Dumnezeu şi iubiţi de Dumnezeu. Această cunoaştere este foarte diferită de a cunoaşte ceva cu mintea, deoarece credinţa se bazează pe experienţe şi pe simţirea prezenţei lui Dumnezeu în viaţa voastră. Pe baza multor vieţi pline de experienţe, ştiţi că viaţa este bună, aranjată în mod divin şi se desfăşoară aşa cum trebuie şi că aveţi toate resursele în interior pentru a face faţă la orice vă aduce viaţa.

Credinţa se referă la relaţia personală cu Dumnezeu. De exemplu, simţi prezenţa lui Dumnezeu într-o biserică sau în alt cadru sacru sau natural? Îl iubeşti pe Dumnezeu? Ori da, ori nu. Dacă nu, ce credinţe te împiedică să ai încredere şi să-l iubeşti pe Dumnezeu?

Relaţia cu Dumnezeu ar fi putut fi afectată de credinţe care v-au făcut să vă temeţi de Dumnezeu sau să concluzionaţi că Dumnezeu este o noţiune prostească şi copilărească. Oricum, atât credinţa oarbă, cât şi lipsa de credinţă în Dumnezeu, din cauza dezamăgirilor produse de religie, vă pot înstrăina faţă de propria voastră natură, care este divină.

Sunteţi o scânteie din Dumnezeu găzduită temporar într-un corp şi, adânc în voi, vă cunoaşteţi originea. Această cunoaştere înseamnă credinţa autentică. Religia poate dăuna credinţei, relaţiei omului cu Dumnezeu, fie prin insuflarea fricii şi prin limitarea relaţiei cu Dumnezeu, fie prin faptul că vă poate determina „să aruncaţi bebeluşul odată cu apa din albie”: adică să aruncaţi ceea ce este adevărat şi bun din religie odată cu ceea ce este fals.

Indiferent de defectele religiei, mulţi au o trăire profundă a lui Dumnezeu într-un context religios, cum ar fi o biserică. Multora, religia le îmbunătăţeşte relaţia cu Dumnezeu. Loialitatea faţă de religie provine din simţirea reală a lui Dumnezeu atunci când participă la slujbe sau în momentele de linişte. În acest fel, religia are un rol benefic.

Indiferent de ceea ce credeţi sau chiar dacă nu credeţi nimic despre Dumnezeu, eu sunt prezent ori de câte ori mă chemaţi şi oriunde se adună doi sau mai mulţi în numele meu. Dorinţa sinceră de a mă simţi şi de a-l simţi pe Dumnezeu în biserică sau în momentele de linişte va primi întotdeauna răspuns prin prezenţa mea. Oamenii simt prezenţa mea şi acest lucru le întăreşte credinţa. Uneori, ei cred că doar religia le permite să mă simtă pe mine sau pe Dumnezeu, dar nu este necesară decât intenţia curată de a se conecta cu mine, oriunde s-ar afla.

Pentru a intra în legătură cu mine, nu este necesară nicio credinţă, ci doar o dorinţă sinceră de a intra în legătură cu mine şi de a-mi urma învăţăturile despre dragoste şi pace. Unii dintre oamenii cu cea mai mare credinţă autentică au cea mai redusă credinţă religioasă şi nu participă niciodată la slujbele din biserică. Dacă mersul la biserică vă îmbunătăţeşte relaţia cu mine şi cu Dumnezeu şi vă face o persoană mai iubitoare şi mai liniştită, este minunat. Dar dacă nu, cel mai bine ar fi să vă reevaluaţi credinţa religioasă.

Din păcate, pentru că mulţi au o legătură cu mine şi cu Dumnezeu în cadrul Bisericii, ei presupun că tot ceea ce îi învaţă Biserica este adevărat. Ei justifică astfel: „Dacă mersul la biserică mă face să mă simt atât de bine, înseamnă că ceea ce ne învaţă Biserica trebuie să fie adevărat”. Dacă vă daţi un pas în spate şi analizaţi această afirmaţie, puteţi vedea că nu este logică, dar asta nu le este întotdeauna clar respectivilor.

Mulţi rămân într-o Biserică autoritară şi inhibantă nu numai pentru că le este frică să plece, ci şi pentru că au o experienţă împlinită cu Dumnezeu când sunt în biserică. Pe mulţi, amestecul acestor două lucruri îi buimăceşte: dogma este apăsătoare, dar trăirea este înălţătoare. Cu toate acestea, biserica şi credinţa provenită din apartenenţa la acea Biserică, nu acestea vă oferă experienţa lui Dumnezeu; vă oferiţi singuri experienţa lui Dumnezeu prin faptul că sunteţi deschişi spre această trăire, care se poate întâmpla oriunde şi oricând.

Este important ca atât persoanele religioase, cât şi cele nereligioase să înţeleagă asta. Dacă nu sunteţi religioşi, asta nu înseamnă că nu puteţi să vă conectaţi cu Dumnezeu. Spiritualitatea nu are nicio legătură cu religia sau cu ideea religiei despre Dumnezeu.

Spiritualitatea este o caracteristică a fiinţei umane. Voi, oamenii sunteţi în mod natural spirituali, pentru că sunteţi făcuţi din Dumnezeu

şi de către Dumnezeu, şi vă aflaţi aici pentru a descoperi sau redescoperi acest lucru. Când eşti nou pe calea spirituală, crezi că eşti o persoană cu probleme. Apoi, pe măsură ce progresezi pe cale, descoperi că eşti o fiinţă spirituală care ia lecţii la şcoala vieţii. Iar cunoaşterea propriei fiinţe evoluează: Îţi dai seama că nu eşti ego-ul, ci Sinele divin îmbrăcat ca o persoană cu ego. Spiritualitatea înseamnă să îţi dai seama de acest lucru şi apoi să înveţi să trăieşti ca Sinele divin, aşa cum a fost intenţia lui Dumnezeu şi cum am făcut eu când am trăit pe Pământ.»

Capitolul 3:
A ŞTI ŞI A PRETINDE CĂ ŞTII

3a. Abilităţile parapsihice

«Fără îndoială că oamenii pot cunoaşte unele lucruri prin mijloace paranormale, prin mijloace parapsihice. Chiar dacă ştiinţa nu poate explica cum este posibil, dovezile sunt incontestabile. Totuşi, este rezonabil să aveţi îndoieli cu privire la acest fenomen, deoarece multe lucruri care parvin prin mediumi sunt inexacte. Dar se petrece ceva foarte real şi s-a întâmplat de-a lungul întregii istorii a omenirii.

Primirea informaţiilor pe cale parapsihică este un alt mod de cunoaştere: Un lucru poate fi considerat adevărat fie pentru că este un fapt verificat, fie pentru că vi s-a dat cunoaşterea lui pe cale parapsihică dintr-o sursă de încredere. Spun „vi s-a dat cunoaşterea", deoarece în spatele tuturor cunoştinţelor primite parapsihic şi intuitiv se află nişte fiinţe non-fizice, căci nu pot fi aflate altfel.

Vi se pare surprinzător? Într-o anumită măsură, toţi sunteţi mediumi, în sensul larg al cuvântului. Poate că nu sunteţi paranormali, dar toată lumea are intuiţie într-o anumită măsură. În fiecare zi şi aproape în fiecare moment al vieţii voastre, fiinţele non-fizice vă trimit informaţii şi îndrumări sub formă de intuiţii. Dacă că le primiţi sau nu, este o altă poveste. Mintea majorităţii oamenilor este prea ocupată pentru a percepe aceste comunicări subtile, care nu ajung în minte, ci în corp sub formă de cunoştinţe şi „Aha!"-uri. Aceste comunicări subtile sunt uşor de ratat dacă vă pierdeţi în gânduri.

Abilitatea intuitivă se dezvoltă pe parcursul mai multor vieţi. Pe măsură ce evoluaţi spiritual, deveniţi în mod natural mai intuitivi, căci această evoluţie e totuna cu capacitatea de a vă detaşa de vocea din capul vostru. Cu cât sunteţi mai prezenţi în acest moment fără gânduri, cu atât sunteţi mai uşor de ghidat intuitiv.

Aceasta nu înseamnă că darurile parapsihice reprezintă neapărat măsura dezvoltării spirituale a cuiva. Nu există o corelaţie directă între

darurile parapsihice şi evoluţia spirituală. Dar darurile parapsihice, dacă chiar sunt menite să se dezvolte, cresc odată cu vârsta sufletului. Însă ele pot fi, de asemenea, cultivate în mod activ în orice moment al evoluţiei voastre, ceea ce poate fi o problemă.

Multe tradiţii spirituale îi avertizează pe căutători despre pericolele cultivării abilităţilor parapsihice fără o dezvoltare spirituală adecvată şi, pe bună dreptate. Pentru ca abilităţile psihice să fie folosite cu înţelepciune şi în siguranţă, dezvoltarea lor trebuie să meargă mână în mână cu evoluţia spirituală. Faptul că nu se întâmplă întotdeauna aşa este motivul pentru care paranormalii sunt atât de des dezaprobaţi sau neluaţi în seamă. Abilităţile parapsihice sunt un mare dar, însă pot fi un blestem când sunt prezente într-un suflet nedezvoltat sau într-o persoană cu motivaţii imorale, ceea ce va duce la nişte lecţii dure pentru toţi cei implicaţi.

Când mediumii şi paranormalii sunt nedezvoltaţi spiritual – ceea ce înseamnă că legătura cu Dumnezeu şi bunătatea lor este redusă, iar ataşamentul faţă de ego este încă puternic – atunci fiinţele non-fizice cu care se conectează din alte tărâmuri, mai precis din planul astral inferior, vor fi de o vibraţie mai mică şi nu prea utile sau chiar dăunătoare. Numai atunci când mediumii şi parapsihicii pot ajunge în planul astral superior şi mai sus, vor intra în legătură cu fiinţe care sunt ghizi devotaţi, maeştri ascensionaţi şi alţi învăţători evoluaţi şi vindecători, al căror singur scop este de a sluji omenirea.

Entităţile din planul astral inferior variază de la cele relativ benigne până la trişori, şarlatani şi extratereştri, care se joacă cu oamenii folosind mediumi şi paranormali pentru propria lor distracţie sau în scopuri mai nefaste. Multe entităţi din planul astral inferior sunt fiinţe umane decedate care aşteaptă să se reîncarneze, iar altele sunt ghizi minori, extratereştri din dimensiunea a patra (4D) sau entităţi negative.

Când eşti parapsihic, dezvoltarea ta spirituală şi puritatea inimii determină cu cine din tărâmul non-fizic te vei conecta. Dacă eşti foarte dezvoltat spiritual şi cu inima curată, vei putea ajunge dincolo de astralul inferior, iar dacă nu eşti, nu vei putea. În cel mai bun caz, vei putea ajunge doar la fiinţele umane decedate şi la ghizii mai puţin importanţi.

Cu cât cineva este mai dezvoltat spiritual, cu atât abilităţile sale psihice vor fi mai utile pentru alţii. Cu cât cineva este mai puţin dezvoltat

spiritual, cu atât aceste abilităţi vor răspunde ego-ului său şi al altor persoane, şi cu atât mai probabil informaţiile vor fi inexacte, nu atât de folositoare sau chiar dăunătoare. Feriţi-vă de mediumii sau parapsihicii care dovedesc lăcomie sau lipsă de umilinţă. Acestea sunt semne că nu sunt suficient de dezvoltaţi spiritual. Dacă mediumii sau paranormalii cred că abilităţile lor îi fac speciali, probabil că nici nu ar trebui să le folosească.

Puritatea inimii este la fel de importantă ca dezvoltarea spirituală pentru atingerea dimensiunilor superioare. Prin aceasta înţeleg devotamentul şi dragostea faţă de Dumnezeu şi absenţa oricărui interes imoral. Cineva poate fi dezvoltat spiritual, dar tot să mai aibă interese imorale. Acest lucru poate părea contradictoriu, dar ego-ul este capabil să se regrupeze chiar şi în momentele mai avansate ale dezvoltării spirituale. Cineva poate fi avansat spiritual, dar să fie corupt de ego, fără să-şi dea seama. Ego-ul este foarte şmecher şi poate prelua iarăşi puterea, mai ales dacă crezi că eşti mai presus de orice ego. Tocmai ego-ul te-ar face să crezi asta, când, de fapt, nimeni nu este niciodată complet de neatins de către ego.

Meditaţia zilnică este esenţială pentru a vă menţine vibraţiile ridicate. Meditaţia vă va ajuta să vă menţineţi legătura cu Dumnezeu şi cu cei care vă călăuzesc. Această legătură nu este ceva care vi se cuvine oricum, indiferent de nivelul vostru de dezvoltare spirituală. Spiritele-ghizi sunt întotdeauna disponibile, dar trebuie să vă deschideţi către ele şi să vă dedicaţi în fiecare zi – în fiecare moment – să vă aliniaţi cu dragostea şi pacea. Desigur, uneori veţi şovăi şi veţi eşua, dar contează în primul rând angajamentul şi intenţia voastră sinceră de a fi aliniaţi cu dragostea şi pacea.

Este important ca mediumii şi paranormalii să pună mai presus de orice dorinţa de a se pune în slujba celorlalţi şi dedicarea faţă de propria lor creştere spirituală. Cei care se încurcă cu entităţi inutile sunt, de obicei, excesiv interesaţi de bani şi succes. Dacă sunteţi medium sau paranormal şi nu simţiţi devoţiune faţă de Dumnezeu şi pentru a sluji altora, ar fi mai bine să nu vă folosiţi abilităţile parapsihice până nu vă mai dezvoltaţi spiritual.

În plus, dacă vă lipseşte dezvoltarea spirituală şi puritatea de care vorbesc, nu va fi suficient să efectuaţi tehnici cum ar fi aceea să vă

înconjuraţi cu lumină albă şi să vă împământaţi pentru protecţie împotriva forţelor negative. Aceste practici le oferă adesea celor care lucrează în domeniul non-fizic un fals sentiment de securitate. Ei presupun că se conectează cu fiinţe superioare, deşi este posibil să nu fie adevărat. Protecţia împotriva forţelor negative se câştigă sau se merită odată cu avansarea spirituală.

Un parapsihic este o persoană al cărei al şaselea simţ este dezvoltat într-o oarecare măsură. Unii parapsihici cred că ar fi mai dezvoltaţi decât sunt, ceea ce poate fi o problemă. Este dificil să te evaluezi singur, ceea ce te face să fii uşor indus în eroare de entităţi negative non-fizice.

Al şaselea simţ poate fi o extensie a oricăruia dintre cele cinci simţuri. Cele mai frecvente forme de abilitate psihică sunt clarviziunea sau vederea clară; claraudiţia sau auzul clar; şi clarsimţirea, sau senzaţia clară.

Clarvăzătorii primesc informaţii vizuale. Ei văd imagini sau simboluri prin ochii minţii. De asemenea, pot vedea aurele, spiritele şi alte energii cu ochii deschişi. Clarvăzătorii mai dezvoltaţi pot vedea cu ochii deschişi şi închişi. Când sunt foarte dezvoltaţi, li se oferă şi interpretarea a ceea ce văd intuitiv, adică ceea ce simt a fi o descărcare de informaţii.

Clairauditivii primesc informaţii auditive. Mediumnitatea conştientă este abilitatea de a auzi cuvinte în minte şi de a dialoga mental cu o fiinţă non-fizică. Pe de altă parte, în mediumnitatea inconştientă sau încorporare, mediumii îşi părăsesc corpul, timp în care o fiinţă non-fizică îl foloseşte pentru a vorbi cu ceilalţi oameni, caz în care, în general, mediumii nu sunt foarte conştienţi de ceea ce se spune prin intermediul lor. Când claraudiţia este pe deplin dezvoltată, persoana este capabilă să transmită mesaje în timp ce este conştientă, ceea ce este mai sigur şi mai sănătos decât încorporarea.

Clar□enzitivii primesc informaţii prin corpul lor. Simt emoţiile altora şi percep energia celorlalţi. Când sunt nedezvoltaţi, au dificultăţi în a discerne dacă o emoţie este a lor sau a altuia şi pot prelua cu uşurinţă energiile negative de la alte persoane. Dacă sunt pe deplin dezvoltaţi, primesc cunoştinţe intuitive despre ceea ce simt, adesea ca descărcări de informaţie în corpul lor. Ei sunt numiţi şi empaţi.

Majoritatea parapsihicilor se bazează pe un singur mod de primire a informaţiilor, dar unii şi-au dezvoltat mai multe. Unii se nasc cu abilităţi psihice, iar unii îşi recapătă brusc abilităţile dezvoltate în alte vieţi, în timp ce alţii capătă abilităţi psihice prin practică. Darurile parapsihice necesită multe vieţi pentru a se dezvolta pe deplin şi implică multe lecţii diferite.

În general, dacă nu aveţi abilităţi parapsihice evidente şi doriţi să le dezvoltaţi, să nu credeţi că abilităţile pe care le veţi dezvolta vor fi suficiente pentru a le fi de ajutor celorlalţi. Dezvoltaţi-le dacă doriţi, dar păstraţi-le pentru voi înşivă, cu excepţia cazului în care sunteţi absolut siguri că aveţi ceva cu adevărat util de oferit celorlalţi. Este posibil să mai dureze încă câteva vieţi până ca abilităţile voastre parapsihice să fie pe deplin dezvoltate.

Aşa cum cele cinci simţuri vă permit să cunoaşteţi şi să exploraţi lumea fizică, al şaselea simţ vă permite să cunoaşteţi şi să exploraţi tărâmuri non-fizice. Al şaselea simţ este la fel de real ca oricare dintre cele cinci simţuri, dar la majoritatea oamenilor este latent, deşi toată lumea are intuiţie într-un anumit grad.

Pentru entităţile care trăiesc în tărâmurile non-fizice, tărâmul lor este la fel de real, pe cât este lumea fizică pentru voi – doar că voi nu îl percepeţi ca real. Când veţi trece în acele tărâmuri la moarte, veţi avea acolo o viaţă nu foarte diferită de viaţa voastră din această lume, dar fără strădaniile şi dificultăţile pe care le trăiţi aici.

Existenţa tărâmurilor non-fizice este un fapt cert. Doar pentru că acest fapt nu este recunoscut de ştiinţă, nu înseamnă că ar fi mai puţin real. Un alt fapt cert este că universul cunoscut de voi nu include toate realităţile posibile. Aici metafizica se loveşte de ştiinţă. Ştiinţa poate verifica doar ceea ce se poate măsura cu cele cinci simţuri şi instrumentele sale. Evident, acest lucru nu poate include tot ceea ce poate fi cunoscut în tot universul, ca să nu mai vorbim şi de alte universuri. Cele cinci simţuri şi instrumentele voastre măsoară doar o fracţiune din realitate, fracţiunea pe care o experimentează fiinţele umane cu cele cinci simţuri ale lor.

Şi animalele au cinci simţuri, dar spectrul simţurilor lor este diferit de al vostru, aşa că se află, într-un sens, în altă lume decât voi, chiar dacă împărtăşiţi aceeaşi realitate fizică, aceeaşi planetă. A limita faptele la

universul vostru cunoscut, bazat pe cele cinci simţuri, înseamnă să aveţi ochelari de cai, să nu vedeţi întreaga existenţă. Este o atitudine antropocentrică, dar de înţeles.

De-a lungul istoriei şi în toate culturile, au existat relatări despre diverse tipuri de contacte cu fiinţe non-fizice, multe dintre ele fiind menţionate în Biblie. Unele dintre aceste experienţe au stat la baza credinţelor religioase ale culturii respective, cum ar fi, în Vechiul Testament, povestea tufişului de foc care i-a vorbit lui Moise. Deşi cele cinci simţuri şi ştiinţa voastră nu pot explica aceste schimburi între lumea voastră şi a noastră, multe dintre ele au avut o profundă semnificaţie, au inspirat şi i-au transformat pe cei care le-au trăit.

Desigur, nu toate aceste relatări din Biblie sau din altă parte s-au întâmplat în realitate. Dar destul de multe s-au întâmplat şi continuă să aibă loc, iar informaţiile au suficientă consistenţă ca să merite cel puţin o deschidere mentală faţă de astfel de fenomene.

Motivul pentru care paranormalii şi abilităţile parapsihice nu sunt atât de acceptate este că rezultatele contactului cu tărâmurile non-fizice sunt foarte amestecate. Dacă informaţiile care vin prin mediumi şi paranormali ar fi în mod consecvent adevărate şi utile, mediumii şi persoanele paranormale nu ar fi atât de dispreţuiţi şi puşi la îndoială. Biblia şi alte surse au dreptate când avertizează oamenii cu privire la pericolele channeling-ului şi ale altor daruri psihice, din cauză că mulţi oameni au experienţe negative legate de aceste abilităţi. Unii mediumi şi parapsihici nu sunt foarte pricepuţi, câţiva sunt şarlatani, dar unii slujesc în mod onest ca punţi între dimensiunea voastră şi a noastră.

Discrepanţele dintre diversele experienţe ale publicului cu mediumii şi paranormalii sunt cauzate de tipurile diferite de fiinţe întâlnite în tărâmurile non-fizice. Aceste tărâmuri sunt extrem de variate. Există multe niveluri diferite, cu multe tipuri diferite de fiinţe, toate cu propriile perspective şi agende. Multe din planul astral inferior au o agendă care nu are nimic de-a face cu serviciul-pentru-alţii, pe când cele din tărâmurile superioare sunt dedicate slujirii umanităţii.

Planul astral inferior este populat de fiinţe umane decedate, având diferite vârste ale sufletului. Mulţi mediumi vorbesc cu morţii şi primesc de la ei informaţii care ajută la alinarea celor dragi rămaşi. Cei dedicaţi acestui tip de muncă prestează un serviciu de vindecare a celor care i-au

pierdut pe cei dragi. De asemenea, îi asigură pe oameni că viaţa continuă după moarte, ceea ce aduce o mângâiere enormă.

Unii mediumi comunică cu fiinţele umane decedate care doresc să înveţe sau să ajute oamenii într-un fel. Cu toate acestea, în funcţie de vârsta sufletului şi de gradul de cunoaştere, ajutorul pe care îl pot oferi este adesea de o valoare limitată. Multe dintre aceste fiinţe umane decedate îşi doresc sincer să ajute, dar nu sunt în măsură să fie mai de ajutor decât atunci când erau în viaţă. A fi mort nu-ţi conferă puteri magice sau cunoştinţe infinite. De obicei, fiinţele care vorbesc cu un accent pronunţat se încadrează în această categorie. O personalitate puternică şi accentul sunt, în general, semnele unei fiinţe umane decedate care nu a atins încă statutul de ghid spiritual. Ghizii spirituali, care sunt fiinţele non-fizice desemnate să ghideze fiinţele umane, trăiesc în planul astral superior.

Unii dintre şmecherii şi şarlatanii care trăiesc în planul astral inferior sunt fiinţe umane decedate care erau mincinoase şi manipulatoare încă de când trăiau pe Pământ şi îşi continuă jocurile în viaţa-de-apoi. Aceşti indivizi se joacă adesea cu mediumii neexperimentaţi sau nedezvoltaţi şi cu oamenii care se joacă cu plăcile Ouija, cu urmări proaste. Le place să sperie oamenii şi să-i facă să pară ridicoli.

Planul astral inferior este, de asemenea, populat cu entităţi negative, fiinţe care nu au fost şi nu vor fi niciodată oameni, care încearcă să câştige putere în tărâmul lor prin manipularea oamenilor să le împlinească dorinţele. Entităţile negative pot face acest lucru prin mintea inconştientă şi prin vocea din cap. Vocea lor poate părea a fi vocea ta sau a unei autorităţi spirituale, dar este mai negativă.

Dacă gândurile tale devin foarte negative şi rămân aşa mult timp, probabil că eşti sub influenţa unei entităţi negative. Acesta este un fenomen real. Entităţile negative joacă un rol în bolile mintale, inclusiv în depresie, şi chiar în unele boli fizice.

Ştiţi când sunteţi în contact cu o entitate negativă, deoarece vă simţiţi rău sau speriaţi. Frica este instrumentul preferat al acestor fiinţe. Făcându-i pe oameni să se teamă, ele se simt şi par puternice. Din acest motiv, le place să prezică evenimente viitoare negative. Dau avertismente şi semnale de alarmă sau dezvăluie presupuse comploturi criminale care

se desfăşoară în culise. Atunci când persoanele credule primesc astfel de informaţii, sunt recunoscătoare pentru a fi aflat ceva ce cred că au neapărată nevoie să ştie. Dar nu au deloc nevoie!

Aceste fiinţe născocesc asemenea scenarii înspăimântătoare din cauză că sunt foarte slabe la prezicerea viitorului. Şi, oricum, viitorul nu este foarte previzibil. Asemenea predicţii dau impresia că aceste fiinţe ar fi puternice şi atotştiutoare, motiv pentru care le şi fac. Este doar o modalitate prin care aceste fiinţe se pretind a fi importante şi utile.

De asemenea, entităţile negative şi alte fiinţe astrale inferioare adoră să le spună oamenilor exact ce vor să audă despre ei înşişi şi despre viitorul lor. Şi oare nu de aceea mulţi oameni merg la parapsihici?! De exemplu, ele le spun adesea oamenilor că se vor întâlni cu bărbatul sau femeia visurilor lor sau că vor câştiga mulţi bani. Asta îi face pe oameni fericiţi şi îi face curioşi să audă mai multe. Informaţiile personale de această natură sunt foarte îmbietoare şi atrag oamenii.

Un alt truc preferat este să le spună oamenilor ce se întâmplă în culise, în secret, lucruri pe care majoritatea oamenilor le-ar plăcea să le ştie. Necunoaşterea acestor lucruri este una dintre cele mai mari frustrări ale ego-ului. Oare nu acesta este motivul pentru care iubiţi filmele? Voi puteţi vedea în culise, în timp ce personajele respective nu pot. Ce distracţie! Din păcate, nu aşa funcţionează viaţa reală. Nu prea ajungeţi să cunoaşteţi aceste lucruri.

Desigur, nu există nicio modalitate de a testa sau de a verifica veridicitatea acestor informaţii secrete sau din culise, motiv pentru care această stratagemă funcţionează atât de bine. Deoarece informaţiile sunt neverificabile, fiinţele astrale inferioare pot spune aproape orice fără a putea fi trase la răspundere. Multe teorii ale conspiraţiei au fost pornite şi răspândite de astfel de fiinţe şi extratereştri negativi care vorbesc oamenilor prin mai mulţi mediumi. Asta se întâmplă şi astăzi, fără ca mediumii să-şi dea seama că ei şi adepţii lor sunt înşelaţi.

Un medium poate face channeling cu o fiinţă din dimensiunile superioare, cum sunt eu, şi apoi să piardă contactul cu acea fiinţă. Dacă acel medium nu se mai poate ridica până la acel nivel, fiinţa din dimensiunea superioară se va da la o parte şi va permite unei fiinţe astrale inferioare să preia acel rol. Acest lucru se întâmplă mai des decât credeţi, deoarece nu toţi mediumii sunt capabili să-şi menţină o vibraţie

ridicată. Când se întâmplă acest lucru, deseori va trece neobservat de mediumi şi de adepţii lor, deoarece fiinţele astrale inferioare sunt imitatori excelenţi. Această experienţă face parte din lecţiile unui medium şi lecţiile adepţilor acestuia.

Dacă mediumul şi cei care ascultă channeling-ul nu sunt instruiţi în privinţa tărâmurilor non-fizice şi nu sunt capabili să simtă nivelul fiinţei cu care vorbesc, pot fi înşelaţi pentru o perioadă foarte lungă de timp. Sunt nişte ape periculoase acestea! Fiinţelor astrale inferioare le place să se joace cu convingerile voastre, iar convingerile voastre sunt puternice! Este periculos să crezi minciuni şi, cel puţin, umilitor când descoperi că ai fost păcălit.

Nu este deloc distractiv să fii păcălit, iar entităţile negative şi alte fiinţe astrale inferioare se pricep foarte bine la asta. Deoarece vă pot citi gândurile, emoţiile, dorinţele şi trecutul, vă pot manipula cu uşurinţă. Încearcă să vă facă să vă daţi peste cap viaţa şi relaţiile, să vă răniţi pe voi sau pe alţii sau, pur şi simplu, să păreţi ridicoli, ceea ce este un rezultat inevitabil, din cauză că, până la urmă, se vor da de gol. Cacialmaua poate continua doar până este dezvăluită. Minciunile nu pot concura cu adevărul.

Înşelarea oamenilor este modul prin care entităţile negative obţin „puncte” în tărâmul lor. Entităţile negative doresc putere asupra fiinţelor umane, deoarece puterea este moneda tărâmului lor. Cu cât entităţile negative par să aibă mai multă putere în tărâmul vostru, cu atât li se dă mai multă putere în tărâmul lor. Pentru ele, puterea este ca banii în lumea voastră: Cu cât au mai multă putere, cu atât pot acumula mai multă putere. Întrucât entităţile negative nu cred în dragoste şi nu o trăiesc, existenţa lor se reduce la puţina bucurie şi uşurare de propria teamă pe care o obţin prin hărţuirea fiinţelor umane.

Este o existenţă tristă, într-adevăr, şi care se va încheia, în cele din urmă, când vor realiza adevărul că dragostea este singura cale. Dar ele pot exista în acest tărâm înspăimântător pentru o lungă perioadă de timp, căznindu-se în mod constant pentru un loc mai înalt în ierarhie, până când vor fi convinse de îngeri sau de alte entităţi să meargă în lumină sau să iubească.

Ele fug de lumină sau de un tărâm plin de iubire, deoarece cred că vor pieri în acea lumină. Ele cred că existenţa pe care o au, oricât de

oribilă, este mai bună decât pierirea. Aceste minciuni li s-au spus de către superiorii din ierarhia tărâmului lor şi le cred, până în ziua când nu le vor mai crede deloc.

Mai devreme sau mai târziu, orice entitate ajunge la o suferinţă atât de mare, încât riscă totul şi intră în lumină, unde descoperă că a fost minţită tot timpul. Iubirea chiar există şi este minunată! În cele din urmă, astfel de fiinţe evoluează suficient pentru a deveni ajutoare şi vindecători în numele iubirii. Odată eliberaţi de acea existenţă îngrozitoare, cele mai multe se dedică aducerii şi altora la lumină şi înapoi Acasă la iubirea Creatorului.

Creştinii numesc aceste entităţi negative „demoni" sau „forţe demonice", ceea ce le dă prea multă putere, deoarece aceste cuvinte vă înfricoşează. Entităţile negative se pricep să sperie oamenii, dar nu le pot provoca cu adevărat rău, decât dacă oamenii cred ceea ce le spun şi fac ceea li se spune. Entităţile negative nu le pot face rău fizic oamenilor, dar pot convinge oamenii, prin vocea din cap, să-şi facă rău lor înşile sau altora şi deseori încearcă să-i convingă.

Departe de a fi demoni, în sensul obişnuit, înfricoşător al cuvântului, situaţia lor este mai degrabă jalnică şi merită compasiunea voastră. Dacă credeţi că s-au lipit de voi sau comunică mental cu voi, vorbiţi-le cu compasiune. Spune-ţi-le că le cunoaşteţi şi că nu mai sunt binevenite în câmpul vostru energetic şi nici în minte, şi încurajaţi-le să intre în lumină.

Faceţi acest lucru ferm, fără frică sau furie, deoarece frica şi furia sunt emoţii negative, iar entităţile negative se hrănesc cu astfel de emoţii. Apoi, faceţi tot posibilul pentru a vă menţine o stare emoţională pozitivă. Atâta timp cât rămâneţi pozitivi, entităţile negative nu vor putea să vă afecteze energetic sau să vă pătrundă în minte.

Dacă simţiţi că aveţi nevoie de ajutor pentru a îndepărta entităţile negative, căutaţi un vindecător care face acest tip de lucrare. Mulţi vindecători cu energie sunt conştienţi de acest fenomen şi ştiu cum să-i facă faţă. Mai presus de orice, nu vă temeţi de entităţile negative. Frica le dă putere. În schimb, trimiteţi-le dragoste şi compasiune, iar atunci nu vor putea rămâne lângă voi.

Aş dori să profit de ocazie pentru a spune că Satana nu există şi nu a existat niciodată. Orice poveste despre Satana este un mit – o invenţie.

Aceste poveşti susţin marea poveste a binelui contra răului. Împart viaţa în băieţii buni şi băieţii răi, ceea ce, pur şi simplu, nu este adevărat. Oricine are potenţialul de a fi atât bun, cât şi rău.

Nu există nicio fiinţă care să fie conducătorul tuturor entităţilor negative. Există entităţi mai mult sau mai puţin puternice, dar nu şi o fiinţă eternă care să conducă toate entităţile. A fi o entitate negativă este o experienţă temporară, la fel cum a fi om este o experienţă temporară. A fi o entitate negativă este o experienţă în care unele fiinţe pot decade, dar din care apoi se ridică, după ce învaţă anumite lecţii. Unele fiinţe non-fizice, care nu se încarnează niciodată ca oameni, fac acest ocol pentru o vreme. Dar în miezul său, orice fiinţă, umană sau nu, este divină şi, prin urmare, eternă.

Satana este un mit, o fantezie, o ficţiune, ca atâtea multe altele scrise în Biblie. Când atât de multe falsităţi sunt amestecate cu ceva adevăr, aşa cum se întâmplă în Biblie, devine foarte dificil să separi faptele de ficţiune. Asta fac escrocii pentru a convinge oamenii de minciunile lor: amestecă adevărul cu ficţiunea. Din păcate, marile adevăruri pe care le-am predicat fac ca dezinformările din Biblie să pară şi mai credibile. Nu spun că falsurile din Biblie au fost neapărat intenţionate, deşi unele au fost. Majoritatea au fost înţelegeri eronate sau înfloriturile şi modificările obişnuite pe care le fac oamenii când repovestesc o poveste.

Este important să înţelegeţi asta despre Biblie. Dacă vă agăţaţi de o minciună ca şi cum ar fi adevărată, acest lucru vă va încetini progresul spiritual. Adevărul vă va conduce Acasă la iubire, dar minciunile nu. Ele vă fac să vă învârtiţi pe loc, ca într-un vârtej, fără busolă sau cale de ieşire.

Adevărul este calea de ieşire. „Adevărul vă va elibera” înseamnă să mergeţi în direcţia Adevărului. Aceasta este calea către eliberarea de suferinţă. Dacă aţi fost educaţi să credeţi tot ce scrie în Biblie, iată câteva întrebări pe care să vi le puneţi: „Cum m-a ajutat pe mine? M-au adus aceste credinţe mai aproape de iubire şi pace sau nu? Cât de fericit şi de lipsit de suferinţă sunt? Cât de amabil şi de îngăduitor sunt cu cei diferiţi de mine?”

Învăţăturile mele au fost despre dragoste şi au avut intenţia să vă elibereze de suferinţă, dar multe dintre ele au fost modificate sau înţelese greşit. Au fost destinate să elibereze oamenii şi de minciunile din Vechiul

Testament; şi totuşi, foarte mulţi creştini încă apelează la Vechiul Testament pentru adevăr, când acolo există foarte puţin.

Ce înseamnă să mergi în direcţia Adevărului? Înseamnă să mergi în direcţia iubirii, bucuriei şi păcii. Fă orice îţi aduce dragoste, bucurie şi pace. Dacă nu ai face decât atât, şi tot ai deveni iluminat în cel mai scurt timp. Problema este că oamenii se îndreaptă către lucruri care nu sunt foarte adevărate: Urmează sentimentele, temerile şi dorinţele ego-ului, care nu au prea mult sens sau adevăr. Sentimentele, frica şi anumite tipuri de dorinţe sunt create şi întreţinute de ego pentru scopurile ego-ului. Dacă le permiteţi acestora să vă mişte şi să vă ghideze acţiunile, veţi rămâne blocaţi în ego şi separaţi de adevărata fericire.

Dorinţele egotice sunt o minciună, din cauză că nu îndeplinesc ceea ce promit. Promit să vă facă fericiţi odată pentru totdeauna, dar nu reuşesc decât să vă ţină închişi alergând în roata suferinţei, urmărind o dorinţă după alta, dar nefiind niciodată mulţumiţi, neîncetând niciodată eforturile pentru a obţine ceva sau a ajunge undeva. Chiar dacă simţiţi ceva fericire când vă împliniţi dorinţele, acea fericire nu durează mult, şi iarăşi reîncepeţi să vă doriţi altceva. Vă întoarceţi de unde aţi plecat şi, posibil, într-o postură chiar mai rea, cum se întâmplă după ce aţi fost înşelaţi.»

3b. Cum să distingeţi entităţile superioare de cele din astralul inferior

«Este important să puteţi evalua ce nivel are entitatea cu care voi sau altcineva face channeling. În caz contrar, puteţi avea parte de mari probleme, deoarece fiinţele din astralul inferior sunt foarte inteligente şi ştiu exact cum să vă manipuleze şi să vă determine să faceţi lucruri pe care nu le-aţi face în mod obişnuit. Aceasta este agenda lor – să capete putere asupra voastră. Cele mai rele vor încerca să vă determine să vă sinucideţi sau să vă faceţi rău vouă înşivă sau altora într-un fel sau altul. Cele mai benigne vă vor face să vă pierdeţi timpul şi se vor distra pe spinarea voastră.

Fiinţele din dimensiunile superioare vă respectă liberul arbitru şi nu vor face nimic contrar acestuia. Vă oferă îndrumări dacă le solicitaţi, dar trebuie să le cereţi. De obicei, nu vă vorbesc decât dacă vă deschideţi către ele şi le puneţi o întrebare. Nu vă spun ce să faceţi în mod detaliat, chiar dacă voi aţi vrea asta, dar vă vor ajuta să luaţi voi o decizie. Puteţi discuta unele lucruri cu ele, dar nu pălăvrăgesc cum ar face-o amicul sau prietenul vostru.

Relaţia cu fiinţele din dimensiuni superioare este un tip de relaţie mai sobru şi mai sacru decât cu o fiinţă din astralul inferior sau o fiinţă umană. Ele păstrează distanţa şi îşi menţin rolul de ghid şi învăţător. Sunt amabile fără să vă măgulească sau să vă umfle ego-ul. Sunt blânde, nu vă judecă şi, în general, sunt destul de serioase şi protocolare. Nu fac afirmaţii într-un mod care să vă facă să simţiţi frică sau să vă ruşinaţi sau să aveţi alte emoţii negative. Vă răspund simplu şi direct, dar fără duritate. Şi rareori fac predicţii clare în legătură cu viaţa voastră.

Fiinţele astrale inferioare sunt adesea foarte bune imitatoare ale fiinţelor din dimensiunile superioare. Cu toate acestea, fiinţele din astralul inferior fac toate acele lucruri pe care NU le vor face fiinţele din dimensiunile superioare: Glumesc mult, folosesc limbajul argotic, exagerează, te flatează, se comportă amical, îţi spun secrete de culise, prezic anumite evenimente, îţi spun ce să faci şi îţi spun ce anume să alegi dacă urmează să faci o alegere. Nu sunt în mod deschis dure, decât dacă sunt deconspirate, iar atunci se dezlănţuie cu toată forţa negativă asupra ta. Nu sunt înţelepte şi nu au cu adevărat nişte răspunsuri bune, dar se prefac că le-ar avea şi vă vor răspunde la orice întrebaţi, indiferent dacă este adecvat sau nu.

De exemplu, s-ar putea să vă spună ce gândeşte sau face altcineva, deşi cel mai probabil născocesc. Şi vor continua să mintă pentru a acoperi această minciună, ca să nu fie descoperite. Marfa lor sunt minciunile, cum procedează orice bun escroc. Fără minciuni, ar fi pierdute, deoarece capacitatea lor de a cunoaşte şi a prezice este destul de limitată. Deşi pot citi gândurile oamenilor, sunt adesea prea leneşe pentru a se obosi să obţină informaţii reale, căci le este mai uşor să inventeze şi oricum n-aţi putea face diferenţa.

Un alt mod prin care poţi discerne între fiinţele superioare şi cele inferioare este cum te simţi atunci când vorbeşti cu ele. Când vorbeşti cu

o fiinţă din dimensiunile superioare, te simţi înălţat, în largul tău, acceptat şi, eventual, având o senzaţie de conştiinţă extinsă, deoarece, adeseori, cuvintele ei sunt însoţite de o transmisie de energie superioară. Se întâmplă invers cu o fiinţă astrală inferioară. Aici ar putea apare o senzaţie de înălţare, dar numai pentru că îţi laudă ego-ul. Te cuceresc şi îţi ung vigilenţa pentru a accepta ceea ce-ţi spun, măgulindu-te. Deci, dacă te fac să te simţi special şi superior celorlalţi, ăsta-i un semnal clar de alarmă.

Iată câteva întrebări la care să vă răspundeţi în situaţia unui channeling pentru a stabili nivelul respectivelor entităţi:

● Te fac să te simţi special?

● Îţi spun lucruri pe care vrei să le ştii despre viitor?

● Îţi spun lucruri grandioase despre tine şi viitorul tău?

● Îţi spun exact ce să faci şi ce decizii să iei (adică îţi iau puterea, pe care şi tu abia aştepţi să le-o dai)?

„După roadele lor le vei cunoaşte." Ce rezultate a dat ascultarea sfaturilor lor în viaţă, în relaţii şi în modul cum te simţi în interior? Răspunsul la această întrebare îţi oferă tot ce ai nevoie să ştii.

Sper că v-am imprimat în minte importanţa dezvoltării voastre spirituale şi a purităţii inimii pentru utilizarea abilităţilor psihice ca să le fiţi de folos celorlalţi. Dar ce înseamnă să fii avansat spiritual? Vă voi oferi un răspuns şi o măsură foarte simplă: Progresul vostru spiritual poate fi măsurat prin gradul de detaşare pe care l-aţi atins faţă de vocea din cap. Eşti capabil să-ţi observi gândurile înainte ca acestea să te facă să te simţi rău sau să provoace alte sentimente? Ce faci îndată ce îţi observi gândurile sau îndată ce te vezi prins în fluxul de gânduri? Te întorci la gând sau te îndepărtezi de gând?

Cu cât eşti mai capabil să te îndepărtezi de gândurile care nu te slujesc, cu atât eşti mai avansat spiritual. În cele din urmă, rareori vei mai fi prins în gânduri care provoacă suferinţă şi nu-ţi vei mai pierde timpul nici cu cele mai benigne sau neutre, ba chiar nici cu cele pozitive. Cufundarea în gândire va fi înlocuită de cufundarea în trăirea momentului prezent. Aceasta este starea de trezire sau iluminare: să fii pe deplin prezent la orice apare în momentul acum şi să-i permiţi să-ţi influenţeze modul în care acţionezi în lume.

Ceea ce apare aici-şi-acum nu sunt doar senzaţii şi alte experienţe senzoriale, ci intuiţii mai subtile şi străfulgerări din lumea subtilă, care îţi vor ghida şi îmbogăţi viaţa. A fi prezent sau a fi în Prezenţă este alternativa la urmarea vocii din cap. Cu cât trăieşti mai mult în Prezenţă, cu atât viaţa ta va merge mai bine. Vei fi mai fericit, viaţa va fi mai uşoară şi nu vei face alegeri pe care le vei regreta ulterior. Da, viaţa poate fi aşa şi trebuie să fie aşa. Aceasta este răsplata pentru toate vieţilor tale pământeşti şi a lecţiilor pe care le-ai învăţat pe parcurs.

Abilitatea de a fi prezent în momentul acum se dezvoltă prin practică. Trebuie să exersezi prezenţa în meditaţie şi în viaţa de zi cu zi. Este o abilitate învăţată şi, ca orice altă abilitate, stăpânirea ei necesită sârguinţă şi răbdare. Se învaţă cel mai eficient în meditaţie, dar şi alte practici spirituale sunt valoroase. Am scris despre asta în altă parte, aşa că nu voi intra în detalii despre meditaţie sau practicile spirituale care sunt cele mai utile. Deocamdată aş vrea să revin la titlul acestui capitol: a şti şi a pretinde că ştii.»

3c. A pretinde că ştii

«Am vorbit despre cele două moduri în care fiinţele umane pot să stabilească faptele: parapsihic şi prin cele cinci simţuri. Aceste şase simţuri sunt capabile să vă ofere fapte despre realitate. Apoi, mai există şi: presupuneri, opinii, preferinţe, judecăţi, evaluări, fantezii, dorinţe şi alte astfel de idei şi credinţe fabricate de minte, care apar în fluxul de gânduri, adică vocea din cap. De unde vin acestea? Ce scop servesc? Sunt adevărate?

Oare vă puneţi astfel de întrebări despre gânduri? Probabil că nu. Majoritatea oamenilor iau gândurile de-a gata. Au fost mereu prezente în minte, deci trebuie să fie utile şi adevărate. Dar dacă nu sunt? Dacă doar pretind că ar fi utile şi adevărate? Dacă nu aveţi nevoie deloc de aceste gânduri? Dacă vă fac viaţa mai rea, nu mai bună?

Nu sugerez ca fiinţele umane să elimine astfel de gânduri şi nici măcar că ar fi posibil. Aceste gânduri fac parte din programarea voastră,

ceea ce însă nu le face utile sau adevărate. Este un şoc când descoperiţi asta pentru prima dată! Gândurile cu care aţi trăit toată viaţa, despre care credeaţi că sunt propriile voastre gânduri şi care păreau adevărate şi importante, de fapt, nu sunt deloc aşa. Ele sunt doar o programare şi nu există niciun „eu" căruia să-i aparţină. Ele sunt, pur şi simplu, modul cum este programată omenirea.

Programarea este doar o programare şi nimic mai mult. Nu există nimeni în spatele acelor programe – nimeni înţelept şi atotştiutor, niciun „om din spatele cortinei". Cineva sau ceva a iniţiat acel program şi acum rulează de unul singur. De-a lungul tuturor acestor milenii, oamenii au trăit cu aceeaşi programare, dar puţini au înţeles adevărul. Acum, a venit timpul să înţelegeţi acest lucru, care este o adevărată revelaţie.

Gândurile care îţi trec prin minte reflectă programarea prezentă în orice altă fiinţă umană. Nu această programare te face unic. Şi ea nici măcar nu-i necesară supravieţuirii, fericirii sau bunăstării, deşi pare să fie. Eşti programat să crezi că ai nevoie de programarea ta! Hmmm. Asta chiar că merită a fi înţeles.

Ce se întâmplă când înţelegeţi asta? Unii oameni trec pe lângă şi nu-şi mai bat niciodată capul. Altora, această revelaţie le schimbă complet viaţa. Acesta este unul dintre adevărurile care vă vor elibera. Vă va elibera de suferinţă, deoarece gândurile din fluxul gândirii sunt cauza suferinţei, nu alţi oameni sau lucrurile care vi se întâmplă. Ceea ce vă spuneţi – ceea ce vă spune vocea din cap – *despre* aceste lucruri este ceea ce vă face să fiţi trişti, furioşi, supăraţi, dezamăgiţi, geloşi, invidioşi, ruşinaţi şi deprimaţi. Propriile gândurile (care nu sunt, de fapt, ale voastre) sunt cauza suferinţei.

Vocea din capul tău este un impostor. Se preface că eşti tu, se preface că este înţeleaptă şi se preface că ştie lucruri pe care nu le ştie. De exemplu, pretinde că ştie ce ai nevoie ca să fii fericit şi împlinit, pretinde că ştie ce gândeşte altul sau ce ar trebui ori nu ar trebui să facă altcineva. Această voce este plină de opinii, presupuneri, judecăţi şi evaluări despre tine şi oricine şi orice. E suficient s-o întrebi ceva şi-ţi va spune ce crede. Are ceva de spus despre orice.

Observă acest lucru pe timpul zilei. De exemplu, când te uiţi la o floare, mintea ar putea spune: „Nu mai este atât de drăguţă pe cât era".

Oare ai nevoie de acea părere, de acea evaluare? Chiar dacă este adevărată, este utilă la ceva? Îţi face viaţa mai bună? Ce scop serveşte?

Astfel de gânduri servesc ego-ului, care se află în spatele vocii din capul tău. Acest gând oferă ego-ului ceva de făcut şi pretenţia că ştie ceva. În lumea ego-ului, opiniile sunt considerate drept cunoaştere, iar cunoaşterea este egală cu controlul, puterea şi superioritatea. Pentru ego, cunoaşterea este bună, chiar dacă doar pretinzi că ai şti ceva. Oricum, majoritatea oamenilor nu fac diferenţa – fie sunt de acord cu tine, fie au propriile lor opinii, în care ei cred cu tărie. De la aceste păreri pleacă cele mai multe dintre ironiile pe care şi le aruncă oamenii între ei.

Astfel de aprecieri şi opinii servesc unui alt scop al ego-ului: Te menţin captiv în lumea de disimulări a ego-ului, o lume ireală, o realitate imaginată şi nebazată pe fapte. Vocea din capul tău generează o altă realitate, născocită de ea: o realitate virtuală. Lucru important: când te implici în această realitate creată de minte, nu te mai poţi implica în realitatea concretă de aici-şi-acum.

Nu-i vorba că n-ar exista şi unele fapte reale în această realitate generată de minte, dar ele se pierd printre nenumăratele opinii, judecăţi şi evaluări, de care mintea este îndrăgostită. Nici aceste gânduri n-ar fi o problemă, dacă nu te-ar îndepărta de aici-şi-acum. Dar când te copleşesc astfel de gânduri, nu mai eşti prezent în trăirea momentului actual.

Nu poţi să te pierzi în gânduri şi, *în acelaşi timp*, să trăieşti pe deplin aici-şi-acum. Faci ori una, ori alta. Dacă te pierzi în evaluările, opiniile, judecăţile şi visele ego-ului tău, eşti în lumea ego-ului şi vezi viaţa prin ochii ego-ului, care este o stare nefericită, deşi uneori poate fi şi plăcută. Dar în acel caz, trebuie să plăteşti un preţ.

Pe de altă parte, să te pierzi în aici-şi-acum este o experienţă foarte diferită, dar mintea nu este interesată să o aibă. Atâta timp cât eşti ataşat şi te identifici cu mintea ta, nu vei fi interesat să fii prezent aici-şi-acum. Este o stare mult prea simplă şi liniştită pentru a fi de interes pentru minte, care iubeşte drama.

Ego-ului îi place să fie în centrul atenţiei, ceea ce şi este între propriile sale gânduri, în schimb, când eşti prezent aici-şi-acum, „tu” nu mai exişti deloc! A te cufunda în aici-şi-acum înseamnă să renunţi la gândurile tale şi la sentimentul de sine pe care ţi-l dau aceste gânduri, senzaţia de „eu”, care este sinele egotic, sinele fals. A fi în aici-şi-acum

este experienţa de a te pierde în acest moment. Ştiţi cu toţii cum este. Este o stare fără griji, o plăcere şi încântare sau, cel puţin, o experienţă de uşurinţă, relaxare şi mulţumire.»

3d. Ficţiunile

«O mare parte din ceea ce spune vocea din cap este o născocire. Toate opiniile, presupunerile, judecăţile, evaluările, fanteziile şi dorinţele tale nu sunt fapte, ci ficţiuni. Sunt un punct de vedere personal, punctul „tău" de vedere. Acest „tu", care se preface a fi vocea din capul tău, este, de asemenea, o ficţiune şi o mare parte din ceea ce crede şi perorează este tot ficţiune. Acesta este sinele fals. Este fals, pentru că, de fapt, nici nu există. Este alcătuit din idei generate de un program. Nu-i nimic real în spatele vocii din capul tău. Este doar o voce artificială. Condiţionările tale fac parte din această programare şi se comportă foarte asemănător cu un program de computer.

Unele dintre cele mai mari ficţiuni propagate de vocea din cap sunt trecutul şi viitorul – amândouă sunt inventate. S-ar putea să credeţi că, atunci când vă gândiţi la trecut, vi-l amintiţi aşa cum a fost, dar vă amintiţi doar propria versiune a trecutului, trecutul din punctul vostru de vedere.

Al cui punct de vedere? Punctul de vedere al ego-ului, care nu este obiectiv. Când mintea îţi aminteşte trecutul, îl transformă într-o poveste – o poveste despre tine. Întotdeauna eşti în centrul acestei poveşti: cum te-ai simţit, ce ai făcut, ce au spus şi au făcut ceilalţi în relaţie cu tine şi cum ai perceput toate astea. În amintirile tale, tu eşti starul şi personajul central.

Asta-i o poveste destul de incompletă, aşa cum sunt toate poveştile. Iar poveştile incomplete nu sunt adevărul. Şi oare cum ar putea fi? Adevărul este întregul adevăr, nu doar o parte din el. Iată de ce suferi din cauza trecutului: Spui o poveste incompletă, adesea o poveste tristă sau o poveste plină de indignare sau alt fel de poveste care-ţi creează nişte sentimente. Acestea sunt amintirile tale.

Şi apoi, mai există şi ficţiunile create în jurul acestor poveşti despre trecut: „Ar fi putut fi altfel”. „Ar fi trebuit să fie altfel”. „Aş fi putut face ceva.” „Ar fi trebuit să fac ceva.” „Nu ar fi trebuit să facă asta.” „Viaţa nu ar trebui să fie atât de grea.” „Viaţa nu este dreaptă.” „De ce a făcut Dumnezeu asta?” Acestea sunt neadevărurile care măresc durerea evenimentelor trecute. Astfel de gânduri apar în mintea oricui când se întâmplă ceva nedorit, care doar creează mai multă durere.

Gândurile ce conţin în ele „ar putea” şi „ar trebui” sunt nişte pretenţii şi nu au nicio bază în realitate. Sunt gânduri inutile şi neadevărate, motiv pentru care provoacă suferinţă. Lucrurile nu ar fi putut şi nu ar fi trebuit să fie altfel decât au fost! Au fost aşa cum au fost şi asta nu se poate schimba. Astfel de gânduri chinuie oamenii timp de mulţi ani după vreun eveniment, iar acea suferinţă este complet inutilă.

Adevărul vă va elibera de această suferinţă. Adevărul înseamnă întreaga imagine, nu doar punctul de vedere al minţii despre ceea ce s-a întâmplat. Adevărul include întregul adevăr, o perspectivă superioară, perspectiva sufletului, la care oamenii nu prea au acces. Ei nu văd întregul tablou, scopul în care un eveniment poate sluji sufletului.

Fiecare eveniment slujeşte sufletului. Dacă vreţi să vă împăcaţi cu viaţa, trebuie să recunoaşteţi asta. În viaţă, acţionează o putere mai mare şi o ordine superioară, care este înţeleaptă şi binefăcătoare. Nu sunteţi o victimă a vieţii. Sufletul vostru a ales de bunăvoie să experimenteze orice aţi trăit sau trăiţi, pentru creşterea şi evoluţia sa, deoarece ştia că poate câştiga ceva important.

Numai Adevărul, cu majusculă, poate ameliora durerea, cel puţin în parte. A crede minciuni doar adânceşte durerea. Dar oamenii nu consideră drept minciuni „ar fi putut” şi „ar fi trebuit” şi nu caută neapărat o soluţie la durerea lor, deşi rareori sunt conştienţi de asta. De fapt, ego-ul lor caută mai multă durere.

Ego-ul este cel ce creează suferinţa şi o măreşte, şi obţine ceva făcând acest lucru. Te prinde în reţeaua sa de minciuni şi te ţine captiv acolo. Vocea din capul tău pare adevărată şi rezonabilă şi chiar utilă, dar ea îţi creează durerea, cu concursul tău: “Nu ar fi trebuit să se întâmple asta, viaţa este nedreaptă, ai fi putut face ceva, nu-i aşa?” Toate aceste afirmaţii par atât de adevărate, dar sunt ficţiuni, scenarii alternative imaginare.

Există o singură ieşire, anume: să intri în momentul prezent. Dar ego-ul nu-ţi va sugera niciodată asta. Vocea din capul tău nu îţi aduce consolare. Numai Adevărul o poate face, ceea ce nu-i de găsit în mintea egotică. Trebuie să fii dispus să cauţi Adevărul în altă parte, iar El se găseşte doar în odihna momentului prezent şi deschiderea minţii şi ascultarea înţelepciunii tale interioare, care îţi vorbeşte în tăcere şi fără cuvinte. În momentul prezent, aici vei găsi îngăduinţă şi pace, unde te poţi refugia de auto-tortura minţii egotice.

Viitorul este o ficţiune şi mai mare decât trecutul. Mintea adoră să se gândească la viitor şi uneori chiar trebuie să te gândeşti la viitor. Dar o mare parte din ceea ce gândeşte mintea despre viitor este pură imaginaţie, pură speculaţie – este o plăsmuire. De exemplu, atunci când planifici o întâlnire în viitor, îţi imaginezi că te afli la acea întâlnire. Este necesar? Este util? Una este să planifici o întâlnire şi să te pregăteşti concret pentru ea şi alta este să îţi imaginezi cum va decurge. Unele dintre aceste imaginaţii sunt practice şi utile: îţi imaginezi că va trebui să aduci anumite lucruri la întâlnire şi îţi imaginezi cât timp îţi va lua pregătirea întâlnirii sau durata drumului până acolo. Asta-i folositor: Îţi foloseşti mintea raţională pentru a te pregăti pentru ceva care se va întâmpla.

Dar cu totul altceva este să te imaginezi în întâlnire şi cum te vei descurca şi ce vor spune oamenii. Îţi imaginezi cum va avea loc întâlnirea. Aceasta este o fantezie! Aceste gânduri sunt cu totul altceva, deoarece provin dintr-o altă parte a creierului, din mintea egotică, de la vocea din cap, nu din mintea raţională. Diferenţa este că tu eşti în centrul acestor gânduri.

Este ceva util? Unii ar spune că da. Unii spun că, dacă îţi imaginezi un rezultat pozitiv în viitor, atunci asta se va întâmpla, deşi rareori viaţa funcţionează aşa. Imaginarea unui rezultat pozitiv ar putea fi utilă pentru a suprima vocea negativă din cap, care ţi-ar putea sabota şansele de a avea o întâlnire fructuoasă. Dar mai există şi o altă posibilitate. Ce-ai zice doar-să-fii-prezent în acest moment şi să permiţi acţiunilor şi vorbirii tale să vină din fluxul vieţii?

Mintea egotică este sabotorul vieţii tale, aşa că, în loc să încerci să lucrezi cu ea, de ce să nu-ţi îndepărtezi atenţia de la ea şi doar-să-fii în acest moment? Aşa creezi cel mai bun rezultat posibil. Asta nu se predă

în şcolile pentru afaceri, dar ar trebui. Mai degrabă decât să te modelezi după imaginea unei persoane de succes, cufundă-te în această clipă şi răspunde la viaţă în mod natural. Pregăteşte-te pentru întâlnire, dar când va avea lor, fii relaxat şi reacţionează spontan în momentul respectiv la orice vine din fluxul vieţii.

Diferenţa dintre planificare, care este o utilizare practică a minţii raţionale, şi fanteziile despre viitor este că fantezia te are pe „tine" în centrul ei, la fel cum te au şi gândurile tale despre trecut. Fanteziile sunt despre tine: cum vei arăta, ce vei spune şi ce vei face şi cum îţi vor răspunde ceilalţi. Oamenii petrec enorm de mult timp gândindu-se la ei înşişi în acest mod, de parcă asta le-ar servi în vreun fel.

Prin fantezii, ego-ul încearcă să gestioneze viaţa şi să o controleze, dar nu prea au eficienţă. Fantazarea se preface a fi utilă, dar nu este. Cine este acest „tu" din centrul tuturor fanteziilor? Este un „tu" de fantezie. Mintea raţională nu fantazează, ci numai ego-ul. Este bine să fii conştient de acest lucru, deoarece ego-ul nu-ţi arată o imagine adevărată despre tine. Versiunea imaginară a cui este aceasta? Este alcătuită din idei despre tine pe care le-ai adunat de la alţii şi pe care le-ai crezut adevărate, doar pentru că vocea din capul tău ţi-a spus-o.

Clipă de clipă, vocea din cap îţi spune cine eşti. Variază oarecum de la o zi la alta şi chiar de la o oră la alta. De unde vin aceste gânduri şi evaluări? Acesta este un mare mister, nu-i aşa? Gândurile îţi apar în minte, pur şi simplu, şi crezi că tu le-ai gândit, dar oare aşa să fie? Cine este acest „tu" care crede că el gândeşte? Oare nu doar îţi imaginezi că tu produci aceste gânduri? De fapt, nimeni nu le-a produs. Doar păreau că vin de la tine, dar au apărut de nicăieri. S-au ivit brusc în mintea ta.

Adevărul este că au ieşit din mintea inconştientă, care este un depozit de amintiri, sentimente, credinţe, condiţionări, experienţe, lucruri pe care ţi le-au spus oamenii, lucruri pe care le-ai citit, lucruri pe care le-ai învăţat şi lucruri pe care ţi le-au spus entităţile negative.

Amintirile tale şi multe alte lucruri din mintea inconştientă te au pe „tine" în centrul lor şi sunt stocate în mintea inconştientă sub forma de poveşti sau imagini cu tine. De aici îţi tragi senzaţia de sine – din imaginile-de-sine şi identităţi. Dar nu eşti aceste imagini-de-sine sau identităţi. Poate că, uneori, te comporţi într-un anumit fel, dar asta nu înseamnă că *ai fi* aşa. Mintea inconştientă creează o identitate din toate

aceste informaţii şi declară: „Acesta eşti tu!” Dar tu nu eşti acesta, chiar dacă te comporţi ca şi cum ai fi. Prin urmare, aşa te limitează mintea inconştientă.

În realitate, eşti acel ceva capabil să înţeleagă adevărul despre această situaţie. Eşti ceea ce poate fi obiectiv cu privire la aceste informaţii. Eşti ceea ce nu poate fi limitat sau definit de ele – pentru că nu eşti, de fapt, limitat sau definit de niciuna dintre aceste amintiri, poveşti, imagini sau credinţe.

Eşti conştiinţa care îţi animă corpul şi care, uneori, foloseşte mintea raţională, iar alteori, este captivată de vocea iraţională din cap. Tu, ca conştiinţă, intri şi ieşi din identificarea cu gândurile. Şi când această conştiinţă nu este identificată cu gândurile, eşti pe pace. Te cufunzi în Sinele adevărat, Sinele divin, şi recâştigi Împărăţia cu toate comorile sale: iubire, pace, bucurie, compasiune, tărie, înţelepciune şi claritate.

Eşti un suflet – o scânteie din Dumnezeu – care a ales să te desfacă din legătura cu Dumnezeu pentru a experimenta condiţia de om, pentru un timp relativ scurt din istoria fiinţei veşnice care eşti. Odată ce îţi dai seama de acest lucru, poţi continua să trăieşti în lume ca Sinele divin. Sinele tău divin ştie exact cum să trăieşti viaţa într-un mod plin de bucurie, bun şi înţelept. Acesta eşti tu.

Noi, cei din aceste dimensiuni, ştim toate acestea despre voi şi suntem aici pentru a vă împărtăşi această veste minunată şi bună şi pentru a vă încuraja să vă priviţi aşa cum sunteţi cu adevărat. Să vă priviţi aşa nu este deloc o fantezie. Este un fapt, iar toate celelalte moduri în care vă priviţi sunt ficţiune. Sunt false. Asta trebuie să ajungeţi să înţelegeţi pe cont propriu. Aceasta este călătoria, calea spirituală, calea de întoarcere Acasă la dragoste.»

Capitolul 4:
PĂŞIND PE CALEA SPIRITUALĂ

4a. Trezirea lui Kundalini

«Cuvintele „cale spirituală” exprimă un adevăr simplu: Există o cale pe care oamenii păşesc într-un anumit moment al evoluţiei lor spirituale, care este marcat de interesul de a-şi răspunde marilor întrebări despre viaţă şi de a-i găsi un sens spiritual. S-ar putea să credeţi că acest interes este viu în toată lumea, dar nu este. Până la un anumit moment al evoluţiei sufletului, astfel de întrebări mai profunde nu prezintă prea mult interes. Acest lucru se explică prin faptul că are loc o evoluţie naturală pe măsură ce sufletul progresează de la implicarea în ego către iubire, către întruchiparea Sinelui divin. Până atunci, majoritatea sufletelor mai tinere se mulţumesc să accepte ceea ce-i învaţă despre viaţă religia sau alţii.

Cu toate acestea, vine un moment în evoluţia fiecărui suflet când lecţiile existenţei umane au fost învăţate îndeajuns pentru a continua cu deschiderea către un alt nivel al fiinţei. Până în acel moment, sufletul a fost implicat în primul rând în învăţarea lecţiilor de bază ale vieţii, impuse de starea egotică de conştiinţă. Înainte ca oamenii să păşească pe calea spirituală, ei sunt conduşi de ego în principal. Se ocupă în viaţă cu supravieţuirea şi cu îndeplinirea dorinţelor şi obiectivelor ego-ului lor. Însă în ultimele vieţi pământeşti, sufletul începe să privească spre Acasă şi se deschide spre un nou mod de a trăi. Sufletul vrea să detroneze sinele egotic, sinele fals, pentru ca Sinele divin, adevăratul Sine să-şi ia locul de drept ca stăpân. Calea spirituală este, în esenţă, legată de acest proces de detronare, aşa cum am spus.

Cei care apelează la calea spirituală pentru a găsi răspunsuri la cele mai profunde întrebări ale vieţii o fac, de obicei, pentru că sunt dezamăgiţi de unde i-a dus ego-ul şi mintea egotică. Se aşteptau să poată controla viaţa, să obţină ceea ce doresc şi să fie fericiţi, dar au descoperit că nu pot controla viaţa şi sunt, în general, nemulţumiţi şi nefericiţi,

chiar şi atunci când au obţinut ceea ce doresc. Se simt incompleţi, ca şi cum încă le-ar lipsi ceva pentru a fi fericiţi. "Ce altceva?" se întreabă ei. O astfel de întrebare profundă este adesea semnul că omul este pregătit pentru calea spirituală.

Sufletul păşeşte pe calea spirituală într-un moment marcat de ceea ce se numeşte trezirea lui Kundalini. Acest lucru nu trebuie confundat cu ceea ce se numeşte trezire spirituală, care se petrece atunci când cineva este mult mai avansat pe calea spirituală. Voi spune mai multe despre trezirea spirituală în capitolul final.

O trezire a lui Kundalini înseamnă trezirea energiei Kundalini de la baza coloanei vertebrale. Se iniţiază un proces în care Kundalini se ridică pe coloana vertebrală, prin diferitele chakre, până la vârful capului. Acest proces durează în mod normal mai multe vieţi. Procesul Kundalini *este* asociat cu procesul de iluminare, care aduce o lumină mai mare în corpul de energie subtilă şi se finalizează cu iluminarea spirituală.

Călătoria lui Kundalini continuă de unde a rămas Kundalini în viaţa anterioară. Deci, dacă în ultima viaţă, Kundalini s-a ridicat până la chakra inimii, atunci, în viaţa următoare, se va ridica începând de acolo. În general vorbind, dezvoltarea spirituală a unui suflet este marcată de nivelul până la care a crescut Kundalini.

Procesul Kundalini variază foarte mult la fiecare individ. Kundalini se poate bloca într-o chakră pentru multe vieţi sau se poate ridica prin una sau mai multe chakre într-o singură viaţă. Poate chiar să cadă înapoi în chakrele inferioare. Progresul său depinde de mulţi factori, dintre care unii sunt sub controlul omului, dar alţii nu.

Acesta este un subiect complex, pe care nu-l voi aborda mai departe, spunându-vă doar că calea spirituală este adesea aspră şi dificilă, însă, de asemenea, este ghidată frumos şi perfect prin activitatea lui Kundalini. Procesul Kundalini este procesul spiritual şi se desfăşoară aşa cum vrea el şi aşa cum trebuie, într-un mod oarecum previzibil, dar individual. Acest proces este ghidat de suflet şi de fiinţele non-fizice care împlinesc planul sufletului. Acest proces nu depinde de voinţa persoanei respective. De fapt, voinţa personală cauzează adesea probleme în acest proces, care necesită predare de sine şi abandon, nu voinţă.

Acest proces nu poate fi grăbit, deşi multe lucruri, cum ar fi meditaţia, îl susţin şi asigură un proces mai lin. Este neînţelept să forţăm

Kundalini mai departe decât trebuie. Unele practici spirituale încearcă s-o facă, dar plătesc un preţ. Pot produce o persoană dezechilibrată: care a avansat spiritual sau care are puteri parapsihice, însă fără destulă integritate morală şi întruchipare a Adevărului. Practicanţii ocultismului se ocupă adesea cu aşa ceva, ceea ce nu este de recomandat. Totul vine la timpul său, iar Kundalini se va trezi în mod natural şi, probabil, fără probleme atunci când sufletul este gata să păşească pe calea spirituală.»

4b. Păşind pe cale prea devreme

«Oamenii ajung să fie dezamăgiţi de căile ego-ului numai după multe vieţi în care, deşi şi-au atins obiectivele, totuşi, nu sunt mulţumiţi. Este important să trăiască această experienţă din plin înainte de a păşi pe calea spirituală. Dacă păşesc pe cale prea devreme, vor aduce cu ei dorinţele ego-ului şi vor încerca să le îndeplinească prin mijloace spirituale, în loc să le îndeplinească în modurile obişnuite. De exemplu, ei pot încerca să obţină putere sau admiraţie dezvoltând puteri paranormale sau avansând spiritual.

Este posibil să avanseze spiritual, dar să se comporte în continuare urât şi egoist, ceea ce provoacă o mare confuzie în rândul căutătorilor spirituali din jurul lor. Această lipsă de integrare sau lipsă de întruchipare, aşa cum se numeşte adesea, are ca rezultat acele abuzuri de putere pe care le vedeţi în grupările spirituale. Acest lucru este posibil, fiindcă există mijloace oculte pentru a trezi Kundalini înainte de a-i veni vremea.

Astfel de indivizi vor folosi ceea ce se câştigă pe calea spirituală pentru a-i manipula pe ceilalţi ca să obţină ceea ce ego-ul şi-a dorit dintotdeauna, inclusiv bogăţie, dar şi putere, respect, atenţie, sex sau orice altceva şi-ar dori ei. Sunt suflete tinere cele care fac asta. Ele păşesc pe calea spirituală prea devreme, înainte de a fi suficient de purificate de poftele egotice.

Astfel de indivizi pot câştiga destul de multă putere şi control asupra celorlalţi înainte de a fi demascaţi ca impostori spirituali. Este posibil să

fi câştigat realmente o anumită putere spirituală, adică o abilitate de a atrage oamenii cu Adevărul, şi chiar puteri parapsihice. Dar, din cauză că nu sunt suficient de avansaţi pentru a gestiona această putere, vor cădea la un moment dat de pe piedestal. Mulţi lideri de secte sunt exemple de acest gen. Unii au o viziune autentică asupra Adevărului şi o folosesc pentru a atrage oamenii şi a-i fascina cu un intelect strălucitor, o exprimare verbală convingătoare sau abilităţi paranormale.

Există, de asemenea, guru-şi şi învăţători spirituali care abuzează de puterea lor. Totuşi, cei care au devenit guru-şi sau învăţători spirituali au început, în general, ca aspiranţi spirituali sinceri, dar puterea pe care o câştigă pe parcurs îi corupe şi le opreşte progresul spiritual. Aceştia vor trebui să se întoarcă într-o altă viaţă sau alte vieţi şi să încerce din nou să-şi folosească mai înţelept realizarea spirituală. Pentru unii, această încercare durează vieţi la rândul.

Calea spirituală este plină de capcane chiar şi pentru căutătorii sinceri, dar este de-a dreptul periculoasă pentru cei care nu sunt curaţi la inimă şi pregătiţi să meargă pe această cale. Asta păţesc multe suflete tinere, în special cele care se ocupă cu dezvoltarea paranormală şi cu ocultismul. Cei care caută aceste lucruri caută adesea puterea şi vor fi obligaţi să urmeze lecţiile legate de lipsa integrităţii morale, ce ar trebui să însoţească puterea.

Integritatea morală, ca şi discriminarea, se dezvoltă treptat de-a lungul mai multor vieţi şi se dezvoltă complet abia în ultimele vieţi de om. Drept urmare, în arena spirituală vor exista întotdeauna dintr-aceia care vor încerca să câştige puterea în mod incorect, precum şi dintr-aceia care le vor cădea pradă, din cauză că nu vor să-şi asume responsabilitatea pentru propria lor viaţă. Mulţi aflaţi pe cale caută pe cineva care să le spună ce să facă, ce să creadă şi cum să-şi trăiască viaţa.

Ambele tipuri de oameni învaţă lecţii importante, pe care fiecare suflet trebuie să le înveţe. Fiecare fiinţă umană ia puterea de la alţii în unele momente ale evoluţiei sale şi le dă altora propria putere în alte momente. Durează multe vieţi tot făcând aceste lucruri până ca lecţiile să fie învăţate temeinic.

Unora le ia un timp extrem de lung pentru a învăţa aceste lecţii. Viaţă după viaţă, fac aceleaşi alegeri. Când se întâmplă acest lucru, îşi formează o identitate puternică fie ca individ ce preia puterea de la alţii,

fie ca unul ce îşi cedează puterea altora, iar această identitate este dusă în viaţa următoare.

De exemplu, dacă ţi-ai dat puterea iar şi iar, aceasta devine a doua natură pentru tine. Te gândeşti la tine ca fiind slab, neajutorat, având nevoie de ceilalţi să-ţi spună ce să faci sau că ai fi o victimă. Odată ce s-a format o asemenea identitate puternică, va trebui concepută o viaţă sau o serie de vieţi pentru a contracara această tendinţă, pentru a învăţa ceea ce trebuie învăţat într-un mod mai dramatic, din cauză că nu s-a învăţat lecţia iniţială.

Acelaşi lucru este valabil dacă ţi-ai consolidat o identitate de lider carismatic şi te-ai obişnuit ca alţii să te asculte şi să te trateze cu respect. Când aceasta a devenit identitatea ta, sufletul trebuie să te umilească într-o viaţă sau mai multe pentru a te dezlega de această identitate.

Cei despre care se spune că au carismă şi-au dezvoltat-o de-a lungul multor vieţi. Carisma este un fel de talent. Este o combinaţie între o mare încredere în sine şi o ştiinţă naturală de a-i manipula pe alţii folosind farmecul personal şi alte tehnici. Oamenii învaţă să fie mari şarlatani şi şefi carismatici de-a lungul mai multor vieţi. Când se întâmplă acest lucru, sufletul va trebui să echilibreze această tendinţă – să o dezveţe – până ce persoana va deveni suficient de umilă pentru a progresa spiritual.

Un narcisist este un exemplu de suflet tânăr cu farmec personal care a învăţat să-i manipuleze pe alţii în propriul interes. Dacă un narcisist dă întâmplător peste Adevăr şi devine un învăţător al Adevărului, aşa se naşte un lider de sectă. Adevărul este puternic şi uşor de recunoscut ca înţelepciune de către cei aflaţi pe cale. Se presupune că un lider care este capabil să rostească Adevărul este şi înţelept, ceea ce îl face să câştige respectul şi încrederea celorlalţi.

Din păcate, cei de pe calea spirituală nu au neapărat suficient discernământ pentru a-şi da seama că cineva nedezvoltat spiritual poate folosi Adevărul pentru a-i atrage către propriile scopuri egoiste. Narcisiştii şi alţi escroci amestecă cu destulă pricepere adevărul cu minciunile pentru a-şi atrage adepţi. De exemplu, liderii de secte mint adesea în privinţa trecutului lor personal şi înfrumuseţează sau îşi mistifică realizările. Sau pretind că au abilităţi sau o dezvoltare spirituală pe care nu le au sau inventează poveşti despre experienţe sau iniţieri

spirituale care nu au avut loc niciodată. Sau pot spune că au primit informaţii de la entităţi non-fizice, deşi nu le-au primit.

Aceşti indivizi care îi mint pe alţii o fac cu atâta îndrăzneală şi încredere în sine, încât oamenii îi cred. Încrederea în sine pe care o etalează este extrem de atractivă şi datorită ei pot deveni şarlatani de succes. Ei emană o încredere în ei înşişi şi în ceea ce oferă într-o măsură atât de puternică şi de completă, încât şi alţii capătă încredere. Mizează pe încrederea, compasiunea, naivitatea, sinceritatea, dorinţa de a sluji sau dorinţa de a fi special a căutătorilor spirituali, ca să le ia banii, timpul şi, uneori, chiar viaţa.

Majoritatea oamenilor sunt încrezători şi cinstiţi şi o pradă uşoară pentru cei care nu sunt deloc preocupaţi de a fi oneşti sau de nădejde. Aceşti şarlatani sunt imorali într-un grad atât de aberant şi patologic, încât majoritatea oamenilor nici nu-şi pot imagina că cineva ar putea face aşa ceva pentru a obţine ceea ce îşi doreşte. Cu cât mint cu mai multă îndrăzneală şi obrăznicie, cu atât li se par mai credibili celorlalţi, care se gândesc: „Nimeni n-ar putea născoci aşa ceva!”»

4c. Transmisiile energetice

«Dar mai intervine ceva care le poate întări credibilitatea liderilor de secte, pe lângă gândirea obişnuită de turmă: adică atunci când oamenii cred ceva, pentru că şi cei din jur cred. Când oamenii se adună cu intenţia de a se vindeca sau de a-şi ridica vibraţiile, forţele non-fizice răspund inevitabil şi îi înalţă printr-o transmisie de energie elevată. Nici măcar nu-i necesar să existe un lider pentru ca acest lucru să se întâmple, deşi credinţa într-un lider carismatic le poate facilita căutătorilor spirituali să simtă această transmisie şi înălţare sau stare de conştiinţă extinsă.

În realitate, ceea ce simt căutătorii este propria lor putere de a se eleva pe ei înşişi, de a-şi înălţa starea, pur şi simplu, invocând ajutorul forţelor non-fizice. La aceste tipuri de rugăciuni se răspunde întotdeauna printr-o transmisie de energie superioară şi în alte moduri, indiferent dacă omul este conştient sau nu că primeşte ceva. Iar cât de mult va

primi depinde, în principal, de cât de deschisă este persoana pentru a primi acest ajutor.

Dacă în această invocare este pomenit şi liderul, transmisia poate fi atribuită liderului, când, de fapt, transmisia a fost provocată de propria deschidere a căutătorului. Iată ce mare putere aveţi fiecare dintre voi pentru a primi transmisii din alte dimensiuni! Acesta este motivul pentru care şarlatanii îi pot păcăli pe căutătorii spirituali. Căutătorii pot avea o experienţă autentică de elevare emoţională, stări superioare de conştiinţă şi chiar vindecări în prezenţa unui şarlatan, deoarece ei au cerut cu sinceritate o transmisie de la forţele non-fizice.

Acelaşi lucru se întâmplă în biserici şi în alte locuri sacre. Oamenii solicită ajutor de la forţele spirituale şi îl primesc, ei adesea creditând religia, biserica, locul sacru sau un ritual pentru acea înălţare, când era suficientă doar chemarea în ajutor. Bisericile, locurile sacre, pastorii, preoţii şi ritualurile lor îi ajută pe oameni să se deschidă către forţele spirituale şi să primească ceea ce le este întotdeauna disponibil. Niciun mijlocitor de niciun fel – nici bisericile, nici locurile sacre, nici ritualurile şi nici alţi oameni – nu este vreodată necesar pentru a primi o transmisie de la forţele spirituale. Aveţi şi aţi avut întotdeauna o legătură directă cu Dumnezeu prin ghizii voştri non-fizici şi alte forţe care vă facilitează evoluţia spirituală.

Spunând toate acestea, nu înseamnă că bisericile, locurile sacre şi anumite persoane n-ar avea adesea propria lor transmisie puternică de energie. Învăţătorii treziţi spirituali şi locurile sacre pot acţiona ca nişte canale puternice şi amplificatoare de energie superioară. Ca un laser, un învăţător spiritual trezit sau un loc sacru poate spori efectele unei transmisii.

Transmisiile au fost folosite de-a lungul istoriei şi în diferite tradiţii spirituale pentru a ridica conştiinţa oamenilor. Cei care au atins un grad ridicat de dezvoltare spirituală emană în mod natural şi canalizează energiile superioare către cei dornici şi capabili să le primească. Aceste energii ar putea fi blocate de o entitate negativă aflată în câmpul energetic al cuiva, dar majoritatea oamenilor care se deschid către aceste energii le vor primi. Vindecările fizice pe care le-am efectuat când am trăit printre voi au fost exemple de transmitere a energiei. Deşi nu toate transmisiile duc la vindecarea fizică, ele aduc multe alte beneficii.

Acest fenomen a fost observat în jurul învăţătorilor spirituali, guruşilor şi altor oameni treziţi sau iluminaţi, de când există astfel de oameni pe Pământ. Aceşti indivizi trăiesc, în general, într-o stare de conştiinţă mai înaltă decât majoritatea şi, atunci când se află în lume, tind să le ridice vibraţia celor din jur. Pur şi simplu, se întâmplă de la sine. Iar transmisia este şi mai eficientă când cei care sunt treziţi sau iluminaţi transmit în mod intenţionat această vibraţie mai înaltă către căutători, iar aceştia sunt deschişi.

Transmisia este un fapt. A fost observat de nenumărate ori de-a lungul istoriei. Are rezultate previzibile şi consistente. Această predictibilitate îl face să fie un fapt. Transmisia este un fenomen adevărat, observabil şi, cu instrumentele adecvate, ar putea fi chiar măsurat.

Efectele transmisiei sunt numeroase şi depind, în parte, de intenţiile emiţătorului şi receptorului. Vindecătorii se acordează şi canalizează fiinţe non-fizice specializate în vindecarea fizică, în timp ce învăţătorii spirituali folosesc transmisia, în primul rând, pentru a creşte nivelul de conştiinţă. Pentru aceasta, şi învăţătorii spirituali primesc ajutor de la fiinţe non-fizice, dar de la cele specializate în elevarea conştiinţei sau care sunt interesate să-l sprijine pe acel învăţător. Când învăţătorii treziţi spiritual oferă transmisiuni oamenilor, atâta timp cât motivaţia lor este cinstită, vor primi ajutor de la fiinţe din dimensiunile superioare, care ştiu exact de ce are nevoie omul şi cum să-i uşureze evoluţia spirituală.

Fiecăruia dintre aceştia li se alocă nişte ghizi spirituali. Vindecătorii şi învăţătorii spirituali, dar şi toate celelalte profesii, beneficiază de ghizi care îi ajută în munca lor. Cu adevărat, nimeni nu face nimic singur. Creativitatea, inspiraţia, invenţiile, ideile noi, informaţiile, vindecarea şi transmisiile vin *prin* oameni; dar nu sunt produse de oamenii înşişi. Sinele uman nu este decât un vehicul pentru exprimarea Divinităţii pe Pământ.

Nu sunteţi niciodată singuri, ci lucraţi întotdeauna cu forţe nevăzute din alte planuri, fiinţe non-fizice care vă preţuiesc existenţa şi doresc să fiţi fericiţi şi împliniţi. Sunt gata să vă ofere tot ceea ce aveţi nevoie, doar dacă vă deschideţi către ele.

A învăţa să te deschizi şi să primeşti este o lecţie importantă pe calea spirituală. Pentru a primi, este important să ai încredere că există forţele

non-fizice şi că sunt disponibile pentru a te ajuta. Acesta este adevărul. Fără această încredere şi deschidere, nu vei putea primi tot ce îţi trimit ele. Dar având această încredere şi deschidere, viaţa îţi va deveni mai uşoară şi mult mai bună.

Uneori, informaţiile primite prin channeling nu sunt demne de încredere, dar nu lăsaţi asta să vă împiedice să vă deschideţi către fiinţele din dimensiunile superioare, care sunt disponibile a vă ajuta personal în evoluţia voastră spirituală, prin transmisii şi în alte moduri. În schimb, dacă învăţăturile primite prin mediumi vă ajută să vă relaxaţi şi să trăiţi iubirea, bucuria şi pacea adevăratei voastre naturi, atunci veţi şti că aţi dat peste Adevăr.

Adevărul are un impact pozitiv asupra voastră la fiecare nivel: energetic, emoţional şi fizic prin relaxare, precum şi spiritual, înălţându-vă într-o stare mai plină de iubire şi pace lăuntrică. Aşa vă daţi seama că este Adevărul. Dacă cuvintele unui învăţător sau channel spiritual nu au acest efect, atunci probabil că nu aveţi nevoie de acele informaţii. Foarte multe informaţii venite prin channeling sunt inutile şi neverificabile. Multe dintre ele nu vă îmbunătăţesc viaţa, ci doar vă hrănesc imaginaţia.

„Adevărul vă va elibera”, în timp ce minciunile vă vor întemniţa în confuzie, îndoială, frică şi alte sentimente negative sau, pur şi simplu, vă vor face să vă învârtiţi inutil printre gânduri. Acestea sunt semne că aţi căzut pradă propriei minţi egotice sau a altuia şi că nu aveţi nevoie de acele gânduri sau credinţe. Fie ca aceste semne să vă fie ghid.

Am venit să aduc pacea şi iubirea pe minunata voastră planetă şi aşa se face – oferindu-vă Adevărul. Acest Adevăr este clar pentru Inima voastră, Inima spirituală. Ea recunoaşte Adevărul când îl aude şi vă atrage atenţia asupra lui, aducându-vă într-o stare de relaxare, pace şi iubire.

Efectul cel mai evident şi scopul esenţial al transmisiilor este de a vă ridica conştiinţa sau vibraţiile. Ce vreau să spun prin asta? Pur şi simplu, transmisiile vă mută temporar, dar până la urmă, permanent, din starea egotică de conştiinţă în cea de Prezenţă, starea voastră naturală. Vă conduc de la identificarea cu sinele vostru fals la Sinele divin şi de la suferinţa umană la pace şi iubire, care este starea voastră naturală.

Starea naturală nu este o experienţă spirituală sau o stare în care nu puteţi funcţiona normal, ci starea în care sunteţi meniţi să funcţionaţi.

Este starea voastră optimă, starea în care sunteţi mulţumiţi de viaţă aşa cum este ea şi senzaţia de a fi în flux, fără lamentări sau împotrivire la ce vă aduce viaţa. Trezirea spirituală înseamnă trecerea mai permanentă la starea voastră naturală, ce devine astfel setarea voastră implicită, şi asta îşi propun transmisiunile să realizeze.

Transmisiile realizează acest lucru infuzându-vă cu o energie de vibraţie mai înaltă, pe care eu şi mulţi alţii o numim Conştiinţa Cristică. Este conştiinţa unui om iluminat. În timp ce primiţi transmisia şi imediat după aceea, sunteţi ridicaţi la acest nivel de conştiinţă într-un anumit grad. Ca urmare a unei transmisii sau a unei serii de transmisii, nu este ceva neobişnuit ca omul să se cufunde periodic în Conştiinţa Cristică pe neaşteptate şi, aparent, fără niciun motiv. Poate fi doar pentru o secundă sau mai mult, dar acest lucru marchează un proces care va continua să se amplifice dacă vă deschideţi şi îi faceţi loc în viaţa voastră.

Conştiinţa Cristică este o trăire foarte obişnuită, cu adevărat. Înseamnă linişte, compasiune, acceptare, mulţumire şi iubire. Este un sentiment de înălţare, expansiune, luminozitate interioară, bucurie subtilă şi lejeritate. Această conştiinţă se află în interiorul vostru, dar este posibil să nu o trăiţi până când nu este activată de cineva care trăieşte permanent în această stare, fie o persoană fizică, fie o entitate non-fizică.

Procesul de întruchipare a Conştiinţei Cristice începe prin gustarea acesteia în cadrul unei transmisii. Pe măsură ce vă familiarizaţi cu această stare prin transmisii, obţineţi acces pe cont propriu la ea din ce în ce mai mult. Acesta este un nou mod de a vieţui. Scopul căii spirituale este de a rămâne în această stare, care este şi semnul distinctiv al cuiva care este bine stabilit pe cale.

Un alt beneficiu al transmisiilor este vindecarea rănilor emoţionale vechi şi a altor condiţionări sau tipare mentale limitative. Fiinţele din dimensiunile superioare vă ajută să vă eliberaţi de frici, emoţii refulate, imagini de sine negative, credinţe neadevărate şi alte condiţionări care vă ţin legaţi de starea egotică de conştiinţă. În timpul sau după o transmisie, oamenii sunt adesea potopiţi de lacrimi, ceea ce indică o eliberare de emoţii. Lacrimile pot fi, de asemenea, un semn al deschiderii inimii şi a umplerii cu dragoste sau devotament faţă de Dumnezeu. Acestea sunt lacrimi foarte plăcute: lacrimi purificatoare şi lacrimi de înălţare şi iubire.

Unul dintre cele mai importante efecte pe termen lung ale transmisiilor este o uşurare a fiinţei. Parcă vi s-a luat o greutate de pe umeri. În sfârşit, nu mai simţiţi povara vechilor imagini şi idei. Ca şi cum v-aţi fi născut din nou, viaţa pare imaculată, proaspătă şi plină de posibilităţi. Trăiţi starea Sinelui vostru divin eliberat de sinele fals şi de poverile sale. Observaţi că râdeţi mai mult, vă distraţi, sunteţi mai jucăuşi şi capabili să nu vă luaţi prea în serios pe voi şi pe ceilalţi. Lucrurile nu vă mai deranjează ca înainte sau, oricum, mult mai puţin.

Această uşurare este ceea ce oamenii caută şi aşteaptă de la calea spirituală: o uşurare a poverii de a fi om, să poţi vedea latura luminoasă a vieţii, să iubeşti viaţa şi să te simţi bine şi una cu viaţa. Calea spirituală oferă acest rezultat, iar transmisiile îl accelerează exponenţial. Ele sunt un dar şi o binecuvântare şi una dintre principalele modalităţi prin care este accelerată creşterea spirituală şi cu foarte puţin efort. Tot ce vi se cere este să fiţi deschişi şi doritori de a primi ceea ce a fost dintotdeauna disponibil pentru toţi.

Ca urmare a transmisiilor pot apare şi vindecări fizice, mai ales dacă transmisia este special desemnată în acest scop. Puteţi oricând să cereţi vindecarea fizică şi veţi primi tot ce este spre binele vostru cel mai înalt. Problema este că nu-i întotdeauna spre binele vostru cel mai înalt să primiţi vindecarea atunci când o cereţi.

Bolile şi dizabilităţile servesc creşterii sufletului şi oferă multe lecţii care nu pot fi învăţate în alt mod sau, cel puţin, nu la fel de eficient. O boală sau un handicap ar putea, de asemenea, să pregătească terenul pentru mai multe descoperiri spirituale. Adesea, oamenii trebuie să fie scoşi din obişnuinţele lor ca să-şi facă timp pentru a aprofunda spiritualitatea, dacă aceasta este dorinţa sufletului. Dacă aveţi dificultăţi fizice, înseamnă că aceasta este experienţa potrivită în acest moment şi trebuie să găsiţi o modalitate de a profita la maximum de această experienţă.

Deşi apar uneori şi vindecări instantanee ca urmare a unei transmisii, mai probabil atunci când solicitaţi o vindecare este că veţi primi revelaţii sau îndrumări intuitive care vă vor accelera vindecarea, în acelaşi timp ajutându-vă să învăţaţi tot ce aveţi nevoie din problema fizică. Adesea, pentru ca dificultatea fizică să se diminueze, trebuie întâi să se schimbe ceva în interiorul vostru, iar transmisiile vor ajuta la asta.

Transmisiile vă elevează şi vă conectează cu Sursa voastră, cu dragostea, pacea şi bunătatea. Din acest motiv, sunt plăcute şi benefice. Te simţi bine când eşti în legătură cu Sursa şi chiar este bine! Adevărul este că eşti intim conectat cu tot ceea ce există în lumea fizică şi dincolo de ea. Eşti conectat, pentru că totul provine din aceeaşi Sursă. Dumnezeu este viu în tine şi în toate formele de viaţă. Tu eşti Dumnezeu manifestat într-o formă umană! Toată lumea tânjeşte să simtă această conexiune, iar transmisiile îndeplinesc această dorinţă. Acesta este unul din rolurile lor.

Sunt periculoase transmisiile? Voi începe prin a spune că transmisiile *pot fi* periculoase. Multe lucruri pot fi periculoase, chiar foarte periculoase, cum ar fi focul, electricitatea şi mersul pe bicicletă, dar totuşi, folosiţi sau faceţi aceste lucruri, pentru că sunt benefice sau plăcute. Deci, o întrebare mai bună ar fi: Cum pot deveni transmisiile periculoase şi cum ne putem proteja de aceste pericole?

Ce poate face transmisiile periculoase este acelaşi lucru ce poate face şi channeling-ul periculos: neputinţa de a vă conecta cu fiinţele din dimensiunile superioare. Progresul spiritual şi puritatea emiţătorilor este cea mai importantă calitate, deoarece aceasta va determina nivelul de energie pe care îl pot transmite. Pot ei transmite Conştiinţa Cristică? Dacă nu sunt treziţi sau iluminaţi, probabil că nu pot, cel puţin nu într-un mod consecvent sau intens.

Dacă mediumii sau emiţătorii nu sunt suficient de avansaţi şi purificaţi, vor da peste tot felul de entităţi cu propriile lor interese, care nu sunt potrivite pentru a ghida, ajuta sau vindeca pe nimeni. Se pot transmite şi fluxuri negative de energie prin clarvăzători, mediumi, vindecători şi învăţători spirituali, dacă nu sunt suficient de dezvoltaţi spiritual sau sunt mânaţi de dorinţa de putere, admiraţie sau bogăţie. După ce aţi stat în prezenţa lor sau aţi primit o transmisie de la ei, este posibil să vă simţiţi rău sau agitaţi, iar această stare negativă sau chiar depresie poate persista o perioadă de timp.

Mai important, transmisiile venite dintr-o sursă negativă pot scoate la lumină nişte material inconştient care nu era cazul să fie tulburat şi căruia poate fi dificil să-i faceţi faţă. Există un timp pentru toate, iar unele lucruri este mai bine să fie lăsate în pace. Stimularea prematură a emoţiilor reprimate poate provoca probleme emoţionale. Transmisiile

din surse negative pot, de asemenea, activa şi direcţiona greşit Kundalini, energia care orientează procesul spiritual.

Este ceva foarte diferit de procesul de vindecare sau cel spiritual declanşat în timpul unei transmisii de la entităţile superioare, care ştiu exact ce este necesar şi cât poate suporta cineva şi cum să-i faciliteze efortul. Odată ce fiinţele superioare pun în mişcare un proces, ele rămân lângă acea persoană pe tot parcursul procesului. Chiar şi la mult timp după transmisie, ele rămân conectate şi continuă să lucreze cu ea şi să o susţină cât pot de bine în timpul acestui proces.

Cu totul altfel se întâmplă atunci când sunt implicate entităţi inferioare. Acestea pot declanşa un proces şi apoi îl lasă nesupravegheat. De multe ori, nici nu ştiu ce fac sau nu le pasă de impact. Unele provoacă rău chiar în mod intenţionat.

O altă problemă care poate apărea dacă emiţătorii sunt conectaţi la fiinţe astrale inferioare este că entitatea respectivă se ataşează de ei. Când cineva, fără să ştie ce face, se deschide să primească o transmisie de la o fiinţă astrală inferioară, acea persoană, efectiv, invită entitatea sau entităţile să locuiască în câmpul său energetic. Acele fiinţe sunt astfel capabile să rămână aproape de acea persoană şi să o influenţeze negativ prin mintea sa. Când vă deschideţi la transmisiile celor neconectaţi la fiinţe din dimensiunile superioare, atunci entităţile inferioare se pot ataşa de voi în mod persistent şi să vă provoace probleme emoţionale, cum ar fi ura de sine, furia, dependenţele, depresia sau alte boli mintale ori sinuciderea.

Vreau să fac o distincţie clară între, pe de o parte, răul cauzat de transmisii în modurile pe care tocmai le-am descris şi, pe de altă parte, de disconfortul sau dificultăţile care fac parte din procesele spirituale declanşate de transmisia de energii superioare. Chiar şi transmisiile benefice pot duce la simptome neplăcute: somnolenţă sau insomnie; lentoare sau letargie; plâns sau frică sau alte emoţii ce se pot ivi; energie ce zvâcneşte prin corp; nelinişte sau incapacitate de concentrare sau de a face muncă intelectuală, ca să numim doar câteva.

Aceste simptome sunt frecvente şi normale în timpul şi imediat după o transmisie, dar vor trece de la sine. Cel mai bun lucru de "făcut" în aceste cazuri este să nu vă fie frică de aceste simptome, să vă relaxaţi şi să fiţi conştienţi că fac parte dintr-un proces natural. Aceste simptome sunt

semne că se fac purificări şi ajustări în corpul energetic subtil. Ele fac parte din procesul de vindecare, purificare şi creştere a vibraţiilor şi vă permit să păstraţi mai multă lumină în corpul vostru subtil.

Totuşi, dacă vă este frică de acest proces de vindecare foarte natural, deoarece credeţi că ceva nu este în regulă, asta vă va crea suferinţe inutile. Când apar aceste simptome, este important să nu le patologizaţi. Procesul spiritual (adică mişcarea lui Kundalini) este misterios şi uneori inconfortabil, ba chiar dificil. Dar dacă vă puteţi relaxa şi aveţi încredere că aceste simptome vor trece şi că se realizează ceva valoros, atunci le veţi putea suporta mai uşor.

Una peste alta, atunci când o transmisie provine de la fiinţe din dimensiunile superioare, majoritatea oamenilor experimentează „simptome” plăcute şi pozitive: înălţare, pace, deschidere a inimii, un flux de iubire, recunoştinţă, senzaţie de eliberare, o schimbare de conştiinţă, o minte liniştită. Aceste efecte pot dura câteva minute, ore sau zile. Indiferent de simptome, acestea sunt dovezi că a fost declanşat un proces spiritual profund, misterios şi important.

Transmisiile sunt un dar de la Dumnezeu. Ele ajută la vindecarea rănilor emoţionale şi facilitează evoluţia oamenilor, indiferent dacă ei sunt sau nu pe calea spirituală, atâta timp cât se deschid către ele. Acesta este motivul pentru care eu şi alţii le oferim.»

Dacă doriţi să experimentaţi transmisia noastră a Conştiinţei Cristice, găsiţi mai multe informaţii pe această pagină web: **https://radicalhappiness.com/faq**

4d. Scopul căii spirituale

«Oamenii intră pe calea spirituală din mai multe motive. Iniţial, cei mai mulţi intră pe cale, deoarece suferă şi doresc alinare. Cu toate acestea, nu toţi cei care suferă şi devin căutători sunt pregătiţi pentru cale. Unii dau peste învăţături spirituale înainte de a putea profita de ele. Vor să nu mai sufere, dar nu sunt gata să renunţe la ego şi la dorinţele acestuia sau la anumite identităţi, cum ar fi cea de victimă, sau la

anumite sentimente, cum ar fi furia sau frica. Au impresia că vor să-şi depăşească ego-ul, să se trezească, dar pot fi încă prea captivaţi de mintea egotică, de dramele ei şi de caruselul ei sentimental. Pe scurt, sunt încă îndrăgostiţi de gândurile lor – chiar şi de gândurile şi identităţile lor negative.

Pământul este un loc foarte dificil de trăit şi mulţi o simt, deoarece se provoacă foarte multă suferinţă emoţională pe planeta voastră. Lumea este atât de adânc cufundată în ego şi atât de ignorantă de ce trebuie făcut în acest sens, încât oamenii suferă foarte mult, chiar şi cei care au crescut în condiţii relativ bune şi cu părinţi bine intenţionaţi. Majoritatea părinţilor au intenţii bune şi vor să-şi trateze bine copiii, dar ego-urile lor se suprapun peste aceste intenţii, iar cei mai mulţi nu prea ştiu cum să facă faţă emoţiilor. Până mai recent, aceste lucruri nu se învăţau nici măcar în cercurile spirituale.

Deci, aceasta este dilema: Lumea este plină de oameni suferinzi şi mulţi dintre ei devin căutători spirituali. Dar, dacă nu au parte de o trezire a lui Kundalini, este puţin probabil să ajungă prea departe pe calea spirituală şi cu atât mai puţin să se trezească prea curând. Şi totuşi, ar putea tânji după asta, deoarece au auzit că acesta ar fi răspunsul la suferinţa lor. Prin urmare, acum vor suferi pentru că nu sunt treziţi, ceea ce devine încă un argument pentru care se consideră ca nefiind suficient de buni.

În mod natural, cei care au nevoie de vindecare emoţională vor căuta ajutor pe calea spirituală, mai ales dacă religia sau psihoterapia a dat greş cu ei. Şi, desigur, acestea dau greş cu oamenii, deoarece ambele se bazează pe numeroase ipoteze false. Am subliniat deja unele falsităţi din religie şi am câteva cuvinte de spus şi despre psihologie şi psihoterapie.

Aceste discipline sunt la început. Oamenii înţeleg foarte puţin despre psihologia umană şi despre vindecarea rănilor provocate continuu de ego – al tău şi al celorlalţi. De asemenea, oamenilor le lipseşte o înţelegere elementară a emoţiilor. Până când nu se înţelege sursa problemei – adică, ego-ul – precum şi soluţia, adică oamenii să fie ajutaţi să înţeleagă că ei nu sunt ego-urile lor, această aşa-zisă ştiinţă va avea multe lipsuri.

Este interesant faptul că mulţi consideră că psihologia este o ştiinţă sau încearcă să o transforme într-una, deşi atât de multe lucruri despre fiinţele umane sunt imposibil de testat prin metoda ştiinţifică. Acestă

încadrare forţată este un motiv pentru care domeniul psihologiei are atâtea lipsuri. Dacă psihologiei i se cere să se bazeze numai pe ştiinţă, nu prea va ajunge să deţină un set complet de cunoştinţe.

Ceea ce-i lipseşte este cunoaşterea metafizică şi spirituală. Cel ce vindecă este Sinele divin – Sinele divin al vostru sau al altcuiva – prin iubire, acceptare şi compasiune. În mod ideal, psihoterapeutul ar trebui să fie un model pentru această prezenţă vindecătoare şi iubitoare, dar vă puteţi oferi şi singuri această dragoste şi compasiune. Vor trece decenii până când domeniul psihologiei se va deschide la informaţiile de care are nevoie pentru a vindeca oamenii. Între timp, copiii sunt crescuţi cu aceleaşi înţelegeri eronate ale emoţiilor ca şi părinţii lor.

Aproape tot ce am scris conţine răspunsuri la cum să vindecaţi condiţia umană. Asta v-am învăţat prin acest medium. Voi repeta elementele de bază aici, cât mai concis posibil. Aceleaşi înţelegeri sunt esenţiale şi pentru procesul de trezire şi iluminare. Dacă oamenii ar înţelege şi ar aplica aceste informaţii, ar exista mult mai puţină suferinţă pe Pământ. Iată câteva fapte simple:

● Emoţiile negative apar când crezi gândurile negative.

● Gândurile şi emoţiile negative sunt fabricate de ego.

● Gândurile negative sunt adevăruri parţiale şi, prin urmare, neadevărate.

● A crede vocea din cap este cauza suferinţei.

● Nu ai nevoie de vocea din cap pentru a funcţiona sau a supravieţui.

● Cheia pentru depăşirea suferinţei este dezvoltarea capacităţii de a observa ceea ce gândeşti (ce spune vocea din capul tău). Acest lucru se dezvoltă prin meditaţie şi ar trebui să fie predat copiilor.

● Ca să ieşi din suferinţă trebuie întâi să observi ce spune vocea din capul tău şi apoi să îţi îndrepţi atenţia asupra experienţei senzoriale din aici-şi-acum. Abilitatea de a fi prezent în corp şi în simţuri se dezvoltă, de asemenea, prin meditaţie.

● Sentimentele negative şi temerile tale nu sunt nici înţelepte şi nici adevărate. Nu sunt ghizi buni pentru cum să te comporţi. Cel mai bine este doar să le observi, să îţi asumi responsabilitatea pentru că le-ai creat şi să nu le exprimi. Sentimentele negative sunt un semn că crezi ceva neadevărat.

● Dacă te-a prins un sentiment negativ, acceptă că te simţi aşa şi permite acelui sentiment să existe, fără a încerca să-l alungi şi nici să-l hrăneşti cu mai multe gânduri. Stai liniştit în prezenţa oricărui sentiment, cu compasiune şi curiozitate, şi întreabă-te: „Oare ce-am spus sau gândit, de m-a făcut să mă simt aşa?” Fă această investigaţie ori de câte ori apare un sentiment negativ, iar el va înceta în cele din urmă. Dacă ai de-a face cu abuzuri sau traume din copilărie, poate că vei avea nevoie să lucrezi mai în profunzime cu ajutorul unui vindecător sau terapeut.

Ce legătură au acestea cu calea spirituală? Chiar o foarte mare legătură. Modul în care te raportezi la gândurile şi sentimentele tale are o mare legătură cu calea spirituală, căci calea înseamnă să te eliberezi de ceea ce cauzează aceste gânduri şi sentimente negative: ego-ul.

Este necesară o anumită maturitate spirituală pentru a fi dispus şi capabil să-ţi examinezi şi să-ţi asumi responsabilitatea pentru gândurile şi sentimentele tale în acest fel. Este nevoie să te angajezi într-o practică a meditaţiei pentru a învăţa să te distanţezi de gândurile tale suficient ca să dobândeşti măiestria. Mulţi aflaţi pe calea spirituală nu sunt dispuşi să facă această lucrare, caz în care progresul lor va fi lent.

Există o serie de motive pentru care oamenii consideră dificil să se angajeze în practica meditaţiei:

■ Sunt prea ocupați. Ei și-au proiectat viața în așa fel, încât nu au timp să mediteze şi nu apreciază suficient meditaţia ca să-şi facă timp şi pentru ea.

■ Ei consideră că meditația este neplăcută, iar, la început, chiar poate fi. Când oamenii sunt obișnuiți să acționeze, să facă, să se miște, atunci ego-ul lor este foarte deranjat când trebuie să stea liniștiți și să nu facă nimic. Nevoia de a fi mereu ocupat şi dificultatea de a sta liniştit mai mult timp sunt semne de identificare cu ego-ul. Ego-ul nu vrea să rămâneţi liniştiţi, deoarece, dacă vă opriţi şi meditaţi, ego-ul nu va putea să vă mai conducă viaţa aşa cum obişnuieşte, prin vocea din capul vostru. Eliminarea obiceiului de a face mereu câte ceva necesită un efort la început, dar cu practica, meditaţia devine mult mai uşoară şi foarte plăcută.

■ Le este teamă că persoanele apropiate îi vor critica pentru că și-au rezervat timp să mediteze sau pentru că fac ceva ce acele persoane nu fac.

Dacă cei din jur nu meditează sau nu încurajează meditația, iată o scuză ușoară pentru a nu medita. Acesta nu este un obstacol real, dar ego-ul l-ar putea transforma într-unul.

■ Își iubesc gândurile și nu vor să nu le mai gândească. Ego-ul vine cu scuză după scuză pentru a nu medita, iar cei care sunt ataşaţi de gândurile lor nu văd acest truc al ego-ului ce vrea să-şi menţină puterea. Adevărul este că sunt ataşaţi de gândire, ceea ce este un motiv în plus pentru a medita.

■ Încă nu au gustat îndeajuns ce se află dincolo de gândire - Prezența - și de beneficiile acesteia, încât să fie dispuși să aleagă altceva decât gândirea. Prezenţa este extrem de plăcută şi mai eficientă decât starea egotică de conştiinţă, dar dacă nu au petrecut mai mult timp în Prezenţă, nu ştiu ce ratează. Pentru a întrerupe povestea de iubire cu gândurile, trebuie să vă îndrăgostiţi de altceva: de viaţa reală.

■ Le este teamă de ce se va întâmpla dacă fac acest pas. Oare își vor pierde slujba? Sau partenerul? Entuziasmul? Vor dori să locuiască într-un ashram? Oare ar trebui să trăiască într-un ashram? Oamenii au tot felul de idei despre ceea ce s-ar putea întâmpla dacă meditează sau se adâncesc în spiritualitate. Vor să nu mai sufere, dar poate nu doresc să facă schimbările care să le uşureze suferinţa. Ego-ul se află în spatele tuturor acestor temeri. Ego-ul este de părere că suferinţa trebuie menţinută la locul ei. Iar meditaţia nu poate decât să vă îmbunătăţească viaţa.

■ Unii au încercat meditația și nu le-a adus experiențele speciale pe care le visau, așa că au renunțat. Meditația nu înseamnă a avea experienţe spirituale sau a dezvolta abilităţi parapsihice. Ci a învăţa să fii prezent în această clipă, în loc să te pierzi în gânduri. Oamenii care doresc ceva mai fascinant de la meditaţie nu se vor dedica meditaţiei suficient de mult timp pentru a-i descoperi adevărata valoare.

Acest ultim punct este o capcană pe calea spirituală şi motivul pentru care unii ajung pe ea prea devreme. Vor să primească de la calea spirituală ceva ce viaţa obişnuită nu le-a oferit: Vor să fie speciali. Alţii, care îşi petrec zilele în meditaţie sau într-un mediu protejat, cum ar fi un ashram, au venit pe calea spirituală pentru a evada din lume, de care se pot simţi defazaţi ori în contratimp sau pe care o găsesc prea dificilă.

Există un timp pentru toate şi, uneori, este potrivit a sta într-un ashram sau a vă cufunda în meditaţii. Dar dacă aţi intrat pe calea spirituală din motive inadecvate, probabil că veţi fi dezamăgiţi şi veţi primi nişte lecţii dure. Scopul căii spirituale nu este acela de a avea experienţe spirituale deosebite sau de a evada din lume.

Viaţa va găsi întotdeauna o modalitate de a vă aşeza acolo unde vă e locul şi, dacă intraţi pe calea spirituală înainte de a vă veni vremea, veţi întâmpina provocări şi multe lecţii. Nu veţi găsi acolo ceea ce căutaţi şi asta-i dureros. Dar aşa învaţă oamenii, şi mulţi învaţă pe propria piele că nu era de ei calea spirituală.

Nu este surprinzător faptul că oamenii sunt racolaţi în secte. Oamenii caută răspunsuri. Iar mulţi caută pe cineva care să-i conducă, o figură paternă puternică sau mama grijulie, de care nu au avut parte niciodată. Vor ca cineva să le spună ce trebuie să facă, dar, de asemenea, mulţi vor să afle Adevărul, cu majusculă. Însă când sunt identificaţi cu ego-ul, poate fi dificil să separe faptele de ficţiune. Este necesară o anumită dezvoltare spirituală înainte ca Adevărul să poată răsuna în Inima spirituală şi să fie gata să-l realizeze la un nivel profund.

Discriminarea, ca alte abilităţi, se dezvoltă încet de-a lungul multor vieţi şi, de obicei, se dezvoltă greşind – prin lipsă de discernământ. La şcoala vieţii, de multe ori nu există o altă cale decât de a învăţa din greşeli. Şi nu există nicio modalitate de a grăbi sau a ocoli această dezvoltare şi învăţare. Oriunde v-aţi afla în evoluţia voastră, acela este locul potrivit pentru voi şi nu poate fi altfel. În Adevăr, nu există mai bun sau mai rău, nimeni nu este înaintea sau înapoia altcuiva, ci toate sunt bune, toate sunt perfecte aşa cum sunt. Acest lucru este mai uşor de înţeles cu cât avansaţi pe cale.

Poate că ce spunem aici este greu de suportat, dar impulsurile şi dorinţele spirituale sunt doar o altă formă de dorinţă egotică. Ego-ul vrea să fie cel mai bun la toate. Dacă învaţă despre spiritualitate, vrea să escaladeze repede acel munte. De asemenea, el vrea să controleze viaţa şi vede în spiritualitate o metodă pentru asta. Dar nu despre asta-i vorba în spiritualitate.

Evoluţia spirituală nu poate fi forţată sau grăbită. Evoluţia se întâmplă la vremea sa şi în ritmul său. A accepta acest lucru este una dintre cele mai importante lecţii ale vieţii: Te poţi accepta pe tine şi viaţa

aşa cum este? Sau te aştepţi să fii un supererou şi insişti ca viaţa să-ţi ofere tot ce vrei? Aceasta este o fantezie copilărească, iar fanteziile trebuie abandonate pentru a progresa pe calea spirituală.

Calea spirituală nu se referă la a deveni o persoană mare sau importantă, ci la a te cunoaşte pe tine însuţi ca fiind Unimea din care ai venit. Este vorba să renunţi la acea poveste despre măreţie şi să renunţi la ideile tale despre ceea ce doreşti, predându-le lui Dumnezeu şi lăsând Viaţa să-ţi arate ce vrea ea. Este vorba de a curge cu viaţa şi de a-ţi juca rolul în acest flux. Este vorba de voia Ta, nu de voia mea.

Pe calea spirituală, ţi se cere să renunţi la cine crezi că eşti, sinele tău fals, în favoarea a cine eşti cu adevărat, Sinele tău divin. Va trebui să renunţi la ceea ce ai preţuit atât de mult: dorinţele tale, visele tale, fricile şi poveştile tale. Renunţi la acestea pentru adevăratul premiu: *trăirea* a cine eşti cu adevărat. Asta nu pare a fi o afacere prea bună pentru ego, aşa că o va zbughi când va auzi asta. Dar dacă eşti ferm aşezat pe calea spirituală, vei spune: „Da, m-am săturat să fiu aruncat de colo-colo de către ego-ul meu şi sunt gata să mă întorc Acasă la pace şi iubire – orice ar fi.”»

Capitolul 5:
CAPCANE PE CALEA SPIRITUALĂ

5a. Mândria – când te simţi special sau superior

«A fi pe o cale spirituală te face să fii altfel decât ceilalţi, ceea ce le creează dificultăţi unora dintre căutătorii spirituali, când sunt ataşaţi de prietenii şi rudele care nu le sprijină alegerile sau convingerile. Această distanţare dintre tine, căutătorul, şi ceilalţi poate fi agravată de faptul că simţi că ai fi superior, deoarece ai „văzut lumina" sau ai devoalat structura unor credinţe care îi farmecă pe ceilalţi, mai ales dacă încerci să-i converteşti la modul tău de a vedea lucrurile.

Considerându-se superiori, unii căutători încearcă astfel să facă faţă suferinţei de a fi judecaţi sau ostracizaţi de cei care nu înţeleg sau nu sunt de acord cu credinţele lor. Mulţi căutători descoperă foarte devreme că nu pot vorbi despre experienţele lor sau despre ceea ce au înţeles sau cred, din cauză că ceilalţi cred că sunt proşti, „de la diavolul", amăgiţi sau nebuni. Ca să se întărească sufleteşte împotriva celor care li se opun sau îi evită, îşi spun că ar fi speciali sau mai evoluaţi decât cei care îi judecă sau cei care nu se află pe o cale spirituală.

Acest tip de judecăţi sunt naturale şi inevitabile. Ego-ul îi provoacă pe cei care îl contestă, pentru că nu-i place să-i fie contestate credinţele. Asta fac toate ego-urile în faţa celor cu credinţe diferite. Ego-ul nu este preocupat de dragoste, ci de control, putere şi îndreptăţire de sine, şi va profita de orice ocazie pentru a pretinde că are dreptate şi a-i controla pe ceilalţi.

Acum, să vorbim despre sufletele bătrâne şi sufletele tinere, deşi această terminologie este prea simplistă şi nu se pretează complexităţii acestui subiect. Este util să înţelegem că cei care sunt foarte identificaţi cu ego-ul nu pot fi altfel. Ei urmează să iasă din identificarea cu ego-ul, dar această evoluţie poate dura multe vieţi la rând.

Dacă vă aflaţi pe calea spirituală, înseamnă că sunteţi gata să ieşiţi din identificarea cu ego-ul şi probabil că aţi făcut unele progrese în acest

sens. Acest lucru vă aşază într-o condiţie foarte diferită de cei care nu sunt pe cale. Vedeţi viaţa cu alţi ochi, iar ceilalţi, care nu văd viaţa aşa, probabil, se vor simţi incomod că sunt diferiţi. Iar când ego-ul se simte incomod, tinde să judece, să atace şi să încerce să controleze. Aşa stau lucrurile. Cei care fac asta probabil că nu se vor schimba prea curând, aşa că va trebui să-i acceptaţi aşa cum sunt sau să întrerupeţi relaţia cu ei, dacă nu există o variantă mai bună.

În general, sufletele tinere şi cele bătrâne nu aleg să petreacă mult timp împreună. Cu toate acestea, majoritatea familiilor sunt compuse din oameni de vârste spirituale diferite, ceea ce explică, într-o oarecare măsură, de ce membrii familiei au deseori dificultăţi în a se înţelege reciproc. Sufletul decide deseori să pună sub acelaşi acoperiş suflete de niveluri diferite, ca o provocare specială, deoarece acei oameni nu ar alege în mod obişnuit să stea sub acelaşi acoperiş. Sufletele bătrâne pot evolua când fac faţă provocărilor puse de sufletele mai tinere şi, în acelaşi timp, presează sufletele mai tinere şi le ajută să devină mai tolerante.

Cea mai mare diferenţă dintre sufletele bătrâne şi cele tinere este că sufletele bătrâne sunt obiective, mai raţionale şi mai tolerante faţă de ceilalţi – toate acestea fiind calităţi ce se dezvoltă de-a lungul mai multor vieţi. Sufletele bătrâne nu sunt instabile sau influenţate de emoţiile lor în aceeaşi măsură ca sufletele tinere, care îşi conduc viaţa în primul rând pe baza a ceea ce au fost învăţate să creadă şi a senzaţiilor subiective.

Pentru sufletele tinere, aceste două lucruri merg mână în mână: Simt că ceva ar fi adevărat doar pentru că aşa au fost învăţate. Pentru ele, simpla senzaţie că ceva ar fi adevărat este o dovadă suficientă, chiar dacă faptele o contrazic. Şi, cu cât senzaţia este mai puternică, cu atât o cred mai tare. Sufletele tinere cred că convingerile lor sunt adevărate, indiferent de fapte, deoarece au o consideraţie mai mare pentru credinţele lor decât pentru fapte. Asta cred ele – şi gata. Nu vor să se lase convinse de contrariu şi probabil că nici nu vor fi.

Sufletele tinere ies cu greu din credinţele în care au crescut şi nu sunt înclinate să le pună la îndoială. Decât să-şi examineze propriile convingeri, sufletele tinere mai degrabă se vor separa de cei care au o credinţă diferită sau vor încerca să le-o schimbe. Sufletele tinere tind să fie inflexibile atât în convingerile lor, cât şi în modul în care fac lucrurile, şi nu sunt dispuse sau sunt reticente să înveţe lucruri noi.

Această inflexibilitate este un dezavantaj în viaţă şi adesea împiedică sufletele tinere să profite de oportunităţi, mai ales dacă cei care le oferă oportunităţile provin din afara clanului sau tribului lor, ca să zicem aşa. Deoarece sufletele tinere nu au încredere în cei diferiţi de ele, lumea lor poate deveni foarte restrânsă. De asemenea, sufletele tinere au mai multă frică şi o lasă să le domine şi să le modeleze viaţa mai mult decât o fac sufletele bătrâne, care sunt mai dispuse să încerce lucruri noi, să-şi asume riscuri, să crească, să se extindă şi să exploreze tot ce are viaţa să le ofere.

Sufletele bătrâne îşi dau seama că sufletele tinere sunt retrograde, înfricoşate, închistate la minte şi cu prejudecăţi, în timp ce sufletele tinere nu au aceeaşi obiectivitate faţă de sufletele bătrâne, pe care le consideră periculoase, proaste, imprudente, rebele sau ciudate. Sufletele tinere nu înţeleg şi nu nici pot înţelege sufletele bătrâne. De asemenea, le văd ca fiind prea intelectuale sau erudite şi snoabe, deoarece sufletele tinere nu sunt interesate să-şi folosească mintea la fel de mult ca trupul, iar majoritatea îşi câştigă existenţa mai degrabă prin munci fizice decât mentale.

Astăzi, reţelele de socializare amplifică diferenţele dintre sufletele bătrâne şi cele tinere, din cauză că aduc în contact oameni care, în mod normal, nu s-ar găsi împreună. Anonimatul şi lipsa responsabilităţii de pe reţelele sociale agravează şi mai mult această situaţie. Oamenii au căpătat obiceiul de a fi răutăcioşi unii cu alţii într-un mod care nu s-ar întâmpla niciodată dacă ar fi puşi faţă în faţă.

Aceasta este o situaţie periculoasă pentru societate, care se bazează pe bunătate şi cooperare. Fără toleranţă şi bune maniere, o societate nu poate rezista. Naţiunile care doresc să facă rău altora, considerate duşmane, ştiu bine acest lucru şi folosesc troli şi alte mijloace pentru a reduce toleranţa şi civismul.

Pentru ca această lipsă de civism să nu devină o nouă normă, este important să ne dăm seama, întâi, că se întâmplă acest lucru şi, apoi, că această negativitate nu reprezintă, de fapt, modul în care simt şi se comportă majoritatea oamenilor. Totuşi, cu cât continuă activitatea trolilor, cu atât devine mai probabil ca oamenii să simtă şi să se comporte aidoma. Chiar în faţa ochilor şi sub nasul vostru are loc o subminare a fibrei morale a societăţii voastre.

Sufletele bătrâne pot cădea în capcana de a începe să se comporte faţă de sufletele tinere aşa cum se comportă acestea: cu judecăţi, îndreptăţire de sine şi atitudinea „Eu am dreptate şi tu greşeşti”. Aceasta este o provocare pentru toate sufletele bătrâne, care pot aluneca cu uşurinţă înapoi în propriile ego-uri şi să se simtă superioare sufletelor mai tinere, mai ales atunci când au descoperit Adevărul, cu majusculă, secretul vieţii.

Sufletele bătrâne doresc adesea să împărtăşească Adevărul, dar nu va fi prea bine să-l împărtăşească cu cei care nu sunt pregătiţi pentru el. Cel mai bine este ca sufletele bătrâne să-şi păstreze înţelegerile pentru sine şi să ajute sufletele mai tinere doar atunci când li se cere sau când este cazul. Aceasta este, în general, relaţia care se stabileşte între sufletele tinere şi cele bătrâne, când ea există: Sufletele bătrâne ajută sufletele mai tinere aşa cum pot. Dacă nu înţelegeţi acest lucru elementar, aţi putea încerca să îi învăţaţi sau să îi ajutaţi pe cei care nu doresc să fie învăţaţi sau ajutaţi. Când vă aflaţi pe calea spirituală, trebuie să vă fie clar pe cine e cazul să slujiţi şi pe cine nu.

Sufletele bătrâne ajută sau slujesc sufletele mai tinere în diferite moduri: în mod informal, atunci când se întâlnesc întâmplător, sau în structuri formale, ca profesori, consilieri, avocaţi, lucrători din domeniul sănătăţii şi altele asemenea. Sufletele bătrâne gravitează spre profesiile în care se oferă ajutor, datorită compasiunii şi interesului lor de a-i ajuta pe ceilalţi, în timp ce sufletele tinere rareori o fac.

Unii aflaţi pe calea spirituală simt că trebuie să-şi „salveze” membrii familiei sau, cel puţin, să nu-i abandoneze, dar de multe ori această intenţie nu dă rezultate bune. Este posibil ca pe membrii familiei, în special cei care nu vă sprijină sau sunt aspri cu voi, să trebuiască să-i părăsiţi. Nu este nevoie să acceptaţi duritatea sau abuzul din partea cuiva doar pentru că este membru al familiei. Uneori, ca să fii bun cu tine însuţi, trebuie să-i părăseşti pe cei care nu te susţin sau nu sunt binevoitori cu tine, astfel încât să-ţi păstrezi tăria de a face ceea ce trebuie ca să evoluezi şi a-ţi urma chemarea Inimii.

Compasiunea este antidotul judecăţilor şi al oricăror diferende pe care le ai cu ceilalţi – şi iertarea: „Iartă-i pentru că nu ştiu ce fac”. Cei care „nu ştiu ce fac” merită compasiunea şi iertarea ta, pentru că sunt pierduţi în ego şi nu pot să gândească sau să se comporte altfel decât aşa

cum o fac acum, ceea ce este dureros pentru ei. Nu au încă instrumente psihologice pentru a fi altfel. Trebuie să accepţi că unii oameni nu sunt capabili să se schimbe. Dacă nu le accepţi limitele, înseamnă că te vei lovi singur. Judecându-i pe alţii, îţi produci singur durere şi te coboară ca vibraţie.

Din dorinţa sufletului bătrân de a ajuta, el ar putea forţa „înălţarea" oamenilor la o înţelegere superioară atunci când asta nu-i posibil sau dorit de ei. Schimbarea nu poate fi impusă oamenilor, în special o schimbare a conştiinţei. Ei pot evolua către acea stare de conştiinţă doar de-a lungul timpului şi în felul lor. Vă aflaţi aici cu un anumit scop al vieţii şi trebuie să-i rămâneţi fideli şi cât mai puţin afectaţi de cei care nu gândesc ca voi sau nu vă susţin.

Sper că este de la sine înţeles că aceste informaţii despre sufletele tinere nu ar trebui folosite pentru a le ridiculiza sau marginaliza. Deşi sufletele tinere pot fi foarte greu de stăpânit, provocarea pentru sufletele bătrâne este să le lase să fie aşa cum sunt şi să aibă încredere că vor fi îndrumate spre o mai mare iubire. Ele vor trece prin lecţiile de care au nevoie, la fel ca şi voi.

Nu-i treaba voastră să transformaţi oamenii, decât dacă vor ei să îi ajutaţi să se schimbe în acest sens. Ajutorul sau sfaturile oferite sufletelor tinere vor fi luate în nume de rău şi ca venind de pe o poziţie de superioritate. Deşi multe suflete tinere au nevoie de tot felul de ajutoare, ele cred cu înverşunare că n-au nevoie de nimeni şi de ajutorul nimănui, ceea ce li se pare o dovadă de slăbiciune. În sistemul lor de valori, este foarte important să fie puternice şi asta înseamnă să poată avea grijă de ele însele.

Din păcate, sufletele tinere sunt, în general, mai puţin capabile să aibă grijă de ele însele decât sufletele mai bătrâne. Acest lucru le poate determina să se simtă furioase, iritate, înverşunate şi chiar să se împotrivească şi mai mult celor care le-ar putea ajuta sau care par să o ducă mai bine. Sufletele tinere care se simt persecutate se coalizează adesea împotriva oamenilor mai bogaţi, mai educaţi sau diferiţi în alte moduri. Ele se însoţesc cu cei care sunt ca ele şi nu au încredere şi îi evită pe cei care nu sunt.

Sufletele tinere îi văd pe cei care gândesc, privesc, vorbesc sau se comportă diferit decât ele ca pe nişte duşmani, ceea ce explică de ce

rasismul este atât de greu de eradicat. Această tendinţă a sufletelor tinere de a sta în gaşcă cu cei având gânduri similare le diminuează posibilitatea de a înţelege oamenii şi le întăreşte punctul lor îngust de vedere. Când toată lumea din jurul tău gândeşte şi arată la fel ca tine, nu prea ai ocazii de a evolua şi este foarte probabil că îi vei privi pe cei care sunt diferiţi ca fiind periculoşi sau duşmănoşi. Asta-i mentalitatea, care se perpetuează de la o generaţie la alta. Sufletele bătrâne tind să părăsească acele familii, în timp ce cele mai tinere rămân în urmă şi continuă cu ceea ce au fost învăţate.

Multe biserici au jucat un rol important în menţinerea credinţelor şi prejudecăţilor sufletelor tinere, predicând ceea ce cred, în mod greşit, sufletele tinere şi numindu-l creştinism. Cu toate acestea, când am spus: „Iubeşte-ţi aproapele”, nu mă refeream doar la vecinul de alături, ci la orice fiinţă umană din lume. Despre acest aproape vorbeam.

În învăţăturile mele nu este loc decât pentru dragoste, nicidecum de „iubeşte-l pe aproapele tău, *cu excepţia...*” Nu există excepţii în această învăţătură. Toţi oamenii vin de la Dumnezeu şi sunt Dumnezeu şi sunt iubiţi în mod egal de Dumnezeu. Toată lumea este egală în ochii lui Dumnezeu. Orice doctrină creştină care spune altceva nu este ceea ce am predat eu. Puteţi să-l numiţi creştinism, dacă doriţi, dar nu este ceea ce v-am învăţat eu şi vreau să fie foarte clar asta. Am predicat dragostea. Am predicat pacea. Învăţăturile sunt simple, dar foarte dificil de practicat de către sufletele tinere. Şi astfel, ele suferă, până când vor învăţa de la şcoala vieţii să fie mai pline de iubire şi îngăduinţă.

În această şcoală a vieţii, sufletele bătrâne sunt menite să îi înveţe, să-i slujească şi să aibă grijă de cei care sunt cel mai puţin capabili să se îngrijească de ei înşişi, care include adesea suflete tinere. Pe de altă parte, sufletele tinere nu văd ca fiind de datoria lor să aibă grijă de altcineva decât de membrii familiei lor. În acest caz, de multe ori vor face tot ce pot pentru a le asigura nevoile. Unii, folosind inclusiv mijloace ilegale.

Mulţi narcisişti, sociopaţi şi alţii care nu îşi respectă semenii şi, adesea, nici guvernul sau legea sunt suflete tinere. Totuşi, multe suflete tinere încearcă sincer să urmeze învăţăturile mele şi le urmează cât de bine pot. Încearcă să-şi iubească aproapele şi să urmeze celelalte Porunci, dar capacitatea lor de a iubi este limitată de câtă frică au.

Frica este emoţia de bază a sufletului tânăr şi îi conduce cele mai multe acţiuni. Deoarece sufletele tinere se tem de cei care nu sunt ca ele, nu simt nicio responsabilitate faţă de ei şi au o nevoie copleşitoare de a se proteja de ei. Mentalitatea lor este una de genul “noi contra lor”.

Capacitatea de a iubi se dezvoltă de-a lungul multor vieţi, iar sufletele mai tinere au mari dificultăţi în a iubi pe cineva din afara grupului lor familial sau al clanului religios. Şi nici nu simt că li se cere acest lucru. Pentru ele, nu are sens să-şi iubească duşmanul. Cum este posibil? „Iubiţi-vă duşmanii şi rugaţi-vă pentru cei care vă persecută” pare o slăbiciune, iar slăbiciunea este intolerabilă pentru ele. Slăbiciunea pare periculoasă. Ele cred că pot supravieţui în această lume prin putere personală şi impunându-şi puterea asupra celorlalţi. Aceasta este calea ego-ului. Dar eu v-am învăţat că dragostea este calea.

Numai sufletele bătrâne pot să-şi iubească duşmanii şi „să-i ierte pentru că nu ştiu ce fac”. Aceasta este lecţia şi încă una foarte importantă astăzi. Este foarte important ca sufletele bătrâne să nu decadă în judecăţi, ură sau să le întoarcă spatele sufletelor tinere sau să se comporte dur faţă de ele în alte moduri. Menţionez acest lucru, pentru că el se desfăşoară astăzi în politică în văzul tuturor. Polarizarea şi duşmănia dintre partidele politice sunt mai mari ca niciodată.

„Omorâţi-i cu bunătatea voastră”, vă spun. Cuceriţi-i prin dragoste pe cei care vi se opun şi oferiţi-le ceea ce au nevoie pentru a se relaxa şi a se simţi mai puţin oprimaţi sau provocaţi. Soluţia la problemele şi conflictele voastre a fost întotdeauna dragostea: Iubiţi-i pe cei care sunt diferiţi de voi, iubiţi-i pe cei care vă urăsc, iubiţi-i pe cei care se războiesc cu voi. Şi nu uitaţi să iubiţi mediul înconjurător şi să învăţaţi să trăiţi în armonie cu el.

Când spun să îi iubiţi pe cei care vi se opun, înţeleg să le oferiţi ceea ce au nevoie. Nimeni nu vă poate rămâne duşman atunci când le daţi ceea ce au nevoie. Ar putea fi alimente sau medicamente sau alte provizii de care au nevoie ca să fie în siguranţă. „Fă-le altora aşa cum ai vrea ca ei să-ţi facă ţie!” Acesta este modul în care naţiunile şi lumea se vor uni în pace.»

«Am spus deja destule despre această capcană, dar aş vrea să mai subliniez nişte aspecte. În primul rând, deschiderea sufletului bătrân spre idei neconvenţionale şi încrederea „în univers” îi face pe cei de pe calea spirituală să fie deosebit de vulnerabili la a crede lucruri care nu sunt adevărate, lucruri nebazate pe fapte. La majoritatea căutătorilor spirituali, credinţa şi discriminarea încă sunt în curs de dezvoltare. Mulţi încă au dificultăţi în a discerne între cunoaşterea interioară şi credinţa oarbă sau propria dorinţă de a crede ceva (gândirea deziderativă). Până când căutătorii spirituali nu au avansat destul pe cale, încă pot fi păcăliţi cu uşurinţă.

Această deschidere include şi deschiderea către informaţiile provenite din alte dimensiuni. Căutătorii sunt extrem de curioşi cu privire la toate lucrurile necunoscute sau care nici nu pot fi cunoscute, iar informaţiile din alte dimensiuni se încadrează în această categorie. Materialele primite de mediumi şi toate fenomenele paranormale sunt de mare interes pentru căutătorii spirituali. Acest interes este condus parţial de ego, care doreşte să cunoască lucruri ce i-ar putea oferi mai mult control asupra vieţii.

În explorarea necunoscutului, căutătorii acceptă deseori informaţii neverificabile doar pentru că au încredere în medium sau clarvăzător, fără a putea verifica dacă informaţiile venite prin acea persoană sunt demne de încredere. În cea mai mare parte, căutătorii se iau după ceea ce spune mediumul sau clarvăzătorul despre el însuşi, ce spun ceilalţi despre el şi dacă le place sau rezonează cu informaţiile. Toate acestea sunt destul de subiective şi un ghid insuficient către ce este adevărat, mai ales dacă nu înţelegeţi pericolele amestecului în domeniul paranormal şi dacă nici clarvăzătorul sau mediumul nu le iau în seamă.

Când vă confruntaţi cu informaţii neverificabile de la un medium sau clarvăzător, trebuie să decideţi singuri ce să credeţi şi ce să nu credeţi, şi apoi să trăiţi consecinţele. Dacă rezultatele sunt bune, veţi putea adopta acele credinţe, iar, dacă nu, nu. Cel puţin, asta-i o abordare bună. Dacă o credinţă vă ajută să trăiţi mai aliniaţi cu dragostea şi pacea – cu Sinele vostru divin – atunci păstraţi-o. Dacă nu, abandonaţi-o. Asta înţeleg eu prin rezultate bune.

Sfaturi similare v-am mai dat: Dacă o credinţă vă face să vă simţiţi crispaţi şi tensionaţi sau confuzi, o puteţi respinge; dacă face contrariul, păstraţi-o. Orice credinţă care vă ajută să vă relaxaţi este mai bună decât alta care nu vă ajută. Pacea şi relaxarea sunt indicii ale adevărului, fie ale unui adevăr personal, fie al Adevărului, cu majusculă.

Convingerile care vă conduc la seninătate şi la deschiderea inimii sunt de folos, chiar dacă nu sunt întotdeauna sau complet adevărate. Gândirea pozitivă este întotdeauna preferabilă gândirii negative, care nu are niciun scop. Dacă nu pentru altceva, o afirmaţie pozitivă poate fi utilizată măcar pentru a contracara una negativă. Dar adevărul este că nu aveţi nevoie de prea multe convingeri şi, pe măsură ce progresaţi pe calea spirituală, aveţi tot mai puţine credinţe, iar cele pe care le aveţi, nu le luaţi prea în serios.

Puţini căutători cunosc profunzimile tărâmurilor non-fizice. Cu toate acestea, majoritatea sunt dispuşi să exploreze şi să vehiculeze informaţii din tărâmurile non-fizice care nu pot fi niciodată dovedite. Acest lucru are ca rezultat multe lecţii neplăcute, până când discernământul se dezvoltă pe deplin, ceea ce, în majoritatea cazurilor, nu se întâmplă decât în ultimele vieţi din şirul reîncarnărilor. Ego-ul trăieşte bine-mersi în majoritatea celor aflaţi pe calea spirituală, iar el devine tot mai subtil, mai greu de depistat, pe măsură ce omul avansează pe cale.

Să vorbim puţin despre teoriile conspiraţiei, întrucât foarte mulţi aflaţi pe calea spirituală sunt atraşi de ele şi le iau ca un fapt, nu doar ca o fantezie. Cei care au această convingere se supără când aud că ceea ce ei cred ar fi doar o teorie. Simt că au descoperit un secret ascuns pe care ceilalţi nu-l pot vedea, că ştiu povestea din interior, spre deosebire de ceilalţi. Aceasta este una din atracţiile teoriei conspiraţiei. Sentimentul că ei cunosc ceva ce alţii habar n-au îi face pe oameni să se simtă speciali, inteligenţi şi importanţi – iar ego-ul adoră treaba asta.

Mulţi caută pe la mediumi şi clarvăzători informaţii despre ei înşişi, despre ceilalţi şi despre lume, pe care altfel nu le pot afla. Ego-ul vrea să ştie lucruri pe care nu le poate cunoaşte, cum ar fi viitorul, ce gândesc alţii şi ce se întâmplă în culise şi va depune eforturi mari pentru a încerca să cunoască aceste lucruri. Ego-ul nu este dispus să accepte că există lucruri pe care nu le poate cunoaşte niciodată şi lucruri pe care nu este

sortit să le cunoască, lucruri pe care nici măcar mediumii sau clarvăzătorii nu le pot spune.

Când căutătorii încă sunt prinşi în ego-urile lor, mediumii şi clarvăzătorii devin o modalitate de a încerca să cunoască aceste lucruri. Dar de cele mai multe ori, primesc informaţii false din aceste surse neconvenţionale. De ce? Pentru că, dacă mergeţi la un medium sau la un clarvăzător pentru informaţii pe care nu ar trebui să le cunoaşteţi sau pe care nu le puteţi cunoaşte sau verifica, cum ar fi informaţiile despre viitor, s-ar putea foarte bine să vă treziţi cu o fiinţă astrală inferioară, care va născoci ceva pentru a vă satisface curiozitatea.

Fiinţele din dimensiunile superioare rareori fac predicţii clare despre viitor şi nu vă vor spune ce gândesc alţii sau ce se întâmplă în culise, adică exact ceea ce pretind să demaşte teoriile conspiraţiei. Fiinţele din dimensiunile superioare nu vă vor spune aceste lucruri, pentru că nu aveţi voie la aceste informaţii.

Viaţa este complicată! Nu este în alb şi negru, dar multe teorii ale conspiraţiei o zugrăvesc astfel: bine contra rău. Ego-ul ar dori ca viaţa să fie atât de simplă, dar niciodată nu este aşa. Ego-ul vrea să ştie care sunt băieţii răi, pentru că atunci a identificat inamicul, ceea ce îl face să se simtă mai sigur. Pentru ego, totul se rezumă la siguranţă şi control. Teoriile conspiraţiei, cu acele pretinse informaţii din culise, îi ajută pe oameni să se simtă mai stăpâni pe situaţie.

Aşadar, teoriile conspiraţiei fac mai multe lucruri pentru ego-urile oamenilor: Îi fac pe oameni să se simtă speciali, importanţi, inteligenţi şi că au un control mai bun asupra vieţii. În plus, teoriile conspiraţiei dau oamenilor ceva de făcut: Să urmărească băieţii răi. „*Ei* sunt problema. Problema este în afară.” Asta îi ajută pe teoreticienii conspiraţiilor să nu-şi mai analizeze propria viaţă şi să nu-şi asume responsabilitatea pentru a fi fericiţi şi a face ceea ce trebuie ca să-şi îmbunătăţească viaţa. Ei sunt băieţii buni, iar ceilalţi trebuie să se schimbe, nu ei. Celălalt este inamicul. Celălalt este rău şi ei sunt victima acestui rău. Aşa capătă şi o scuză de ce, poate, nu au reuşit în ceva sau nu pot fi fericiţi. Ego-ul adoră învinuirile şi justificările. Acest fel de a arăta cu degetul şi a-i demoniza pe alţii stă la baza tuturor războaielor şi atrocităţilor petrecute vreodată pe Pământ.

De asemenea, ego-ul adoră să aibă ceva de făcut. Simte nevoia să facă ceva pentru a se simţi bine. Vrea să fie ocupat, să nu stea să mediteze sau să trimită dragoste altora. Şi ce pretext ar putea fi mai bun decât salvarea lumii? Ce onorabil! Este o acţiune plină de iubire, nu? Dar mai întâi, trebuie să cerceteze ce se întâmplă în culise şi apoi să spună tuturor. Acest lucru este estimat ca fiind o acţiune care va salva lumea.

Dar nu schimbă nimic, nu-i aşa? Lumea nu este salvată când crezi în nişte minciuni şi le transmiţi mai departe. N-ai făcut decât să creezi o dramă suculentă pentru a te menţine ocupat, pe tine şi mintea ta. Vânătoarea de teorii ale conspiraţiei seamănă mai mult cu divertismentul decât cu serviciul-pentru-alţii.

Teoriile conspiraţiei sunt create prin conectarea punctelor disparate, spunând că ceva a provocat altceva, deşi nu există dovezi ale legăturii cauzale, sau prin a găsi un sens acolo unde el nu există. Căutătorii iau prea în serios ideea că nu există coincidenţe, atunci când, desigur, există destule. Căutătorii cred cu tărie în sincronicitate şi tind să găsească în evenimente semnificaţii care nu există. Ei înţeleg greşit şi aplică greşit ideile spirituale, dar toate acestea fac parte din evoluţia spirituală şi învăţarea discernământului.

Teoriile conspiraţiei iau unele fapte şi spun o poveste despre ele. Această poveste nu este un fapt, ci o posibilitate nedovedită şi neverificabilă. Ego-ului adoră să spună poveşti şi, cu cât este mai complicată, cu atât mai bine. În realitate, nu există o singură mare poveste de ansamblu, ci doar nenumărate povestioare, care pot părea legate, dar nu sunt. Există o mulţime de diverşi „băieţi răi”, care adesea acţionează mai degrabă unul împotriva celuilalt, decât împreună, nicidecum un singur mare inamic, ca în filme. În teoriile conspiraţiei, ego-ul exagerează faptele şi adaugă propriile aşa-zise “fapte” pentru a crea un scenariu cu adevărat convingător, potrivit pentru filme. Ego-ul adoră piesele de teatru şi toate piesele bune au şi băieţi buni, şi băieţi răi.

Nu-i vorba că n-ar exista „băieţi buni” şi „băieţi răi” în această lume şi în tărâmurile non-fizice. Există şi ei sunt aceia care vor să le facă rău altora pentru a-şi proteja interesele sau pentru a-şi duce la îndeplinire obiectivele. Doar că băieţii răi nu sunt chiar atât de coordonaţi, isteţi sau capabili să colaboreze pentru a duce la bun sfârşit genul de conspiraţii pe care unii şi le imaginează.

Indivizii care sunt adepţi ai serviciului-pentru-sine nu „joacă” bine în echipă. Adesea se sabotează şi se subminează atât pe ei înşişi, cât şi pe ceilalţi. Se trag pe sfoară şi se atacă reciproc. Nu sunt atât de pricepuţi să-şi realizeze planurile pe cât şi-ar dori. În plus, există mult mai mulţi băieţi buni decât băieţi răi, aşa că cei răi nu reuşesc să meargă prea departe. Există o corupţie individuală considerabilă, dar nu conspiraţii semnificative. Ceea ce-i o mare diferenţă.

Deschiderea pe care o au căutătorii spirituali faţă de informaţiile inedite este atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Le permite să-şi extindă orizontul dincolo de propriile condiţionări şi de convenţional. Căutătorii spirituali sunt adesea în fruntea noilor tehnologii şi tehnicilor de vindecare şi inovaţiilor, deoarece sunt însetaţi de idei noi şi interesante. Deschiderea aceasta îi slujeşte şi, probabil, slujeşte şi scopului sufletului lor. Dar îi face şi vulnerabili la falsuri şi manipulări.

În ce greşesc mulţi căutători este că au impresia că faptele pot fi verificate prin cunoaştere intuitivă. Nu pot fi. Cunoaşterea intuitivă nu este concepută pentru a-ţi spune dacă ceva este adevărat sau nu. Este concepută pentru a-ţi spune dacă ceva este adevărat sau nu *pentru tine*. Aceasta este o distincţie importantă. Nu poţi spune că o teorie a conspiraţiei sau orice alt tip de informaţie neverificabilă este adevărată doar pe baza cunoaşterii tale interioare.

Dacă crezi că ceva este adevărat sau fals bazându-te pe intuiţie, de fapt, îţi întemeiezi această credinţă pe nişte simţăminte. Dar simţind că ceva ar fi adevărat nu îl face adevărat în mod obiectiv. *A simţi* că ceva este adevărat este doar o credinţă oarbă. Crezi ceva fără dovezi.

Cunoaşterea interioară este trăită ca o intuiţie, o inspiraţie, o atracţie sau un „da”. Cunoaşterea ta interioară este o îndrumare de încredere de la o sursă de încredere. Cu toate acestea, este un ghid *doar pentru tine*; nu este un instrument de măsură al adevărului. Te informează ce trebuie să faci în legătură cu ceva sau cineva care îţi apare în experienţa momentului prezent. Te îndreaptă spre ceva sau cineva sau te îndepărtează de ceva sau cineva. Te simţi atras către ceva sau cineva sau, din contră, respins, şi nu ştii de ce. Poate că, urmărind ceva sau pe cineva, vei fi condus la un răspuns pe care îl cauţi. Sau te poate conduce la altceva de valoare pentru tine. Sau îţi poate aduce nişte lecţii de care aveai nevoie, care ar putea să nu fie prea plăcute.

Această îndrumare personală este foarte utilă în relaţiile umane. Te simţi atras sau respins de cineva, iar asta va stabili, de obicei, dacă vei petrece mai mult timp cu acea persoană sau nu. A fi atras de cineva nu înseamnă neapărat că el sau ea este bărbatul sau femeia viselor tale, deşi s-ar putea; înseamnă doar că există un anumit scop în a o cunoaşte mai bine pe acea persoană. Cine poate şti care este acel scop?

Acel scop poate să nu aibă nimic de-a face cu romantismul. Poate că acea persoană te va prezenta cuiva pe care trebuie să-l cunoşti sau îţi va spune ceva ce trebuie să ştii. Sau poate că acea persoană te va ajuta să vezi la tine un lucru pe care l-ai evitat. Sau poate că există o karmă între voi. Sau poate că ai făcut un acord înaintea încarnării să ajuţi persoana respectivă într-un fel sau altul.

Atracţia către ceva sau cineva nu va avea neapărat rezultatul pe care îl doriţi sau aşteptaţi, dar va fi ceea ce aveţi nevoie – ceea ce sufletul vostru are nevoie. Acesta este sistemul de îndrumare care vi s-a dat. Vă aduce întotdeauna în faţă ceea ce are nevoie sufletul vostru, dar nu veţi şti niciodată dinainte ce are nevoie.

Cunoaşterile interioare nu sunt foarte explicite şi nu indică întotdeauna în linie dreaptă, dar fiecărui om i se oferă intuiţii în care poate avea încredere că urmăresc binele său cel mai înalt. Acestea provin din Inima spirituală şi, în ultimă instanţă, de la cei însărcinaţi să vă îndrume. Apar din flux exact atunci când este nevoie şi nu mai devreme. Formează un sistem de îndrumare clipă-de-clipă, aşa că, pentru a nu le rata, trebuie să fii atent la prezent.

Nu ştii niciodată unde vor duce aceste cunoaşteri interioare şi nici nu trebuie să ştii. Având acest sistem de îndrumare, nu-i nevoie să cunoşti viitorul şi nici măcar nu trebuie să ştii dacă ceva este adevărat; trebuie doar să ştii ce este necesar să faci *acum* în legătură cu ceva sau cu cineva. Să-ţi urmezi intuiţia este ca şi cum ai urmări firimiturile de pâine presărate pe drum: nu ştii unde te vor conduce îndemnurile şi intuiţiile – până în momentul când vei afla. Viaţa se desfăşoară, dar nu ştii încotro merge. Vei afla când ajungi acolo. Este nevoie de încredere, dar ego-ul nu are încredere în acest mod de a fi.

Răspunsurile la ceea ce trebuie să ştii cu adevărat pentru a-ţi trăi viaţa îţi sunt date intuitiv, prin Inima spirituală, care este legătura ta cu cei care te călăuzesc. Uneori, mediumii şi clarvăzătorii sunt capabili să se

acordeze la informaţiile ce îţi sunt destinate şi să întărească ceea ce intuieşti că este adevărat pentru tine. Dacă ceea ce spun ei îţi sună a fi adevărat, atunci acele informaţii îţi pot fi de ajutor.

Cei care îşi folosesc darurile parapsihice pentru a îndruma oamenii în viaţă, în loc să le ghicească norocul, fac o treabă bună. Aşa trebuie folosite aceste abilităţi. O altă bună utilizare a acestor abilităţi este transmiterea învăţăturilor spirituale. Cei care o fac sunt, probabil, conectaţi cu fiinţe din dimensiunile superioare, deoarece fiinţele astrale inferioare rareori sunt interesate să predea ceva pentru mult timp, iar ceea ce ştiu să înveţe va fi mărginit sau înşelător.

Cu toate acestea, unele învăţături transmise prin mediumi au şi falsuri amestecate în ele, ceea ce face ca aceste informaţii să fie deosebit de alunecoase. Acceptaţi cu precauţie informaţiile neverificabile transmise prin mediumi. Nu puneţi mare bază pe aceste informaţii. În general, învăţăturile spirituale nu se încadrează în această categorie. Adevărul este evident de la sine şi deschide Inima şi te face să te simţi relaxat şi liniştit.

Nu spun că abilităţile parapsihice nu au locul lor, ci vă avertizez cu privire la modul în care profitaţi de cei care au aceste abilităţi. Ce fel de întrebări le puneţi? Întrebările provin din dorinţa de a vă alinia la Sinele vostru divin şi planul sufletului sau vin de la ego-ul vostru? Ghidaţi-vă după acest lucru.

Iar dacă tu, ca medium sau clarvăzător, alimentezi ego-urile oamenilor prin predicţii sau întărind teoriile conspiraţiei, atunci este timpul să te întrebi cu cine eşti în contact. „După roadele lor îi veţi cunoaşte”. Fiinţele din dimensiunile superioare oferă învăţături, vindecă, susţin, încurajează şi transmit o energie de vibraţie superioară. În general, nu prezic viitorul şi nu spun oamenilor ce se întâmplă în secret prin culise. Pe de altă parte, fiinţele astrale inferioare vehiculează astfel de lucruri neverificabile.»

5c. A te preface

«Uneori, are rost să te prefaci că eşti într-un fel până chiar vei deveni aşa. Majoritatea oamenilor sunt condiţionaţi să fie amabili, chiar dacă nu simt în interior asta, ceea ce este cu siguranţă mai bine decât să nu fie deloc amabili. Această condiţionare este utilă în societate, unde politeţea este atât de importantă. Când eşti drăguţ cu ceilalţi, asta chiar s-ar putea să te ajute să te simţi mai bine, la fel cum este cu zâmbitul. Să fii bun şi iubitor este întotdeauna o strategie bună, chiar dacă nu te simţi atât de bun sau iubitor. Acţionând cu iubire, poţi ajunge să simţi iubirea. Deci, acesta ar fi un mod prin care poate fi just şi folositor “să te prefaci până te faci”.

Totuşi, mulţi de pe calea spirituală se prefac că sunt deja „realizaţi”, deşi nu sunt. Au învăţat să se comporte şi să joace rolul cuiva care este avansat spiritual. Dar realizarea spirituală se referă la *a fi* adevăratul tău Sine, nu doar *a încerca* să fii, ceea ce nu ar fi autentic sau onest. Problema este că nu poţi ajunge acolo doar încercând sau prefăcându-te, adică ceea ce face ego-ul. Îşi imaginează cum ar fi ceva şi apoi încearcă să fie astfel. Asta este metoda *lui*.

De asemenea, nu vă sugerez nici să daţi lumii de ştire cât de rău vă simţiţi fiind captivi în sinele fals. Ego-ul tinde s-o facă şi pe asta, ceea ce nu reprezintă o soluţie la această situaţie neplăcută. Vorbesc aici despre a fi sincer *cu tine însuţi* referitor la ceea ce se întâmplă în interiorul tău şi să foloseşti acest lucru pentru a evolua. A fi autentic înseamnă să fii sincer cu privire la starea ta reală – nu să te încânte situaţia, nici să te simţi rău din cauza asta sau să urzeşti o poveste despre ea, ci să fii sincer cu tine însuţi în legătură cu trăirea ta din clipa de faţă. Când onorezi în acest fel experienţa momentului prezent, creezi condiţii pentru a-ţi trăi adevăratul Sine. Iar dacă te simţi contractat egotic, în loc să ascunzi sau să născoceşti poveşti despre acest lucru, acceptă-l, fii curios şi cercetează-te în legătură cu el.

Dacă te prefaci că te simţi altfel decât în realitate şi acesta devine modul obişnuit în care îţi gestionezi sentimentele, ele vor persista, deoarece nu ai mers la cauza lor. Până când nu vei depista înţelegerile eronate sau minciunile pe care ţi le spui, care se află la baza sentimentelor tale negative, acele sentimente vor apărea în continuare.

Întotdeauna există numeroase credinţe neadevărate care stau la baza unui sentiment negativ, lucruri pe care, probabil, le-ai crezut în cea mai mare parte a vieţii tale despre tine sau despre ceilalţi, despre viaţă sau Dumnezeu. Astfel de înţelegeri eronate îţi denaturează perspectiva asupra vieţii, îţi strică relaţiile şi goleşte existenţa de bucurie. Aceste credinţe şi falsitatea lor trebuie observate foarte clar, ca să nu se mai ivească din mintea inconştientă.

Unii aflaţi pe calea spirituală simulează foarte bine: Se prefac că se simt bine atunci când nu se simt aşa sau se prefac că le place ceva atunci când nu le place sau se prefac că te agreează când nu te agreează. Nu sugerez nicidecum că ar fi o problemă dacă oamenii nu-şi exprimă gândurile şi sentimentele negative, deoarece asta ar putea fi o problemă chiar şi mai mare. Ci sugerez că, doar prefăcându-vă că vă simţiţi altfel decât în realitate şi nefăcând nimic în privinţa sentimentelor voastre, aceasta este o strategie proastă de a le face faţă.

Însă problema este că acest tertip funcţionează destul de bine. Când te prefaci, obţii două lucruri: Îţi păstrezi o imagine de sine pozitivă şi devii destul de simpatic. Dar gândurile şi sentimentele problematice din tine vor persista, din cauză că nu au fost rezolvate sau vindecate. Pe calea spirituală, a te preface că eşti fericit sau liniştit este doar o formă de ocolire spirituală: Joci rolul cuiva care este mai avansat pe cale, dar asta doar îţi ascunde suferinţa şi o menţine pe loc; nu o vindecă.

Problema este că prefăcătoria înlocuieşte uneori munca efectivă de a ajunge la o stare de bucurie, pace şi pozitivitate. Simularea devine strategia multor căutători, chiar dacă ea nu-i poate duce acolo. Iar odată ce încep să se prefacă, trebuie să continue s-o facă, pentru că altfel, ar însemna să recunoască că s-au prefăcut! Aceasta este dilema.

Pentru a ajunge unde vrei să mergi, trebuie să recunoşti unde te afli. A trăi în momentul prezent, care este învăţătura, înseamnă să simţi clar şi să fii onest în privinţa a ceea ce trăieşti. Dacă eşti prins de sentimente negative, atunci asta-i ceea ce *este*, iar acele sentimente trebuie acceptate, trăite şi analizate. Apoi, poţi merge mai departe.

Dacă nu accepţi experienţa pe care o ai aici-şi-acum, asta te va împiedica să avansezi. Vei continua să trăieşti cu acele sentimente şi acea perspectivă negativă pentru ceva vreme şi vei rata experienţa reală a

clipei. Vei fi blocat în realitatea virtuală creată de acele gânduri şi sentimente.

Sentimentele te împiedică să fii prezent. Dacă rămâi implicat în ele sau dacă încerci să le negi existenţa sau să le respingi, atunci nu mai eşti prezent aici-şi-acum şi va fi dificil să revii sau să rămâi în aici-şi-acum. Fiecare nouă clipă este o ocazie de a înţelege şi de a digera bine orice sentiment care te împiedică să fii în momentul prezent. Una câte una, convingerile greşite care te împiedică să fii prezent ajung în minte din inconştient pentru ca să le observi.

Dacă un gând sau o credinţă îţi produce sentimente negative, asta înseamnă că ai crezut acel gând mai mult timp şi mai intens decât celelalte condiţionări ale tale, şi este cu atât mai important să fie analizat. Dacă un sentiment te împiedică să fii prezent, atunci el trebuie permis, acceptat, trăit şi analizat.

Aceasta este o lucrare spirituală necesară şi aşa au reuşit cei care au învăţat să trăiască în momentul prezent: acceptând, trăind şi apoi descifrând fiecare gând şi sentiment care îi împiedica să fie în prezent. Să te prefaci că eşti deja acolo este o încercare inutilă de a ocoli această muncă. Mulţi căutători rămân blocaţi pe calea spirituală pentru o lungă perioadă de timp, nedorind să facă lucrarea care îi poate duce acolo unde vor să ajungă. Aceasta este o capcană pe cale în care cade orice căutător spiritual la un moment dat.»

5d. Ocolirea spirituală

«Ocolirea spirituală sau evitarea emoţională, care ar fi un cuvânt mai potrivit, se referă la această tendinţă de a trece peste, a evita sau a-ţi reprima emoţiile. Acest termen se referă la căutătorii spirituali care folosesc meditaţia sau conceptele spirituale precum „totul este bine” pentru a ocoli sau a peteci sacul cu probleme emoţionale, în loc să depună munca necesară. Da, totul este bun, chiar şi sentimentele negative, care au nevoie de atenţia şi dragostea ta.

Evitarea emoţională nu este specifică doar căutătorilor spirituali, ci pentru aproape toată lumea. Oamenii evită în mod natural să-şi examineze emoţiile şi gândurile care le-au produs. Ego-ul este cel ce evită asta, deşi tocmai el le-a creat. Ego-ul depune eforturi pentru a perpetua aceste gânduri şi emoţii, deoarece ele întreţin sinele fals şi identităţile sale.

Unul dintre modurile în care ego-ul realizează acest lucru este prin crearea senzaţiei că evaluarea emoţională este cu adevărat grea şi chiar periculoasă. Oamenii se tem adesea de sentimentele lor, iar această teamă le ajută să se menţină. Dar ea este un miraj: frica pare adevărată şi reală, dar nu este. Frica este un paravan de fum care te împiedică să-ţi priveşti sentimentele. În cea mai mare parte, analiza emoţiilor pare dificilă tocmai din cauză că ego-ul i se împotriveşte, nu pentru că această lucrare ar fi dificilă.

Lucrul cu emoţiile necesită doar disponibilitatea de a căuta şi de a fi curios şi de a înţelege cum ai ajuns să tragi nişte concluzii greşite în trecut, mai ales în copilărie. Este nevoie de dorinţa de a vedea lucrurile dintr-o perspectivă superioară, mai cuprinzătoare: din perspectiva sufletului tău. Şi mai necesită să-ţi rezervi ceva timp pentru a o face, acordându-ţi un răgaz de a te linişti pentru a te interioriza şi a-ţi pune câteva întrebări. Oare cât de greu este să te priveşti şi să-ţi pui câteva întrebări?!

Sentimentele nu sunt lucruri înfricoşătoare sau periculoase – şi nici măcar nu sunt nişte lucruri. Seamănă mai mult cu aerul decât cu ceva concret. Sentimentele nici măcar nu trebuie să fie neplăcute. Sunt doar nişte senzaţii în corp. Când te raportezi la ele astfel, nu sunt nicio problemă. Tot ce pretind ele este să fie recunoscute, acceptate şi trăite. Apoi, vor dispărea în mod natural – şi vor fi vindecate.

Sentimentele persistă şi cresc în forţă şi devin neplăcute atunci când sunt tratate inadecvat, ceea ce se întâmplă de obicei. Când ai sentimente precum furia, reacţia implicită – calea ego-ului – este să zăboveşti asupra gândurilor care au creat acele sentimente, ceea ce doar pune paie pe foc.

Odată ce aceste sentimente s-au amplificat, este dificil să mai fii obiectiv sau să te reţii. Devin pe deplin convingătoare şi imploră să fie exprimate într-un fel, deseori producând daune. Când te găseşti într-o

astfel de stare, soluţia nu este niciodată să-ţi exprimi aceste sentimente, deşi mulţi cred că asta ar fi.

Soluţia este să rămâi în prezenţa acelui sentiment şi să-l simţi în corp. Observă-l, permite-i să existe şi simte senzaţiile corporale care îl însoţesc, fără să te gândeşti la el sau să spui poveşti despre el. Majoritatea acestor gânduri provin din ego şi nu vor fi de ajutor. Doar lasă sentimentul să existe fără să faci nimic, nici să-l exprimi, nici să te gândeşti la el şi nici să-l respingi.

Dacă poţi primi o intuiţie în privinţa sentimentului, ar fi minunat. Astfel de intuiţii vin când te întrebi: „Oare ce mi-am spus, de m-a făcut să mă simt aşa?" sau „Oare ce concluzie am tras în trecut, care mă face să mă simt aşa acum?" Procedând astfel, îţi asumi responsabilitatea pentru a fi creat acel sentiment, prin faptul că ai crezut anumite gânduri. Tu însuţi ai creat acel sentiment, mai bine zis, ego-ul tău l-a creat, şi poţi să-l destrami.

Munca emoţională pe care oamenii încearcă să o evite cel mai mult se referă la modul în care au ajuns să simtă anumite lucruri despre ei înşişi. La ce concluzii ai ajuns în copilărie despre tine însuţi care au fost eronate şi continuă să-ţi provoace probleme? Cele mai profunde condiţionări şi cele mai dureroase răni sufleteşti provin din sentimente negative care apar din nou şi din nou în privinţa identităţii tale: ce anume crezi tu despre tine. Aceste identităţi stabilite în copilărie continuă să te definească şi să te limiteze ca adult, până în momentul când le analizezi şi te eliberezi de ele.

Această lucrare te va elibera, iar răsplata este imensă. Începi prin a examina gândurile şi sentimentele negative care te bântuie în mod repetat. Apoi, le urmăreşti sursa, acele gânduri şi sentimente care stau la baza lor. Întotdeauna există multe gânduri şi sentimente ascunse în spatele acelora evidente. Află ce concluzie ai tras în copilărie despre tine, ca urmare a unei anumite experienţe sau a ceea ce au spus alţii despre tine. Descoperă cum ai crezut lucruri neadevărate despre tine, pur şi simplu, pentru că erai prea necopt, iar părinţii nu te-au putut ajuta să te priveşti altfel.

O parte din această muncă o poţi face singur, iar pentru o altă parte vei avea nevoie de un terapeut sau de un vindecător, mai ales dacă ai suportat abuzuri sau traume. Te rugăm să faci acest lucru în folosul tău.

Doar tu te poţi elibera şi să devii cea mai bună versiune a ta. Această lucrare este esenţială pentru evoluţia sufletului tău, astfel încât să poţi progresa lin şi statornic pe calea spirituală.

Căutătorii deseori sunt disperaţi să „obţină” sau să intre în Prezenţă, iar apoi sunt disperaţi că au „pierdut-o”, au revenit din nou în ego. Au o scurtă sau mai lungă sclipire din Prezenţă, iar apoi cad înapoi în starea egotică de conştiinţă. Acest mers înainte şi înapoi este normal şi face parte din procesul trezirii spirituale. „A o obţine şi a o pierde” este semnul că-i nevoie de mai multă muncă emoţională sau de cercetare de sine, până ca Prezenţa să se stabilizeze şi să apară trezirea.

Gândurile nevindecate îi trag înapoi pe oameni. Ele te trag înapoi în ego şi în identităţile false, pentru că te simţi obligat să le crezi. Sunt greu de părăsit, deoarece par importante sau necesare pentru siguranţa ta. Gândurile care apar din nou şi din nou trebuie analizate şi văzute ca fiind false din nou şi din nou. Va trebui întâi să te convingi că aceste gânduri sunt false, înainte de a putea rămâne mult timp în aici-şi-acum. În caz contrar, vei simţi că ar fi periculos să trăieşti în prezent.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru sentimentele negative. Dacă anumite sentimente sunt foarte vechi ori s-au acumulat de ceva timp, poate că va fi necesar să stai în mod repetat în prezenţa lor şi să cercetezi ce anume este cu ele şi să remarci că gândurile din spatele lor sunt false, înainte de a te putea stabiliza mai bine în aici-şi-acum.

Pe parcursul vindecării, vocea din capul tău devine mai liniştită, mai puţin convingătoare şi mai puţin negativă, la fel şi sentimentele. Apoi, este posibil doar să observi vocea din cap şi să-ţi muţi atenţia de la ea. Aceasta este instrucţiunea de bază pe care v-o predau: Observaţi-vă gândurile, îndepărtaţi-vă atenţia de la ele şi fiţi atenţi la ceva din aici-şi-acum. Dacă puteţi face acest lucru, veţi avea mai puţine sentimente negative, iar cele pe care le veţi avea vor fi ceva mai aerate şi vor putea fi lăsate mai uşor deoparte.

Cu toate acestea, tratând sentimentele recurente sau puternice prin evitare sau meditaţie ar putea fi o încercare de ocolire a lor. Deci, chestiunea este alunecoasă. Trebuie să fii dispus să-ţi cercetezi sentimentele atunci când este nevoie. Şi totuşi, uneori, ignorând un sentiment, îl laşi să dispară de la sine, în loc să-l ajuţi să crească. Este nevoie de practică pentru a ştii cum să te descurci cu sentimentele – dacă

au nevoie de mai multă atenţie sau de mai puţină – dar această lucrare trebuie făcută. Munca emoţională este o parte importantă a căii spirituale.»

5e. Sforţările şi strădaniile

«Calea spirituală e plină de sforţări şi strădanii, dar acestea sunt un semn al ego-ului. El nu acţionează niciodată într-un mod relaxat, ci prin sforţări, strădanii şi în grabă. Din această cauză apare deseori epuizarea şi excesele sau dependenţele pentru a face faţă stresului creat de acest stil de lucru. Oricât de mult ar dori ego-ul să trăiască plăcerea, de multe ori nu şi-o permite, cel puţin nu până când nu-şi atinge obiectivele pentru ziua respectivă. Compartimentează viaţa: munca şi jocul, plăcerea şi durerea. Ego-ul îi face pe oameni să alterneze între efort şi răsfăţ. Aceasta este calea ego-ului, dar nu este o cale prin care te poţi bucura de viaţă. Acest model este atât de comun, încât mulţi nici nu-şi dau seama că există o cale mai bună, mai naturală şi echilibrată.

Când eşti aliniat cu Sinele tău divin şi eşti integrat în fluxul vieţii, treci cu uşurinţă de la o activitate la alta şi de la activitate la odihnă. Lucrezi când simţi nevoia să lucrezi şi te odihneşti când simţi nevoia de odihnă. A fi în flux înseamnă să trăieşti viaţa într-un mod relaxat, deschis şi uşor, făcând ceea ce ai în faţa ochilor şi îţi produce bucurie, apoi oprindu-te când nu mai este plăcut sau nu mai e nevoie să acţionezi. Asta necesită să simţi subtilele îndemnuri şi intuiţii menite să-ţi ghideze viaţa. Aceasta este alternativa la a te lăsa condus de ego, la a-ţi urma vocea din cap.

Acest mod de a trăi cere practică şi, mai presus de toate, dorinţa de a încetini, de a fi prezent, de a asculta îndemnurile subtile şi de a fi atent la ceea ce apare din flux: impulsurile, imboldurile, entuziasmul, inspiraţia şi intuiţiile. Ce te simţi îndemnat să faci acum? Ce îţi cere viaţa acum? Răspunsul nu vine de la vocea din capul tău şi nu-l poţi imagina cu mintea, ci este ceva ce observi, pur şi simplu. Observi către ce te împinge viaţa.

Viaţa te îndeamnă să realizezi ceea ce ai nevoie şi să o faci într-un mod care-ţi aduce bucurie şi împlinire. În schimb, vocea din cap încearcă să-ţi conducă viaţa pe baza listei cu lucrurile de făcut şi „obligaţiilor”, dar creându-ţi stres şi epuizare. Dimpotrivă, mica voce liniştită din interior este diferită. Când o urmezi, ajungi la pace, plăcere, împlinire sufletească *şi* realizarea obiectivelor.

Este uimitor câte poţi realiza când viaţa nu-ţi mai este aglomerată cu gânduri şi sentimente negative. Cât de epuizant este să faci faţă la emoţiile create de vocea din cap! Oamenii rareori înţeleg cât de mult îi vlăguiesc emoţiile şi cât de mult timp îşi petrec împărtăşindu-şi sentimentele cu ceilalţi, în încercarea de a se simţi mai bine.

Calea spirituală înseamnă să înveţi să fii în flux. Acest lucru poate dura ani de practică: alegi să fii prezent iar şi iar de-a lungul zilei, până când acesta devine modul tău de a exista. Nu există nicio cale de a ocoli practica prezenţei. Practicând, creezi un nou obicei şi noi circuite în creier. Îţi schimbi setarea prestabilită, lucru ce necesită timp şi nu poate fi grăbit, şi uite-aşa, ne întoarcem la capcanele de pe calea spirituală.

Ego-ul pretinde că poate face lucrurile să se întâmple după programul său – şi anumite lucruri, chiar poate. Prin sforţări şi repezeală, poate finaliza sarcinile mai degrabă decât mai târziu. Totuşi, evoluţia spirituală nu este o sarcină, ci un proces în sine, iar ego-ul nu controlează acest proces, deşi ar dori. Evoluţia spirituală se întâmplă, la fel cum se întâmplă şi viaţa, şi îşi are propriul său calendar.

Mulţi suferă pentru că nu pot sta în prezent mai mult timp sau pentru că nu sunt treziţi, dar acesta este doar ego-ul care ar vrea ca lucrurile să fie altfel decât sunt. Singura modalitate de a deveni mai prezenţi şi de a vă trezi este să înţelegeţi acest lucru despre ego şi să acceptaţi orice experienţă aţi avea. Acceptarea şi trăirea pe deplin a ceea ce *este* vă va avansa pe cale, nu dorind ca să fi fost altfel. Prezenţa *înseamnă* să iubeşti ceea ce este.

Ego-ul trebuie să-şi abandoneze dorinţele în această privinţă. Trebuie să le predea acestui misterios proces ce se desfăşoară, la fel cum trebuie să-şi predea şi celelalte dorinţe şi impulsuri. Eşti gata să laşi totul să fie aşa cum este? chiar şi evoluţia ta spirituală – pentru că asta se cere pe calea spirituală: Să laşi totul să fie aşa cum este, inclusiv starea ta de conştiinţă.

Oriunde te-ai afla pe calea spirituală este în regulă. Nimeni – nici sufletul tău, nici Dumnezeu şi nici altcineva – nu este îngrijorat de progresul tău spiritual. Numai propriul ego s-ar putea supăra din această cauză, aşa cum se supără pentru orice. Oare nu se plânge el mereu? „Vreau mai mult şi mai bine şi mai repede.” Din fericire, tot ce trebuie să faci este să observi că asta-i lucrarea ego-ului şi să ai compasiune pentru această problemă foarte umană.

Toată lumea suferă şi suferă din aceleaşi motive. Observaţi doar cum vă face ego-ul să suferiţi. Orice strădanie sau sforţare către perfecţiune pe calea spirituală este doar ego-ul, nu Sinele vostru divin, care desfăşoară perfect planul vieţii voastre. Calea spirituală nu este o competiţie, dar ego-ul o va transforma într-una, dacă îl lăsaţi.

Iată ce trebuie făcut: Observaţi ego-ul la fiecare pas. Depistaţi-l în orice sforţare, strădanie, judecată de sine şi comparaţie cu alţii. Ego-ul vă va face să vă simţiţi nefericiţi şi nemulţumiţi chiar şi când descoperiţi adevărul minunat despre viaţă – că sunteţi iubiţi şi preţuiţi exact aşa cum sunteţi şi că aveţi exact experienţa potrivită, oricare ar fi aceasta. Fiţi buni cu voi, relaxaţi-vă şi bucuraţi-vă de călătorie!»

5f. Nevoia de admiraţie şi atenţie

«Dacă aţi făcut progrese pe calea spirituală şi aţi dezvoltat o anumită capacitate de a păstra stări superioare de conştiinţă şi de a-i învăţa pe alţii, pot apare o serie de alte capcane. Una dintre ele se bazează pe statutul vostru spiritual pentru a căpăta admiraţie sau atenţie. Chiar şi după trezire, este posibil ca ego-ul să aprecieze admiraţia şi atenţia din partea celorlalţi şi să le caute mereu.

Pentru mulţi, admiraţia şi atenţia sunt ca un drog: Odată ce ai gustat, vrei mai mult. Să primeşti atenţie din partea celorlalţi poate fi o experienţă ameţitoare. Te exaltă şi-ţi dă o senzaţie plăcută. Nu orice învăţător spiritual este vulnerabil la asta, dar mulţi au căzut din har, ca să zicem aşa, din cauza acestei nevoi egotice aparent inocente. Totuşi, în spatele ei se află, de fapt, o dorinţă de putere.

Oricine doreşte atenţia admirativă a celorlalţi. Este codificat în voi să căutaţi să o primiţi de la ceilalţi. Este o nevoie la fel de umană şi de elementară ca celelalte nevoi ale voastre. Admiraţia şi atenţia sunt dragoste! Toată lumea caută şi gravitează spre iubire! Din acest motiv faceţi multe din lucrurile pe care le faceţi.

Cu toate acestea, dacă admiraţia şi atenţia activează ego-ul învăţătorului, atunci va fi tentat mai mult să primească dragoste şi alte lucruri de la elevi sau adepţi decât să le ofere el ceea ce *ei* au nevoie. Sau, şi mai rău, ar putea răspunde la dragostea adepţilor cu o dragoste nepotrivită şi sexualizată, ceea ce nu este un fapt neobişnuit. Când se întâmplă acest lucru, înseamnă că ego-ul a preluat comanda. S-a strecurat sub masca iubirii.

Când un învăţător spiritual primeşte foarte multă admiraţie şi atenţie din partea celorlalţi, va fi uşor tentat să se considere special, merituos şi superior celorlalţi, inclusiv mai presus de propriul ego. Unii învăţători spirituali cred că nu mai pot fi păcăliţi de ego, dar chiar asta este o păcăleală. Dacă cred că sunt mai presus de ego, atunci cred că tot ceea ce fac este ireproşabil – sub ghidare divină. Ei susţin că nu fac nimic – ci Dumnezeu acţionează prin ei. Şi, de multe ori, chiar aşa simt cei care sunt treziţi, pe bună dreptate. Viaţa după trezire are această calitate. Cu toate acestea, să presupuneţi că acesta ar fi întotdeauna cazul este periculos atât pentru învăţător, cât şi pentru adepţi.

Învăţătorul poate ajunge să se considere ca fiind diferit de toţi ceilalţi – un supraom – şi adepţii îl pot privi la fel. S-ar putea să simtă că trăieşte pe un alt plan, mai presus de toate, ca şi când ar fi ajuns într-o stare Dumnezeiască. S-ar putea chiar să spună asta, aşa că adepţii încep să-l trateze ca pe un zeu. Acest lucru este cu atât mai probabil când învăţătorul are abilităţi parapsihice.

Pentru învăţătorii spirituali, există adesea o linie subţire între a accepta dragostea şi recunoştinţa elevilor lor şi a se lăsa puşi pe un piedestal. Învăţătorii spirituali care sunt prea admiraţi şi ascultaţi de adepţii lor se pot ataşa de dragostea şi favorurile elevilor lor, având mare grijă să păstreze acea iubire, ceea ce este o problemă. Oare ce ar fi dispus să facă învăţătorul pentru a rămâne pe acel piedestal? Îşi ascunde învăţătorul latura sa pur umană de elevii săi? Se poartă învăţătorul într-un fel cu cei apropiaţi şi într-altul cu elevii?

În ce este angajat învăţătorul? În păstrarea sau câştigarea mai multor adepţi, sau în loialitatea pentru Adevăr, Dumnezeu? Dacă nu sunt atenţi, învăţătorii spirituali pot fi corupţi de rolul pe care îl joacă. Oricine şi în oricare etapă a căii spirituale trebuie să fie vigilent faţă de ego. Acesta poate interveni oricând. Învăţătorii pot cădea din har – şi mulţi au căzut.

Această situaţie poate fi o capcană şi pentru adepţi. Dacă sunt atât de loiali faţă de învăţătorul spiritual, sunt oare şi faţă de Adevăr, faţă de Dumnezeu? Adeseori, învăţătorii trezesc sentimente puternice de dragoste în elevii lor. Această iubire este un potenţial cadou oferit de relaţia elev-învăţător. Pentru unii adepţi, să simtă o asemenea iubire, chiar şi adorare, este ceva nou, iar învăţătorul spiritual devine un substitut pentru un părinte care îi lipsea elevului din punct de vedere emoţional. În multe cazuri, transferul psihologic între învăţătorul spiritual şi elev este inevitabil şi rareori este rezolvat într-un mod elegant.

Relaţia dintre un învăţător spiritual şi elev stabileşte o încredere sacră. Căutătorul se deschide în faţa învăţătorului aşa cum un copil inocent se deschide şi are încredere în părinte. Orice încălcare a acestei încrederi poate deschide răni din trecut, în loc să le vindece. În multe privinţe, relaţia dintre un învăţător spiritual şi un elev este ca cea dintre un terapeut şi client, şi trebuie considerată ca atare.

Cu toate acestea, majoritatea învăţătorilor spirituali nu au conştientizarea sau pregătirea pentru a face faţă transferului cu pricepere. Deci, se întâmplă şi abuzuri. Unii învăţători chiar cred că îşi ajută elevii având relaţii intime cu ei, şi nu că i-ar răni în vreun fel. Dar acest lucru nu este niciodată adecvat, la fel cum nu este nici în relaţia terapeut-client.

Învăţătorii spirituali au şi ei parte de lecţiile lor şi este important ca elevii să-şi dea seama că rareori există un învăţător pe deplin iluminat şi care a terminat cu propriile sale lecţii. Pe majoritatea învăţătorilor spirituali îi aşteaptă multe încarnări de acum înainte şi, deocamdată, doar învaţă lecţia de a fi un învăţător spiritual.»

Capitolul 6:

FIINŢELE STELARE

6a. Fiinţele Stelare care ajută

«În acest capitol, vreau să vă povestesc despre un fenomen care nu este nou pe Pământ, dar care s-a răspândit în ultimele trei sferturi de secol mai mult ca oricând. Aceste informaţii nu pot fi verificate, deşi, dacă vă număraţi printre cei pe care îi descriu, vă puteţi recunoaşte. Din lipsa unui termen mai bun şi pentru că alţii l-au folosit deja, voi numi acest fenomen Fiinţele Stelare, deşi îl folosesc într-un sens diferit faţă de nativii americani, care l-au folosit pentru a descrie vizitele extratereştrilor.

Acest fenomen este diferit de acele vizite într-un mod esenţial: Extratereştrii, şi folosesc acest termen într-un sens larg, nu doar că sunt vizitatori, ci astăzi chiar se întrupează, cu intenţia de a aduce umanităţii darurile lor din altă dimensiune. Întrupându-se, aceste fiinţe avansate pot trăi vieţi umane, în acelaşi timp, aducând omenirii darurile şi starea lor superioară de conştiinţă.

Fiinţele Stelare au început să se întrupeze pe Pământ cu miile la sfârşitul anilor 1940. Numărul lor este acum de milioane. S-a întâmplat aceasta, deoarece noi şi cei ca noi din dimensiunile superioare, care iubim Pământul şi veghem şi călăuzim omenirea, suntem foarte îngrijoraţi de faptul că Pământul ar putea să nu mai poată susţine viaţa umană în viitor.

Aceste tipuri de intervenţii sunt obişnuite în lumile unde viaţa este periclitată de cei a căror dezvoltare intelectuală a depăşit evoluţia lor spirituală, aşa cum se întâmplă şi în lumea voastră. Vremurile cer ca evoluţia voastră spirituală să recupereze decalajul şi, într-o mare măsură, Fiinţele Stelare se află aici tocmai pentru a vă ajuta în această privinţă. De asemenea, ele sunt aici pentru a vă ajuta să dezvoltaţi tehnologiile de care aveţi nevoie pentru a salva Mama Pământ.

Aceste informaţii i-ar putea ajuta pe cei dintre voi care sunteţi Fiinţe Stelare să intraţi mai uşor în rolul pe care trebuie să îl jucaţi. Unii dintre voi întâmpinaţi mari dificultăţi pe Pământ. Sunteţi sensibili, nu vă încadraţi nicăieri, mereu aţi simţit că sunteţi diferiţi, că aţi venit dintr-o lume frumoasă de care aparţineţi şi unde tânjiţi să vă întoarceţi, şi sunteţi îngroziţi de luptele, uciderile şi ura de pe Pământ, care sunt de neconceput pentru voi.

Ca fiinţe avansate ce sunt, Fiinţele Stelare iubesc pacea şi, înainte de a se întrupa, au trăit în societăţi foarte evoluate, aflate cu mult mai presus de chestiuni precum războiul. Multe Fiinţe Stelare au mai trăit câteva vieţi pe Pământ şi iubesc această planetă şi au sacrificat multe pentru a veni acum pe Pământ şi a-i fi de ajutor. Au trăit într-un fel de rai, iar acum trăiesc printre oameni relativ neevoluaţi.

Multe Fiinţe Stelare suferă şi nu îşi pot găsi locul în societate şi vor să plece „acasă". Ele trebuie să se trezească la adevărata lor identitate, dar acest lucru este dificil şi chiar imposibil pentru unii, care s-au adâncit prea mult în condiţia umană ca să mai poată îndeplini ceea ce şi-au propus. Dar acesta a fost riscul pe care şi l-au asumat atunci când s-au oferit voluntar să vină pe Pământ. Ei şi-au sacrificat propria fericire pentru şansa de a servi omenirea în acest moment critic al istoriei.

Cei mai mulţi dintre voi care sunteţi Fiinţe Stelare nu ştiţi asta despre voi înşivă. Majoritatea Fiinţelor Stelare sunt încă scufundate în densitatea acestei planete şi nu şi-au recăpătat nivelul de conştiinţă de care sunt capabile. Multe dintre ele se află pe calea spirituală; şi totuşi, nu reuşesc să-şi recapete conştiinţa cu care erau atât de obişnuite înainte de naştere.

Energia, vibraţia, este foarte densă pe Pământ, mai densă decât a fost vreodată, deoarece, chiar dacă omenirea a evoluat de-a lungul mileniilor, mediul este zilnic deteriorat, plantele şi animalele jelesc, resursele voastre sunt solicitate până la limită, mulţi trăiesc departe de natură, iar planeta este aglomerată cu oameni, dintre care mulţi se zbat şi suferă foarte mult.

Toate acestea au ca rezultat o vibraţie joasă, cu care chiar şi cele mai înalte suflete se luptă din greu. Această vibraţie este răspândită prin intermediul mass-media ca un virus, aşa că, chiar dacă aveţi o viaţă liniştită şi frumoasă, nu puteţi să nu fiţi afectaţi de negativitatea din

lume. Această vibraţie densă face dificilă trezirea Fiinţelor Stelare; şi totuşi, este mai important ca niciodată ca oamenii să se trezească.

Voi spune mai multe despre trezire şi iluminare în capitolul următor. Ceea ce vreau să spun aici este că cei mai mulţi aflaţi pe calea spirituală care s-au trezit, în ciuda acestei densităţi, sunt Fiinţe Stelare, aflate aici pentru a aduce în această lume o conştiinţă superioară, învăţături spirituale, tehnologii de vindecare şi know-how ştiinţific şi tehnologic. Mulţi au venit de pe planete mult mai avansate, care au rezolvat deja problemele cu care se confruntă lumea voastră astăzi. Aceste Fiinţe Stelare au răspunsurile la problemele voastre şi le propun lumii în felul lor personal.

Multe dintre progresele tehnologice din ultimele decenii au fost realizate de Fiinţele Stelare, în special în domeniul computerelor, care v-au transformat lumea şi vor continua să o facă. Nu este un accident. Fără calculatoare, n-ar fi existat nicio şansă ca specia voastră să supravieţuiască în viitor, având în vedere distrugerea mediului înconjurător.

Aveţi nevoie de noi tehnologii care să vă scoată din necazurile în care v-au băgat combustibilii fosili, agricultura industrială, lăcomia şi alte lucruri. Computerele conectează oamenii şi fac posibil ca cei mai strălucitori dintre voi să îşi împărtăşească cunoştinţele şi să vă rezolve problemele mai repede ca oricând, iar viteza contează astăzi.

Înălţarea conştiinţei este cealaltă zonă în care Fiinţele Stelare pot avea cel mai mare impact. Aveţi problemele pe care le aveţi din cauza nivelului vostru redus de conştiinţă, aşa că-i logic că rezolvarea problemelor va necesita o translaţie a conştiinţei. Acesta este modul în care multe lumi dinaintea voastră au putut face schimbări care, altfel, ar fi fost imposibile într-un timp atât de scurt.

Schimbarea conştiinţei înseamnă o schimbare a perspectivei, care include o schimbare a valorilor: de la valorile egotice la valori superioare, de la acumularea egoistă de bani şi posesii la iubire şi slujirea celorlalţi. Această schimbare a conştiinţei înseamnă că-i veţi iubi şi îngriji pe ceilalţi la fel de mult ca şi pe voi înşivă: iubirea aproapelui ca pe sine şi tratarea tuturor oamenilor în mod egal. Pentru cei mai mulţi, o astfel de atitudine faţă de ceilalţi nu a fost posibilă, din cauza stării generale de conştiinţă a umanităţii. Dar având suficienţi oameni iluminaţi pe planetă,

este mai uşor ca să vă priviţi pe voi şi pe ceilalţi într-un mod diferit, să-i iubiţi pe ceilalţi ca pe voi înşivă.

Trebuie să începeţi să vă strângeţi ca un singur popor, o singură lume, în loc să luptaţi unul cu celălalt. Iar singura posibilitate ca acest lucru să se petreacă va fi dacă conştiinţa umanităţii se va modifica. Acest lucru se întâmplă cel mai rapid prin contactul cu cei care au o conştiinţă superioară: ca urmare a unei transmisiuni de conştiinţă de la ei la voi. Această transmisiune poate proveni de la o persoană trezită sau iluminată, ori de la o fiinţă non-fizică iluminată, cum sunt eu. De asta-i nevoie acum.

Finţele Stelare se trezesc acum. Se trezesc de zeci de ani şi se integrează în societate, adesea fără să ştie că sunt Fiinţe Stelare şi de ce simt că nu aparţin acestui loc. Dacă sunteţi unul dintre cei care nu s-a trezit încă, atunci este timpul să vă treziţi la nivelul de conştiinţă care vă este accesibil şi să vă manifestaţi darurile pentru omenire. Acest lucru este mai uşor acum decât înainte, deoarece tot mai multe Fiinţe Stelare se trezesc şi îşi transmit conştiinţa. Unii o fac în mod intenţionat, în persoană şi prin internet, iar alţii o transmit neintenţionat.

Vă sună toate acestea foarte ciudat? Când am venit pe Pământ pentru a sluji acum două mii de ani, eram deja iluminat. Nu aveam nevoie să vin pe Pământ pentru înălţarea sufletului. Deja absolvisem dimensiunea voastră. Dar asta fac adesea fiinţele iluminate odată ce au absolvit: Se oferă voluntare ca să se întrupeze din nou pentru a fi de ajutor. O facem, deoarece ajutorul pe care-l putem da din dimensiunea noastră este limitat de faptul că nu avem un corp, iar intervenţiile care ne sunt permise asupra lumii voastre se supun anumitor reguli constrângătoare.

Fiinţele Stelare sunt corpurile noastre pe pământ: mâinile şi picioarele noastre, ochii, gurile şi urechile. Putem lucra mai direct prin Fiinţele Stelare, deoarece sunt deschise către noi şi au capacitatea de a se conecta cu noi şi de a ne auzi, ceea ce oamenii obişnuiţi nu pot. Deşi lucrăm prin intuiţia fiecăruia dintre voi pentru a vă ajuta să vindecaţi şi să vă modelaţi lumea, putem lucra mult mai direct prin intermediul Fiinţelor Stelare. Nu numai că pot primi cunoştinţe direct de la noi, dar îşi pot accesa şi propriile cunoştinţe şi daruri din vieţile lor anterioare pe planete mai avansate. Deoarece Fiinţele Stelare sunt fiinţe iluminate

întrupate, nu simpli oameni care pot canaliza mediumnic fiinţe iluminate, ele pot realiza mult mai multe.»

6b. Fiinţele Stelare care încurcă

«În toate acestea, mai apare un factor care trebuie numit. Există şi Fiinţe Stelare aflate pe Pământ pentru a încurca, nu pentru a ajuta. Sunt fiinţe avansate din altă dimensiune, dar nu sunt iluminate în sensul normal. Pământul prezintă un mare interes pentru tot felul de fiinţe din alte dimensiuni dincolo de a voastră. Unele dintre aceste fiinţe sunt binevoitoare, altele sunt neutre, iar altele sunt răuvoitoare sau sunt interesate numai de serviciul-pentru-sine. Acestea din urmă speră să submineze munca noastră de a ajuta umanitatea să evolueze către o conştiinţă superioară. Le voi numi Fiinţe Stelare negative.

Fiinţele Stelare negative au motivele lor pentru a face ceea ce fac, care sunt variate, dar la fel cum există oameni egoişti şi care îşi urmează numai propriile interese şi care lucrează împotriva binelui comun, tot aşa există fiinţe din alte dimensiuni – extraterestre şi altele – care acţionează în scopuri opuse binelui comun al umanităţii. Unii dintre aceşti indivizi care îşi urmăresc numai propriile interese meschine sunt întrupaţi (Fiinţe Stelare), în timp ce alţii există în alte dimensiuni şi acţionează prin mediumi, clarvăzători şi minţile oamenilor pentru a submina binele comun.

Este important să cunoaşteţi acest fenomen, deoarece această cunoaştere le diminuează puterea Fiinţelor Stelare negative. La fel cum cunoştinţele despre hackeri şi troli vă ajută să le faceţi faţă şi să reduceţi răul pe care îl pot face, tot aşa, informaţiile despre Fiinţele Stelare negative vă pot ajuta să vă protejaţi împotriva lor. Acesta este motivul pentru care vă vorbesc despre ele, nu pentru a vă speria, ci pentru a vă împuternici.

Fiinţele Stelare negative lucrează în guverne, corporaţii şi în alte poziţii de putere, precum şi în culise, în activităţi obscure. Sunt implicaţi în corupţie, spălare de bani, piraterie, troling şi alte activităţi

infracţionale şi campanii de dezinformare a populaţiei, cu scopul de a câştiga putere sau bani. Spre deosebire de sufletele tinere care fac aceleaşi lucruri, Fiinţele Stelare negative sunt mai dezvoltate, ceea ce înseamnă, în general, că sunt mai şmechere, mai fără scrupule şi mai inteligente.

Asta-i situaţia în lumea voastră. Există „băieţi buni" şi „băieţi răi" şi nu toţi băieţii răi sunt suflete tinere. Există aceeaşi dualitate şi în alte dimensiuni. Unii au numit atitudinea celor negativi „serviciu-pentru-sine", care este un nume potrivit. Cei care se servesc pe sine în aceste moduri nu văd nimic în neregulă cu ceea ce fac. Nu consideră că fac ceva rău – ci doar dăunător. Dar pentru ei, a fi dăunător pentru alţii este în regulă, atâta timp cât le aduce binele lor. Aceasta este valoarea lor cea mai înaltă. Este bun ceea ce este bine doar pentru ei.

Fiinţele Stelare negative îi consideră pe cei pe care îi lovesc ca fiind slabi şi insuficient de isteţi pentru a evita răul şi, prin urmare, merită să le fie rău. Lipsa de scrupule şi disponibilitatea de a face orice pentru a-şi atinge obiectivele sunt văzute ca putere personală şi necesare pentru propriul lor bine. Nu se simt responsabili pentru bunăstarea altora, ci doar a lor. Acesta este modul lor de trai. Adică, să fie inteligenţi şi puternici: supravieţuieşte cel mai tare!

Dacă asta vă sună familiar, se întâmplă pentru că, adesea, aşa abordează viaţa sufletele tinere, deşi nu chiar atât de imoral şi fără regrete. Majoritatea sufletelor tinere au fost crescute în credinţe religioase care le-au încurajat să fie atente la ceilalţi; şi totuşi, sufletele tinere încă acţionează, de cele mai multe ori, numai în propriul interes. Ceea ce diferă la Fiinţele Stelare negative este că nu au astfel de credinţe religioase sau morale. Sunt amorale. În termeni psihologici, sunt nişte sociopaţi.

Fiinţele Stelare negative vor continua în felul acesta până când „vor vedea lumina", dar ar putea trece eoni până să se întâmple asta. Fiinţele Stelare negative pot evolua destul de mult în toate direcţiile, cu excepţia moralităţii, înainte de a deveni interesate să păşească pe calea serviciului-către-alţii, lucru pe care îl fac toate, în cele din urmă.

Prin urmare, răul din lumea voastră este comis nu numai de sufletele tinere sau de cei care suferă profund, ci şi de fiinţele întrupate din alte lumi cu scopul de a o devasta pe a voastră, de multe ori doar din

distracţie sau, pur şi simplu, pentru că pot. Cu asta se ocupă. Este distractiv pentru ele să dobândească putere şi să-i manipuleze şi să-i păcălească pe ceilalţi. Astfel, se comportă ca nişte fiinţe astrale inferioare şi, adesea, chiar asta sunt. Fiinţele Stelare negative sunt implicate în majoritatea dezinformărilor transmise prin mediumi şi în dezinformările produse de autorităţi şi alte tehnici de a câştiga putere asupra celorlalţi.

Unii oficiali guvernamentali şi oameni cu putere din lumea voastră sunt Fiinţe Stelare negative. Saddam Hussein a fost unul dintre ele, de exemplu. Nu îi voi numi şi pe alţii, fiindcă, probabil, îi puteţi depista singuri suficient de uşor, având în vedere această descriere. Dictatorii şi alte tipuri autoritare sunt probabil Fiinţe Stelare negative sau, eventual, doar nişte suflete tinere. Ei sunt singurii care îşi doresc puterea asupra celorlalţi şi sunt dispuşi să facă orice pentru a o obţine, iar şefia unui guvern reprezintă puterea supremă. Deci, dacă vreţi exemple de Fiinţe Stelare negative, căutaţi acolo.

Ideea e că în lumea voastră există, într-adevăr, oameni nemiloşi şi nepăsători care caută poziţii de putere, dar ei sunt nişte excepţii, căci altfel lumea ar fi arătat mult mai rău decât arată. Băieţii buni, să le zicem aşa, depăşesc cu mult numărul celor răi. Da, băieţii răi fac tot ce le stă în putinţă pentru a câştiga puterea şi deseori reuşesc pe alocuri, dar nu per ansamblu, aşa cum sugerează teoriile conspiraţiei.

Cea mai mare parte a aşa-zisului rău de pe planeta voastră este provocat de suflete tinere ignorante, suferinde şi nu prea inteligente, care doar încearcă să supravieţuiască şi să-şi capete bucata de pâine. Nu sunt coordonate între ele şi nici foarte experte, iar majoritatea nu se găsesc în poziţii de putere, deşi încearcă să obţină puterea, dar destul de prosteşte. De obicei, ajung la închisoare înainte de a-şi realiza obiectivele.

Da, există şi excepţii: persoane care au câştigat putere şi bani şi manipulează cu succes sistemul. Dar, în general, o fac la lumina zilei, iar sistemul nu reuşeşte să le ceară socoteală. Cei bogaţi şi puternici, prea adesea, sunt păsuiţi. Nici măcar ei nu fac parte dintr-o mare conspiraţie. Sunt atât de bogaţi, încât pot dejuca sistemul sau pot scăpa de necazuri prin mită.

Este important să înţelegeţi că aşa-numiţii băieţi răi nu gândesc ca voi. Au un alt sistem de valori. Nici măcar nu încearcă să fie buni. Pentru ei, binele înseamnă ceea ce este bine pentru ei. Pentru cei mai mulţi

dintre voi, o astfel de amoralitate este şocantă şi nu o prea remarcaţi în jur. O vedeţi la televizor şi în filme, dar presupuneţi că majoritatea oamenilor sunt ca voi, şi pe bună dreptate. Majoritatea sunt. Vă încredeţi în ceilalţi pentru că ar fi morali şi cinstiţi, dar unii nu sunt, profitând de încrederea şi bunăvoinţa voastră.

Aceşti indivizi amorali cred că sunteţi naivi şi nebuni să aveţi încredere în ei şi că meritaţi să profite de voi, tocmai din cauza asta. Vă învinovăţesc pe voi – victimele – pentru comportamentul lor urât. Cei care cunosc astfel de criminali ştiu acest lucru, dar poate că voi nu-l ştiaţi. Indivizii amorali trebuie separaţi de societate, deoarece nu merită să stea în societate. În acest caz, încarcerarea este soluţia adecvată. Ăştia-s nişte sociopaţi şi nu pot fi reabilitaţi.

Totuşi, nu acelaşi lucru se poate spune despre foarte mulţi deţinuţi din închisori, care au nevoie de servicii de reabilitare şi sănătate mintală, nicidecum de încarcerare. Vreau să fac această distincţie acum, pentru că nu am făcut-o totdeauna când am vorbit despre încarcerare. Sociopaţii sunt foarte rari, dar pot aduce mari pagube societăţii, în special din poziţiile de putere. Asta nu-i o noutate. Aţi văzut destui astfel de indivizi ajunşi la putere.

Dar ce puteţi face pentru a-i opri? O parte a populaţiei respectă şi admiră persoanele autoritare şi pe cei bogaţi şi puternici care manipulează sistemul în propriul lor avantaj. Şi această parte a populaţiei nu-şi va schimba prea uşor preferinţele. Cade în sarcina celorlalţi ca voi să-i ţineţi departe de putere. În ultimul timp, astfel de indivizi şi-au făcut drum în interiorul multor sisteme politice, aşa că acum trebuie să fiţi foarte atenţi să nu fiţi păcăliţi de cei care vă promit *vouă* puterea, căci cei care votează stilul autoritar, de fapt, adoră şi ei puterea.

Cei care sunt atraşi de liderii autoritari caută să câştige putere pentru ei înşişi prin intermediul unui personaj puternic. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, nu le pasă că vor fi controlaţi sau oprimaţi de un lider autoritar. Ci speră să fie împuterniciţi de liderul autoritar să-i controleze pe cei care sunt diferiţi de ei sau care nu sunt de acord cu ei. Având omul lor la putere, vor căpăta puterea pe care o doresc – sau, cel puţin, aşa speră ei. Vor ca liderul lor autoritar să schimbe lumea după dorinţele *lor*. Naţionaliştii creştini au acum această iluzie. Ar fi foarte

fericiţi să schimbe democraţia cu controlul religios asupra celorlalţi. Acesta este motivul pentru care autoritarii câştigă putere – deoarece adepţii lor îşi doresc puterea pentru ei înşişi. Dar asta nu se întâmplă niciodată.

Autoritarii pun mâna pe putere pentru ei înşişi. Nu sunt interesaţi s-o împartă sau s-o dăruiască nimănui. Totul se reduce la propria lor persoană, căci asta-i natura unui sociopat. Un autoritar ar putea promite putere unui grup, dar niciodată nu se gândeşte serios să i-o dea. El nu suportă niciun ideal sau ideologie, religioasă sau de altă natură. Tot ce îşi doreşte este puterea pentru sine. Autoritarii sunt nişte mari escroci, iar printre victime se numără chiar şi adepţii lor.

Cum obţin şi rămân la putere Fiinţele Stelare negative şi alte figuri autoritare? Mai ales prin minciuni. Minciunile sunt moneda de schimb a autoritarilor şi a infractorilor de toate soiurile. Fără minciuni, nu şi-ar putea îndeplini planurile. Aceşti indivizi sunt foarte pricepuţi la înşelăciuni. Şi chiar că ăsta-i un talent. Este nevoie de talent pentru a minţi convingător. Adesea, aceşti indivizi inundă atmosfera cu atât de multe minciuni, încât adevărul nu se mai vede, făcând oamenii să se simtă copleşiţi, confuzi şi neajutoraţi, iar mincinosul nu este tras la răspundere.

Mincinoşii pricepuţi cunosc ce putere are repetarea minciunilor. Deoarece creierul vostru este programat prin repetiţii, o minciună repetată suficient de des începe să pară adevărată. Exact aşa sunteţi păcăliţi de ceea ce vă spune vocea din cap şi de ceea ce vă spun alţii. Oamenii vă repetă mereu ceva în copilărie, ceea ce devine exact ceea ce vă spuneţi şi credeţi despre voi. Asta se întâmplă nu numai în copilărie, ci şi pe tot parcursul vieţii. Creierul oamenilor este pasibil să fie programat, iar această programare se realizează prin repetare. Odată ce autoritarii pun mâna pe mass-media, capătă şi mijloacele de programare a oamenilor, adică mijloacele de a-i controla.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu teoriile conspiraţiei. Oamenii adoră secretele şi poveştile şocante care stau la baza teoriilor conspiraţiei. Ego-ul adoră şocul şi înfiorarea, la fel cum adoră dramele de la televizor şi din filme. Viaţa reală nu-i la fel de interesantă ca acele drame. Teoriile conspiraţiei sunt aşa: te captivează – te înfioară şi te ţin captiv. Îndeplinesc dorinţa ego-ului pentru ceva spectaculos, secret, voluptos,

lasciv, şocant! Ego-ului adoră să fie stimulat în acest fel. Această voluptate este ca un drog şi afectează creierul într-un mod similar. Vrei din ce în ce mai mult. Aşa funcţionează creierul uman. Şi dacă destui oameni repetă aceste poveşti exagerate pe reţelele de socializare, ele devin credibile. În condiţiile potrivite, oamenii nu au cum să nu creadă teoriile conspiraţiei. Sunteţi programaţi să înclinaţi urechea către ele şi să le credeţi. Pentru creierul vostru, teoriile conspiraţiei sunt distractive şi irezistibile.

Sunt rare acele persoane care să nu fi fost niciodată în viaţă victimele unor astfel de înşelăciuni, pentru că este atât de omenesc. Acelaşi lucru este valabil chiar şi pentru escroci. În nişte condiţii potrivite, oricine poate fi păcălit. Deci, nu trebuie să vă fie ruşine dacă vi s-a întâmplat. Se întâmplă aproape tuturor. Singurii oameni cărora nu li se întâmplă sunt aceia cărora li s-a mai întâmplat şi s-au învăţat minte. Se pare că fiinţele umane nu sunt prea raţionale. Fiinţele umane au o latură primitivă, manifestată în partea mai primitivă a creierului, care este vulnerabilă la amăgire, dar asta nu-i vina voastră.»

Capitolul 7:
TREZIREA ŞI ILUMINAREA

7a. Graţia Divină

«Scopul căii spirituale este să vă scoată din conştiinţa egotică la adevărata voastră natură. Acesta este un proces îndelungat, care se întinde pe mai multe vieţi şi începe cu o trezire a lui Kundalini. Kundalini se trezeşte în chakra rădăcinii de la baza coloanei vertebrale şi îşi începe călătoria lentă şi îndelungată urcând prin diferitele chakre până în vârful capului. Pe măsură ce trece prin fiecare chakră, blocajele din corpul subtil energetic, care reflectă rănile emoţionale şi înţelegerile eronate, sunt eliminate şi vindecate. Când o chakră a fost purificată suficient, Kundalini este liberă să-şi continue ascensiunea. Această descriere este simplistă, dar, în general, corectă.

Având în vedere acest lucru, am putea spune că calea spirituală este o cale de vindecare a înţelegerilor eronate şi rănilor emoţionale acumulate de-a lungul multor vieţi. Aşa şi este. Calea spirituală este o cale de vindecare, iar viaţa produce această vindecare în multe moduri diferite. De pildă, vă pune în legătură cu vindecători spirituali, deşi nu este cel mai obişnuit mod. *Viaţa* este cea care vindecă şi vă vindecă concepând situaţii menite să vă arate sau să vă înveţe ceva. Viaţa vă vindecă învăţându-vă adevărul.

De exemplu, dacă ai fost atacat de un câine, este posibil să fi ajuns la concluzia că toţi câinii sunt periculoşi şi ai dezvoltat o teamă faţă de ei, ceea ce este de înţeles. Cu toate acestea, nu este adevărat că toţi câinii sunt periculoşi. Pentru a te învăţa adevărul despre câini şi a te ajuta să-ţi vindeci frica de câini, la un moment dat, viaţa va crea circumstanţe în care trebuie să te confrunţi cu această frică şi să vezi că concluzia ta era incorectă. Ar putea face acest lucru în diverse moduri: Poate că cineva se mută la tine sau în vecinătate şi are un câine de care n-ai cum să nu te îndrăgosteşti.

Acesta este un exemplu foarte simplu, dar aşa funcţionează viaţa. Viaţa este inteligentă şi te pune în situaţii care te învaţă ceea ce ai nevoie şi te ajută să creşti aşa cum ai nevoie. Aceste situaţii te determină să-ţi schimbi concluziile despre tine şi despre viaţă, despre ceilalţi sau despre Dumnezeu. Viaţa este marele profesor şi te învaţă nu numai prin karmă, ci şi prin Graţie, aducându-ţi experienţe, oportunităţi, iubire, ajutor şi orice alt sprijin de care ai nevoie pentru a-ţi croi un drum prin viaţă şi a învăţa ceea ce trebuie să înveţi.

Când sunteţi copii, puteţi trage uşor concluzii incorecte despre voi şi despre ceilalţi şi despre viaţă. Pe măsură ce vă maturizaţi, multe dintre aceste concluzii sunt corectate în mod natural în timp, dar unele sunt întărite, de obicei pentru că au devenit profeţii autoîmplinite. Mai ales aceste credinţe ar putea necesita o intervenţie specială din partea vieţii sau a unui vindecător. În astfel de cazuri, viaţa are un plan de vindecare a acestei înţelegeri eronate şi, pur şi simplu, trebuie să fiţi deschişi să recepţionaţi o intuiţie sau orice altceva vă aduce viaţa ca să vă vindece. Viaţa este atât de binevoitoare. Este mereu atentă cu voi şi vă înfăţişează ceea ce aveţi nevoie.

Dacă nu acceptaţi cu uşurinţă acest ajutor de la viaţă, ea va continua să vi-l ofere şi va tot încerca să vă arate ce trebuie să înţelegeţi, până când veţi reuşi. Totuşi, acest proces poate dura vieţi la rândul, întrucât fiinţele umane învaţă lent uneori, mai ales dacă au răni emoţionale adânci şi sistemul lor de credinţe este contrar vindecării. De exemplu, unii oameni nu „cred" în terapie. Deşi psihoterapia este imperfectă, totuşi, are încă multe de oferit celor care au fost abuzaţi sau traumatizaţi.

Sistemele de credinţă ale oamenilor sunt, de obicei, cel mai mare obstacol de care se loveşte viaţa când vrea să le ofere intuiţiile, ajutorul, vindecarea şi sprijinul de care au nevoie. De pildă, mulţi au sisteme de credinţă care îi împiedică să primească ceva de la alţii. Ei cred că, cerând ajutor, dovedesc slăbiciune sau se tem să ceară ajutor sau se simt nedemni să-l primească de la alţii.

Aceasta este o problemă pentru suflet – pentru creşterea sa. Aceste convingeri trebuie cumva schimbate pentru ca acea persoană să poată primi ajutorul vieţii. Şi cum se schimbă credinţele? După cum ştiţi, acest lucru nu este atât de uşor. Uneori, cei apropiaţi te pot ajuta să înţelegi ceva şi să te schimbi, dar adesea, ei au credinţe similare. De multe ori,

este nevoie de ajutorul cuiva din afara anturajului persoanei cu probleme, întrucât prietenii şi familia, dacă nu chiar problema însăşi, nu au reuşit să-i ofere nicio soluţie.

Prin urmare, progresul care conduce la calea spirituală şi, într-o oarecare măsură, chiar progresul pe calea spirituală poate fi foarte lent, în funcţie de cât de mult a suferit individul în această viaţă sau în altele şi de cât de dispus este să privească lucrurile dintr-o altă perspectivă. Oamenii care nu au intrat încă pe cale probabil că nu vor fi interesaţi de introspecţie şi să-şi examineze gândurile, sentimentele şi credinţele şi, prin urmare, este mai puţin probabil să se poată schimba şi să evolueze. Dar odată ce Kundalini s-a trezit, intri pe o cale evolutivă şi devii deschis să priveşti în interiorul fiinţei tale şi să înveţi lucruri noi despre tine însuţi şi viaţă.

Această deschidere către evoluţie şi către tărâmul subtil non-fizic este un semn distinctiv al celui aflat pe cale şi îl face să devină un căutător al Adevărului, un elev al învăţăturilor spirituale şi metafizice. Şi astfel va putea profita din plin de Graţia pe care viaţa i-o pregăteşte.

Odată ce te-ai convins că există Graţia, începi să observi că acţionează tot mai mult în existenţa ta. Atunci, viaţa ţi se poate îmbunătăţi foarte mult, pe măsură ce te conectezi la dragostea, intuiţiile, ajutorul şi vindecarea pe care viaţa ţi le pune în cale. Eşti deschis la ce-ţi oferă ea şi eşti în armonie cu fluxul ei şi accepţi unde te duce fluxul.

O, dacă ai putea fi conştient de călăuzirea şi ajutorul Providenţei de fiecare dată când Ea te ridică de jos şi te poartă pe drumul tău! Cei care sunt conştienţi de Graţie sunt îndrăgostiţi de viaţă şi de Dumnezeu, acesta fiind rezultatul inevitabil al conştientizării unei asemenea bunăvoinţe. Harul este acolo pentru cei care au ochi să-l vadă, iar răsplata este bogată pentru ei.

Căutaţi-o! Observaţi Graţia. Observaţi cât de prompt are grijă de voi Tatăl în lucrurile mici şi mai mari. Observaţi cum vi se aminteşte să faceţi ceea ce trebuie să faceţi. Observaţi cum un prieten vă oferă o mână de ajutor tocmai când eraţi pe punctul de a claca. Observaţi cum apar banii atunci când aveţi cu adevărat nevoie. Observaţi zâmbetele şi urările calde de la alţii, atingerea unei mâini, cuvintele încurajatoare. Acestea vin la voi de la Dumnezeu, prin alţii, totuşi, chiar de la Dumnezeu. Aceasta este Graţia.

Graţia apare, de asemenea, sub forma unor experienţe spirituale: Poţi aluneca în Prezenţă sau întrevezi o licărire a Unimii sau a altui mare Adevăr. Te scufunzi în Tăcere şi nu te poţi mişca o vreme. Timpul se opreşte. Brusc, înţelegi ceva la un nivel mai profund, pe care îl pricepuseşi doar intelectual. Într-un vis, experimentezi o stare expansionată de conştiinţă sau ai o întâlnire cu o fiinţă angelică. În prezenţa unui învăţător spiritual, cazi într-o stare de vid. Inima ţi se deschide şi îţi ţâşnesc lacrimi de bucurie şi recunoştinţă. Vezi o imensă frumuseţe într-un fir de iarbă. Eşti plin de dragoste nemăsurată fără vreun motiv anume. Vezi Divinul în ochii cuiva. Pe tot parcursul căii, Graţia îţi arată Adevărul. Ţi-l arată printr-o *experienţă* a Adevărului. Toate acestea şi alte experienţe şi mai profunde sunt obişnuite pe calea spirituală.»

7b. Încrederea

«Ceea ce vă împiedică să observaţi Graţia este lipsa voastră de încredere. Iar cei care au încredere în viaţă şi îl iubesc pe Dumnezeu o fac pentru că recunosc mâna Providenţei în viaţă. Această încredere le permite să se relaxeze şi să se bucure de viaţă şi să simtă bunăvoinţa lui Dumnezeu. Cei care nu au încredere în viaţă nu recunosc Graţia, adesea, din lipsa de încredere în Dumnezeu, cauzată de credinţele negative despre Dumnezeu. Deci, revenim iarăşi la credinţe.

Încrederea se bazează pe credinţe şi convingeri. Ce crezi despre viaţă, despre ceilalţi şi despre Dumnezeu? Aceste credinţe contează, deoarece determină modul cum te simţi când te confrunţi cu viaţa şi intri în relaţii cu ceilalţi, cum reacţionezi la viaţă şi la ceilalţi şi cum se comportă ei faţă de tine.

Neîncrederea este lentila prin care egoul priveşte lumea. Neîncrederea ego-ului este o neîncredere generală. În lumea ego-ului, nu există loc pentru nuanţe, nu există nuanţe de gri. Dacă, ca femeie, ai avut o experienţă neplăcută cu un bărbat, ego-ul va concluziona că nu poţi avea încredere în bărbaţi. Dar o astfel de neîncredere universală nu este

justificată. Nu este adevărat că viaţa nu ar fi de încredere sau că toţi oamenii sau un anumit segment al omenirii nu ar fi de încredere. O astfel de neîncredere universală nu este eficientă. Nu te ajută să te vindeci sau să mergi înainte. În schimb, te închide sufleteşte, ceea ce doar te face să suferi.

Este nevoie de timp ca să te lămureşti dacă poţi avea încredere în cineva sau nu. Apoi, odată ce te-ai lămurit, poţi avea încredere pentru moment, dar situaţia s-ar putea schimba. Viaţa nu este atât de simplă pe cât ar dori mintea. Ego-ului îi plac afirmaţiile generale: „Bărbaţii nu sunt de încredere!”

Totuşi, tot ce poţi şti cu adevărat este numai adevărul de moment şi chiar şi atunci este posibil să nu-l ştii. Este o persoană de încredere acum, în acest moment? Mintea nu-ţi va putea spune, deşi Inima spirituală ar putea. Dacă intuiţia îţi este dezvoltată suficient, s-ar putea să ştii. Dacă nu, s-ar putea să fie nevoie să afli prin metoda mai dură. Dar aşa se dezvoltă intuiţia şi-ţi înveţi lecţiile.

Nu este ruşine să înveţi în acest mod – întâi să ai încredere în cineva şi apoi să afli că nu este de încredere. Cum ai fi putut să ştii? De obicei, nu ştii aceste chestiuni până în momentul când le afli. Viaţa este încâlcită şi poţi avea încredere că viaţa va fi încâlcită. Aşa funcţionează ea şi, acceptând-o, vei putea să te relaxezi şi să tratezi problemele cu calm.

Trebuie să-ţi faci drum în viaţă prin încercare şi eroare. Poţi avea încredere în viaţă că vei reuşi să înveţi pe parcurs, că vei deveni tot mai priceput să discerni ce este adevărat şi ce nu este şi că vei avea resursele interioare şi exterioare necesare pentru a face faţă oricărei situaţii cu care te vei confrunta.

Aceasta este promisiunea vieţii, într-un sens. Viaţa – Dumnezeu sau sufletul tău – promite să-ţi ofere tot ceea ce trebuie să înveţi şi orice ai nevoie pentru a evolua. Cu toate acestea, nimeni nu promite că acest lucru va fi uşor, ci doar că este posibil să trăieşti o viaţă mult mai bună prin accesarea resurselor tale interioare: curajul, răbdarea, dragostea, pacea, acceptarea, perseverenţa, tăria şi înţelepciunea. Toată lumea are acces la aceste calităţi. Orice om este la fel de divin, iar complicaţiile vieţii te motivează să descoperi aceste calităţi divine în tine.

O atitudine pozitivă, deschisă şi încrezătoare în viaţă este mai plăcută şi mai eficientă decât opusul ei. Atitudinea deschisă şi

încrezătoare poate face diferenţa între o viaţă fericită şi una nefericită, deoarece o perspectivă pozitivă te deschide către Graţie în toate formele sale, inclusiv spre oamenii care sunt mesagerii Ei. Iar Graţia îţi rezervă numai lucruri bune.

Graţia are un plan pentru tine şi îţi aranjează viaţa în conformitate cu acel plan. Graţia este înţeleaptă, inteligentă şi binevoitoare. Ştie mai bine decât vocea din capul tău ce anume ai nevoie pentru a fi fericit şi cum să-ţi creezi acea viaţă pe care eşti menit să o trăieşti. Da, eşti sortit să trăieşti o anumită viaţă. Nu vei trăi viaţa altcuiva. Ai propria ta viaţă de trăit, care nu va arăta ca a nimănui altcineva.

Cum creezi acea viaţă? O creezi împreună cu forţele care îţi modelează viaţa. Te acordezi la acele forţe şi colaborezi cu ele. Acest lucru ar putea necesita să nu mai rezonezi cu vocea din capul tău sau cu vocile din capul altor persoane, care pot avea cu totul alte idei. Sistemul de îndrumare care ţi s-a dat este foarte personalizat. Nimeni nu ştie mai bine ca tine ce este cel mai bine pentru tine. Singura ta sarcină este să urmezi cât mai bine Inima spirituală şi să nu laşi vocea din cap să te deturneze, ci să urmezi acele intuiţii subtile, imbolduri, inspiraţii şi încuviinţări.

Urmând aceste imbolduri intuitive, vei ajunge unde trebuie, dar nu vei şti neapărat unde te duc până când nu vei ajunge acolo. Ştii doar ce este adevărat în acest moment şi trebuie să ai încredere în această intuiţie. Dacă urmezi ceea ce este adevărat acum, vei ajunge la ceea ce va fi adevărat în următorul moment şi aşa mai departe. Harta este foarte locală. Nu ştii încotro te duce viaţa şi unde vei ajunge. Pur şi simplu, vieţuieşti şi cine poate şti cum va arăta viitorul, ce vei decide atunci, ce va alege altcineva şi cum se vor petrece lucrurile?

Mintea ta nu ştie cum se va desfăşura viaţa, oricât de mult ar crede ea că ştie sau ar fantaza despre viitor. Nici măcar sufletul tău nu ştie. Nici măcar fiinţele non-fizice care te călăuzesc nu ştiu acest lucru. Iată cât de scufundat în necunoscut eşti cu adevărat! A trăi aşa este ca şi cum ai conduce legat la ochi. Dar adevărul este că mereu ai condus legat la ochi, în timp ce doar pretindeai că ştii unde mergi şi ce se va întâmpla.

Ego-ului nu-i place necunoscutul. Necunoaşterea i se pare nesigură şi, prin urmare, nedemnă de încredere. Acesta este motivul pentru care ego-ul nu se încrede în viaţă – pentru că nu poate şti ce va urma. Dar

faptul că viaţa nu poate fi cunoscută nu înseamnă că nu este de încredere. Aşa este viaţa şi nu poate fi altfel. Viaţa a fost concepută să fie astfel de către un Creator inteligent şi binevoitor dintr-un motiv bine întemeiat. Asta o face să fie extrem de demnă de încredere, iar acest fapt nu poate fi schimbat doar fiindcă ego-ul nu-l poate înţelege.

Viaţa este demnă de încredere, pentru că te poţi bizui pe ea aşa cum este: de necunoscut, schimbătoare, imprevizibilă, uneori surprinzătoare, uneori plictisitoare, uneori plăcută, alteori neplăcută. Viaţa este previzibil de imprevizibilă, de schimbătoare şi de necunoscut. Prin asta, viaţa este întru totul de încredere. Doar că ego-ului nu-i place incognoscibilul, variabilul şi incertitudinea.

Dar tu? Poţi găsi acel ceva din tine care adoră să nu ştie, adoră schimbarea, adoră imprevizibilitatea vieţii? Da! Aceste lucruri fac viaţa distractivă. Imaginează-ţi viaţa fără ele! Care ar mai fi rostul ei? Chiar aşa. Nu ar avea niciun rost, dar viaţa are un rost, un scop, un sens, care este iubirea şi creşterea.

Viaţa înseamnă să descoperi că eşti o fiinţă divină deghizată ca fiinţă umană şi apoi să înveţi să trăieşti ca o fiinţă divină. Pentru a descoperi acest lucru este nevoie de deschidere spre învăţare şi evoluţie şi dorinţa de a descoperi lucruri noi despre tine, posibil chiar lucruri dificil de suportat: idei greşite sau prejudecăţi, amintiri dureroase şi emoţii de care te-ai legat sufleteşte, dar pe care trebuie să le abandonezi.

Viaţa vrea să te elibereze de tot ceea ce te ţine captiv în starea egotică de conştiinţă, de tot ceea ce te face să fii suspicios şi de tot ceea ce te face să te simţi mărunt, temător, nevoiaş şi nevrednic. Vrea să te elibereze de orice idee incorectă pe care o ai şi de orice sentiment negativ pe care l-ai simţit vreodată sau l-ai putea simţi. Cât de binevoitoare este! Doar că acest proces este uneori dificil şi chiar dureros. Creşterea te umileşte, ceea ce doare. Poate fi dureros să îţi dai seama că ai urmat nişte idei greşite atâţia ani de zile şi că, de fapt, sinele tău fals este tocmai o asemenea idee eronată – iar cu asta ajungem la chestiunea trezirii spirituale.»

«Cuvântul trezire este folosit de mulţi oameni în moduri diferite, dar îl voi folosi într-un mod specific, aşa cum îl folosesc majoritatea învăţătorilor nondualişti. Cei aflaţi pe calea spirituală au folosit adesea acest cuvânt într-un sens foarte larg, înţelegând o realizare, o înţelegere cu totul inedită sau o experienţă spirituală. Trezirea, în sensul pe care i-l dau eu, indică o schimbare permanentă de identitate – cea mai crucială schimbare pe calea spirituală, după care nimic nu mai este la fel.

Către această schimbare de identitate a condus calea spirituală şi este scopul ei. Totuşi, această schimbare, oricât de importantă ar fi, abia iniţiază ceea ce eu numesc „procesul iluminării", care este o desfăşurare şi aprofundare de lungă durată a ceea ce s-a petrecut la trezire, până la punctul final al tuturor încarnărilor voastre umane: iluminarea.

Iluminarea, aşa cum folosesc aici acest cuvânt, este punctul final al călătoriei spirituale şi încetarea karmei. Aceasta înseamnă că sufletul nu va mai trebui să se reîncarneze pe Pământ sau într-un loc similar, decât dacă sufletul decide să revină ca să slujească, aşa cum fac Fiinţele Stelare.

De fapt, nu există un *proces* de iluminare – fie este ultima viaţă, fie nu este. Dar a privi ca pe un proces această călătorie de la trezire la iluminare este folositor şi destul de corect: Este un proces în care corpul de energie subtilă se purifică şi capătă din ce în ce mai multă lumină. Pe măsură ce se trece de la trezire la iluminare, corpul subtil devine, literalmente, mai plin de lumină. Acest lucru este valabil şi atunci când se trece de la trezirea lui Kundalini la trezirea spirituală.

Această lumină este lumina şi iubirea Creatorului. Este greu să spunem mai mult decât atât sau să folosim orice alte cuvinte, deoarece limbajul omenesc nu are cuvinte adecvate. Din fericire, lumina eterică este doar o versiune mai subtilă a ceea ce ştiţi că este lumina fizică, aşa că aproape oricine şi-o poate imagina.

Voi sunteţi nişte fiinţe de lumină: fiinţe făcute din lumină. Corpul vostru nu este solid, ci compus mai mult din spaţiu decât din materie. În acest spaţiu se află energie: lumina. Pe măsură ce evoluaţi spiritual, zonele dense din corpul vostru eteric, care indică răni emoţionale şi înţelegeri eronate, sunt vindecate şi înlocuite cu lumină. Sunteţi vindecaţi

atunci când lumina penetrează energia îngheţată din corpul vostru eteric şi astfel deveniţi mai plini de lumină.

Adevărata voastră natură este lumină şi iubire. Lumina şi iubirea sunt, de fapt, acelaşi lucru. Energia este substratul vieţii, iar această energie este iubire. La fel de bine, s-ar putea spune că este lumină. Iubirea şi lumina sunt două cuvinte pentru acelaşi lucru, dar ele vă evocă experienţe diferite. „Lumina" vă ajută să *vedeţi* sau să vizualizaţi această energie, iar „iubirea" vă ajută să *simţiţi* adevărata natură a acestei energii.

Acest proces prin care deveniţi tot mai plini de lumină durează multe vieţi la rând. Rezultatul este o creştere treptată a vibraţiei, pe măsură ce evoluaţi. Rănile emoţionale şi înţelegerile eronate fac ca corpul vostru eteric să fie mai dens şi vă împiedică să trăiţi natura voastră divină şi stări modificate de conştiinţă. Pe măsură ce vă uşuraţi şi vă vindecaţi, sunteţi mai capabili să experimentaţi natura divină şi stările de conştiinţă extinsă. Aceasta este răsplata pentru că aţi făcut lucrarea de vindecare necesară pe calea spirituală.

Când s-a realizat suficientă vindecare şi Kundalini s-a ridicat până la chakrele superioare, începeţi să trăiţi Prezenţa, sau Sinele vostru divin, mai des şi pentru perioade mai lungi de timp, pierzând mai puţin timp cu gândurile despre voi înşivă.

Majoritatea oamenilor constată o capacitate crescândă de a trăi în prezent şi în flux cu ceva timp înainte de marea schimbare pe care o numesc trezire. Înainte de a se trezi, majoritatea trebuie să înveţe să rămână în prezent prin meditaţie sau alte practici spirituale. Astfel de practici pun bazele şi pregătesc terenul pentru trezire.

Cei care nu au pus în ei înşişi bazele Prezenţei ar putea avea o trezire, dar starea de trezire poate să nu rămână sau să nu se stabilizeze, iar persoana se va întoarce la conştiinţa egotică la un moment dat – după ore, zile, săptămâni sau luni. Sau, dacă trezirea rămâne, persoana trezită poate să nu o integreze bine sau să o întruchipeze suficient.

Cei care se trezesc, dar nu au integrat sau întruchipat această trezire, se pot comporta în continuare egotic, deşi se simt ca fiind mai presus de ego. Este posibil ca ei să nu se mai identifice cu sinele fals, dar tiparele condiţionate sau rănile nevindecate ale sinelui fals încă le dirijează comportamentul social. Se simt eliberaţi de sinele fals şi detaşaţi de

mintea egotică, dar prin ei acţionează în continuare condiţionările, dându-le senzaţia că nu ei sunt făptuitorii. În consecinţă, ei nu simt nicio responsabilitate pentru cum se comportă.

În comportament, cei care sunt treziţi, dar nu au integrat bine trezirea nu prea diferă de cei care nu s-au trezit deloc, cu excepţia faptului că se simt eliberaţi de zbaterea şi suferinţa legate de propriile condiţionări şi comportament, deoarece nu mai simt nicio legătură cu ele. Cu alte cuvinte, cineva care se trezeşte se poate simţi foarte liber, dar totuşi poate fi un mârlan, ca să folosim un limbaj popular. Atitudinea lui este că el se simte grozav şi, dacă alţii nu se simt la fel de bine sau nu le place cum se comportă, asta-i problema lor. Asta vreau să spun prin neîntruchiparea trezirii: se comportă ca şi cum nu ar mai fi un simplu om şi nu ar mai trebui să se conformeze la modul obişnuit, inclusiv să fie amabil. Nu oricine care nu a integrat bine trezirea atinge această extremă, dar se cam întâmplă.

Puteţi vedea asta uneori chiar şi la învăţătorii spirituali, care îşi fascinează adepţii prin faptul că sunt eliberaţi de îndoielile, fricile şi gândurile autoreflexive obişnuite. Cu toate acestea, ego-ul este încă bine-mersi în astfel de învăţători şi se simte superior şi dincolo de condiţia umană şi mai presus de ceilalţi. Deşi pot fi eliberaţi de îndoieli, de frici şi judecată-de-sine, în general, nu sunt liberi de iritare şi furie, deoarece sentimentul lor de superioritate îi face adesea să fie nerăbdători cu ceilalţi. Această lipsă de compasiune este semnul lipsei de integrare sau întruchipare a trezirii.

Învăţătorilor spirituali care nu întruchipează trezirea adesea le lipseşte şi o învăţătură coerentă despre cum să te trezeşti sau cum să trăieşti viaţa – cum să „*fii în lume, dar fără să-i aparţii*”. Învăţătura lor este mai mult o descriere decât o prescriere: „Aşa este să fii trezit”. Acest lucru are o anumită valoare, dar în lipsa unei reţete pentru cum se poate ajunge acolo, acest tip de învăţătură îi poate face pe elevi să devină frustraţi, confuzi şi, eventual, să se limiteze la a imita exprimarea şi comportamentul învăţătorului spiritual. [n.tr. – apropo direct la nondualiştii neo-advaita!]

Cu toate acestea, astfel de învăţători pot transmite foarte bine o energie care înalţă elevii la o stare de conştiinţă superioară în prezenţa lor şi chiar cu efect de durată. Datorită transmisiunii energiei şi a

sentimentului lor de libertate, învăţătorii spirituali care nu au integrat bine trezirea pot deveni destul de populari şi de succes. Problema este că admiratorii lor pot crede că vor deveni la fel de liberi fără meditaţie şi muncă de vindecare – dacă aceasta a fost şi experienţa învăţătorului, ceea ce este adesea – care nu este un mesaj util pentru învăţăcei.

O altă posibilitate este că cineva să se trezească şi să rămână treaz şi să fie destul de bine integrat, neavând însă un fundament solid în meditaţie sau Prezenţă, deoarece nu a avut prea multe condiţionări negative de la bun început. Dacă a făcut deja multă lucrare de vindecare sau nu prea avea nevoie de vindecare, atunci s-ar putea trezi destul de uşor şi să rămână treaz. Acesta este cazul unor Fiinţe Stelare. Se trezesc şi sunt deja suficient de purificate încât să rămână treze, fără a reveni la somnul spiritual.

Fiinţele Stelare, pentru că sunt avansate spirituale, se încarnează fără nicio karmă şi au adesea o legătură deosebit de puternică cu forţele superioare, care le-au fost apropiate încă din copilărie. Multe Fiinţe Stelare au fost născute cu daruri parapsihice sau le dobândesc mai târziu şi au o capacitate naturală de a se conecta cu fiinţe din alte dimensiuni. Deoarece Fiinţele Stelare *ştiu*, pur şi simplu, că aparţin de altă dimensiune şi o simt direct, nu trebuie să fie convinse că există Dumnezeu sau ajutoare non-fizice. Acesta este un mare avantaj pentru redobândirea nivelului iniţial de conştiinţă. Ele cred deja în Graţia Divină şi sunt ghidate de ea, indiferent dacă sunt sau nu foarte conştiente de această îndrumare, dar, de obicei, sunt.

Când Fiinţele Stelare decid să se întrupeze, ştiu că intră într-un mediu dens din punct de vedere vibraţional şi că vor pierde inevitabil starea de conştiinţă cu care sunt obişnuite. Unele realizează cât de dificil le va fi să recâştige această stare de conştiinţă, pentru că au mai trecut prin asta, dar altele nu-şi dau seama ce mare provocare şi-au ales.

Unele Fiinţe Stelare se pierd în densitatea acestei planete şi nu sunt în stare să-şi recapete lumina, dar majoritatea se trezesc la adevărata lor natură, până la urmă. Îşi pierd lumina în mica copilărie, în copilărie sau în adolescenţă, când adaptarea socială devine deosebit de importantă. Apoi, se trezesc la vârsta adultă tânără sau, eventual, după multe decenii. Când anume şi cât de greu se trezesc depinde de o mai multe lucruri şi nu este uşor de prezis.

Astăzi, trezirea este mai uşoară ca niciodată pentru Fiinţele Stelare, pentru că mulţi alţii s-au trezit înaintea lor. Deoarece trezirea nu mai este la fel de rară ca pe vremuri, Fiinţele Stelare ce îşi găsesc calea către învăţături referitoare la trezire – spre învăţături nondualiste, de exemplu – se pot trezi destul de repede şi fără multă meditaţie sau alte practici. Alţii vor avea nevoie de ceva meditaţii şi practici spirituale.

În orice caz, trezirea pentru o Fiinţă Stelară este mult mai uşoară decât pentru altcineva, care va trebui, fără îndoială, să pună bazele trezirii prin meditaţie şi vindecare. Cât de multă meditaţie şi vindecare sunt necesare este o chestiune individuală şi depinde de nivelul energiei Kundalini la naştere, până unde a ajuns ea în prezent şi de alţi factori.

Pentru majoritatea oamenilor, trezirea are loc brusc la un moment dat. Este ca şi cum s-ar scurge sinele fals şi ar rămâne restul. Cei mai mulţi vor rămâne cu nişte condiţionări, dar nu destule ca să-i împiedice să se simtă liberi, uşuraţi şi destul de diferiţi „în pielea lor". Condiţionările rămase vor trebui să fie rezolvate şi se vor rezolva după trezire, dar respectivilor le va fi mult mai uşor să le depisteze şi să le deslușească decât înainte de trezire.

Pe lângă aceste rămăşiţe de condiţionări, ceea ce rămâne după trezire este conştiinţa: senzaţia că eşti o conştiinţă pură. După trezire, îţi este clar că eşti chiar acea Prezenţă conştientă pe care ai experimentat-o ori de câte ori ai fost prezent în corp şi simţuri în aici-şi-acum. Înainte de trezire, *tu* ai experimentat Prezenţa, iar acum eşti conştient că eşti *însăşi* Prezenţa. Înainte de trezire, exista un „tu" care experimenta Prezenţa, iar acum nu mai există niciun „tu", ci doar Prezenţa. Identitatea ta s-a mutat de la sinele fals la Prezenţă. Ai încetat să mai fii sinele fals şi ţi-ai dat seama că eşti Prezenţa. Aceasta este o experienţă remarcabilă şi eliberatoare.

Trezirea este adesea însoţită de o stare de conştiinţă extinsă care durează o perioadă de timp, posibil chiar şi luni, dar mai adesea, zile, după care te stabilizezi într-o stare mai pământească, pe măsură ce te adaptezi la noua identitate de sine. La mulţi, vocea din cap tace o vreme şi au o senzaţie de unitate cu viaţa.

Este dificil să spunem ce se întâmplă după trezire într-un mod tipic, deoarece nu există o experienţă standard, dar putem să spunem că experienţa generală este una de libertate, uşurinţă şi o anumită exaltare

care le însoţeşte. Această libertate şi uşurinţă rămân în cea mai mare parte după trezire şi devin starea implicită, în locul stării egotice de conştiinţă.

Rezultatul trezirii este că vocea din capul tău este resimţită ca fiind altceva decât propria voce şi undeva, pe fundal, şi nu prea te mai interesează. Deja observi ce-i cu ea şi nu prea mai are putere să te atragă, cu excepţia acelor condiţionări rămase, care încă trebuie examinate.

Una dintre condiţionările cel mai greu de depăşit şi, adesea, ultima de învins este identificarea cu corpul. Deci, deşi simţul identităţii s-a schimbat destul de spectaculos ca urmare a trezirii, senzaţia că eşti un corp continuă adeseori. Dar nici măcar asta nu este, în niciun caz, o experienţă universală.

După trezire, mulţi trăiesc o perioadă de "lună de miere", care poate fi destul de lungă, chiar şi de un an sau mai mult, în care se află într-o stare foarte fericită şi plăcută: se simt liberi, uşori, în largul lor, îndrăgostiţi de viaţă, văzând Divinul în toate lucrurile şi în toţi semenii.

Tot acum este perioada când se ivesc condiţionările rămase pentru a fi observate şi eliberate. Această purificare şi eliberare se poate face destul de eficient după trezire, deoarece eşti foarte apt şi dispus să pui lumina conştientizării pe ele. Îţi este uşor să vezi adevărul despre orice gânduri rămase şi nu prea întâmpini nicio rezistenţă. Deci, chiar dacă gândurile te mai captivează din când în când, le depistezi repede şi este puţin probabil să rămâi prins în ele mult timp.

Nu este ceva neobişnuit să experimentezi un fel de criză de vindecare după trezire. Pe măsură ce condiţionarea rămasă iese la suprafaţă pentru a fi observată, ea poate fi asociată cu o problemă fizică. Iar prin rezolvarea condiţionării, este posibil ca problema fizică să dispară. Totuşi, poate dura ceva timp până ce problema emoţională din spatele problemei fizice să intre în câmpul atenţiei şi să fie rezolvată. Orice vei experimenta după trezire, precum şi înainte de trezire, este experienţa potrivită şi poţi avea încredere că totul face parte dintr-un proces semnificativ pentru sufletul tău.

Nu înseamnă că toate problemele tale vor fi rezolvate după trezire sau că nu te vei mai îmbolnăvi niciodată, ci că nu mai vezi lucrurile ca pe nişte probleme. Când încetezi să crezi vocea din cap, nu mai ai sentimentul că ai probleme. Dacă mintea nu-ţi mai spune că ai o

problemă, atunci orice trăieşti este doar ceea ce trăieşti şi atât. Orice se întâmplă este doar întâmplarea vieţii. Drept urmare, după trezire, suferi foarte puţin.

Viaţa devine mai uşoară după trezire din două motive: Nu mai creezi sentimente negative şi dificultăţile şi suferinţa care apar odată cu ele, şi nu mai vezi ca pe o problemă ceea ce-ţi aduce viaţa. Înainte de trezire, te simţeai o victimă a vieţii, dar acum vezi că asta era o poveste urzită de mintea ta. Există doar o desfăşurare a vieţii din motivele ei – alegerile oamenilor şi voinţa divină – şi nu poate fi altfel. Accepţi viaţa aşa cum este ea, fără discuţii, evaluări sau împotrivire. Aceasta înseamnă acceptarea. Ai văzut clar că judecăţile, preferinţele, dorinţele, evaluările şi opiniile tale erau doar perspectiva limitată a ego-ului neînţelept şi primitiv, nicidecum adevărul. Această viziune clară face ca acele gânduri să devină inutile şi să nu te mai intereseze. Eşti eliberat de ele şi ceea ce rămâne este *doar-ce-este*.»

7d. Întruchiparea şi Iluminarea

«Este o călătorie foarte lungă de la trezire până la punctul final al evoluţiei voastre umane – iluminarea – cu multe lecţii ce trebuie învăţate. În timpul acestei călătorii, vindecarea continuă şi orice rest de karmă trebuie să fie echilibrată. Acest lucru poate necesita reîncarnarea alături de anumite persoane pe care le-aţi cunoscut anterior. Uneori această karmă este curăţată oferind ceva, iar alteori, primind ceva. În ultimul caz, acea karma poate fi "arsă" şi în alte moduri decât cu persoana cu care ai căpătat karma. Una dintre principalele modalităţi prin care se produce plata karmică este moştenirea genetică şi familială, fiind adesea motivul pentru care cineva se reîncarnează într-o anumită familie, dar există şi multe alte modalităţi.

Cu toate acestea, nu este un lucru neobişnuit ca cineva avansat spiritual să fie nevoit să se reîncarneze pentru a finaliza într-un fel o anumită relaţie. De obicei, respectivul nu opune rezistenţă la întoarcerea pe Pământ din acest motiv, deoarece, odată ce eşti atât de avansat, nu te

mai grăbeşti să ieşi din lanţul reîncarnărilor, căci viaţa este, în general, destul de plăcută şi uşoară în ultimele încarnări.

După trezire, viaţa devine mai uşoară, deoarece nu mai creezi probleme sau nu mai vezi lucrurile ca fiind nişte probleme şi, de asemenea, pentru că nu creezi karmă, ba chiar fiind posibil să primeşti nişte răsplate karmice. Când încetezi să creezi karmă, nu mai rămâne decât karma bună. Acest lucru explică o parte din confortul şi norocul pe care-l au unele suflete avansate.

Mai există un motiv pentru care viaţa devine mai uşoară pe măsură ce progresezi spiritual. În timpul ultimelor încarnări, pe lângă faptul că îţi purifici condiţionările, nu-ţi mai rămâne decât să fii de folos altora în moduri care-ţi fac plăcere. Sufletele vechi au, în general, scopuri de viaţă care le plac foarte mult şi la care se pricep. Acest lucru nu se poate spune despre oricine, din cauză că, la unii, scopul vieţii este destul de solicitant şi dificil de realizat. Sufletelor bătrâne le place să-i servească pe alţii, acesta fiind un motiv pentru care fac sacrificiul de a veni într-un loc ca Pământul. Le place să slujească! Slujirea altora este o bucurie. Îndeplinirea scopului vieţii este o bucurie.

Sufletele avansate au, de asemenea, avantajul de a se armoniza uşor cu scopul vieţii lor, spre care gravitează în mod natural, aşa că nu luptă să-şi găsească locul în viaţă, cum se întâmplă adesea cu sufletele mai tinere. Singurul lucru care i-ar putea împiedica ar fi să aibă parte de o copilărie cu abuzuri sau lipsită de iubire, care-l poate da înapoi chiar şi pe un suflet avansat.

Majoritatea sufletelor avansate care aleg să se nască într-un cămin cu abuzuri sau lipsit de iubire au un scop al vieţii legat de vindecare. Acest mediu le serveşte scopului vieţii, deoarece, adeseori, vindecătorii trebuie să parcurgă întâi ei înşişi drumul vindecării, înainte de a-i ajuta pe ceilalţi să-l parcurgă. Totuşi, este posibil chiar şi pentru ei să nu-şi găsească ieşirea din suferinţă. Aceasta ar fi mai mult o excepţie decât regula, dar se mai întâmplă.

În acest caz, sufletul va face tot posibilul să susţină acea persoană. Dacă însă persoana rămâne blocată în durere şi furie sau victimizare, atunci vindecarea de care sufletul are nevoie va avea loc după moarte, între vieţi, unde se vindecă şi se învaţă multe lucruri care nu au putut fi vindecate sau învăţate pe timpul întrupării. Astfel de piedici nu

reprezintă o problemă pentru suflet, deoarece are toată eternitatea la dispoziţie pentru a evolua, şi fiecare viaţă are valoare pentru suflet, indiferent de ceea ce se întâmplă în timpul ei.

După trezire, trebuie să te obişnuieşti cu un nou mod de a fi în lume. Erai obişnuit să fii condus de vocea din cap şi de dorinţele egotice, dar acum, când acestea nu mai sunt dominante şi, posibil, chiar să lipsească, descoperi că nu ai avut nevoie niciodată de vocea din cap şi de dorinţele ei. Viaţa curge frumos şi fără ele.

Se dovedeşte că nu ai avut niciodată nevoie de vocea aia, ceea ce poate fi o surpriză! Nu te mai interesează ce spune, şi totuşi continui să faci tot ce ai nevoie şi urmăreşti diverse obiective şi activităţi. Ceea ce diferă este că motivaţia ta provine acum dintr-un loc mai profund decât gândurile şi dorinţele. Pur şi simplu, te regăseşti făcând lucruri sau îndreptându-te spre ceva fără să te gândeşti la asta din timp sau fără să-ţi dai seama că urma să faci asta. Iar aceasta este o altă surpriză, deşi, chiar şi înainte de trezire, erai împins în acest fel, uneori. Dar acum, aceasta este modul tău implicit, *modus operandi*. Acţionezi fără prea multă gândire, evaluare sau împotrivire. Aşa acţionează Sinele divin în lume.

Inteligenţa mai mare care eşti ştie exact ce face şi cum să se îngrijească de ceea ce trebuie făcut. Dacă trebuie să înveţi ceva, vei învăţa. Dacă trebuie să vorbeşti, vei vorbi. Dacă trebuie să te odihneşti, te vei odihni. Cine poate şti ce vei face în continuare? Oricum nu contează, pentru că ceea ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla. Lucrurile funcţionează fără efort şi fără ca să te forţezi sau să te împotriveşti. Dacă vei recădea în vechile obiceiuri de a te forţa sau a te grăbi, vei observa cât de contractat te simţi, ceea ce poate fi îndeajuns pentru a te opri o clipă ca să reevaluezi ce anume te împinge şi de ce.

Apar şi momente în care gândurile şi impulsurile egotice te captează din nou, dar, de obicei, le observi destul de repede şi alegi din nou. Sau poate că vei alege să acţionezi în vechiul mod, dar fiind conştient că l-ai ales şi eşti dispus să suferi consecinţele – adică, să suferi.

Suferinţa este mult mai mică după trezire, deşi încă apare. Este mult mai mică, pentru că ai acces la conştiinţa care vede că alegi suferinţa şi că ai putea să n-o faci. După trezire, aceasta este una dintre cele mai mari schimbări. Suferi puţin şi doar pentru perioade scurte de timp, pentru că ai mereu acces la natura ta divină.

Uneori, ego-ul te prinde cu garda jos şi atunci spui ceva dureros sau negativ. De îndată ce îţi iese pe gură, îţi şi dai seama ce s-a întâmplat. Poţi continua în acel stil, fiind conştient ce faci, sau poţi alege din nou, oprindu-te şi spunându-ţi: „Îmi pare rău”, iertându-te şi dând totul la spate. Când ego-ul îşi face apariţia în moduri mai puţin dureroase şi îi dai glas, sună gol sau prostesc şi, de multe ori, chiar îţi vine să râzi.

Odată ce ai observat iluzia, o dai la spate, în cea mai mare parte, ca pe un vis urât. Odată ce nu te mai păcăleşte vocea din cap, te întrebi cum de ai crezut-o până atunci. După trezire, este atât de evidentă falsitatea acestei voci şi cu ce se ocupă ea. Cum de ai putut să-i cazi în cursă? Chiar aşa. Dar adevărul este că iluzia este foarte greu de depistat când eşti prins în ea. Ce binecuvântare să nu mai fii!

Această călătorie de la trezire la iluminare presupune o evoluţie a conştiinţei. Ceea ce tocmai am descris este ceea ce trăiesc cei mai mulţi în această călătorie, în special imediat după trezire. Dar pe măsură ce conştiinţa evoluează, ea devine mai profundă şi se deschide către frumuseţea, vioiciunea, bucuria şi unitatea pe care o descriu mulţi mistici, unde toţi şi totul devine Preaiubitul. În acest stadiu, mulţi simt un mare devotament şi dragoste pentru toate vieţuitoarele şi pentru Dumnezeu.

Aceasta este o stare de conştiinţă mult mai savuroasă, mai plină de iubire decât starea în care se pomenesc majoritatea oamenilor imediat după trezire, care poate fi mai degrabă o experienţă de spaţialitate, detaşare şi vid. Odată cu aprofundarea, vine şi o intimitate cu viaţa şi iubire pentru viaţă. Sentimentul anterior de a fi doar un martor al vieţii se dizolvă într-o experienţă a nemărginirii, a unităţii cu tot ceea ce există, a perfecţiunii şi într-o senzaţie că totul este viu şi impregnat de Divinitate.

Există şi alte profunzimi şi stadii ale conştiinţei, dar îi voi lăsa pe alţii să le descrie, întrucât nu aceasta este intenţia mea în acest capitol. Jeffery A. Martin a cercetat şi cartografiat diverse niveluri şi stări de conştiinţă, descriindu-le complet pe fiecare, aşa că vă trimit la lucrarea sa. Meditaţia Transcendentală învaţă, de asemenea, o hartă simplă a conştiinţei de la trezire până la iluminare, la care puteţi apela. Ceea ce mă interesează pe mine cel mai mult este să vorbesc despre întruchipare,

adică despre modul în care *te comporţi* în viaţă ca urmare a stării tale de conştiinţă.

Întruchiparea este importantă, mai importantă decât orice stare sau experienţă spirituală pe care o poţi avea pe cale. Procesul iluminării duce la iubire, pace, bucurie, acceptare şi compasiune. Dacă starea ta de a fi în majoritatea timpului nu este una de dragoste, pace, bucurie, acceptare şi compasiune, atunci nu eşti întruchipat şi nici iluminat – nu te afli în ultima ta viaţă terestră. Este o exigenţă înaltă, dar asta înţeleg eu prin întruchipare sau integrare.

Multe stări de expansiune, de elevaţie, de beatitudine, de libertate, de detaşare, extatice şi misterioase apar pe drumul de la trezire la iluminare şi fiecare are scopul ei. Totuşi, aceste stări şi experienţe nu sunt scopul final, ci doar o parte a călătoriei. Scopul este întruchiparea, iar sufletul ştie cum să-l ducă la bun sfârşit. Pune la cale cu atenţie situaţii şi experienţe spirituale şi de alt gen, care, în cele din urmă, te conduc către acest scop.

Întruchiparea este, în general, un proces lent. Dar în cazul Fiinţelor Stelare se poate petrece în două feluri: Fie persoana se întruchipează destul de uşor, fie poate avea mari dificultăţi. Când se trezesc, unele Fiinţe Stelare se pomenesc într-o stare detaşată, non-umană şi apoi trebuie să găsească o cale de a relaţiona cu lumea şi cu oamenii, deşi unele dintre ele vor alege, pur şi simplu, să ducă o viaţă mai retrasă.

Precum acestea din urmă, mulţi oameni aflaţi în ultima sau printre ultimele încarnări aleg să trăiască în afara agitaţiei vieţii moderne. Ei şi-au pierdut interesul pentru cele mai multe lucruri care îi interesează pe ceilalţi şi se mulţumesc cu o viaţă foarte simplă, petrecută în meditaţie, explorare interioară şi călătorii în alte dimensiuni. Aceste persoane slujesc omenirea în felul lor şi de pe nivelul lor de conştiinţă. Au existat întotdeauna astfel de persoane retrase, care şi-au îndeplinit scopul vieţii de a sluji omenirea prin transmiterea unei vibraţii superioare, intenţionat sau neintenţionat.

Întruchiparea este deosebit de importantă pentru învăţătorii spirituali, din motive destul de evidente. Şi totuşi, există mulţi învăţători spirituali care nu sunt întruchipaţi. Unii dintre cei mai impresionanţi învăţători spirituali, cei care atrag cel mai mare număr de adepţi, au experimentat stări extraordinare şi au daruri parapsihice remarcabile,

dar le lipseşte întruchiparea. Nici nu ar trebui să fie învăţători, dar sunt deseori cei mai atraşi de a-i învăţa pe alţii, pe când cei care sunt mai întruchipaţi par oameni obişnuiţi, modeşti şi umili.

Dalai Lama este un exemplu de persoană întruchipată. Se comportă după cum vorbeşte. Feriţi-vă de cei care nu fac aşa. Nu au ceea ce căutaţi voi, deşi pot avea o transmisie energetică puternică, dar nu neapărat una curată. Feriţi-vă de învăţătorii spirituali care par foarte speciali, care îşi folosesc darurile parapsihice pentru a impresiona şi se lasă puşi pe un piedestal. Şi fiţi atenţi la modul în care aceşti învăţători se poartă cu alţii, în special cu cei mai apropiaţi.

Cum vă purtaţi cu ceilalţi este întotdeauna aspectul cel mai important. Dacă învăţăturile sau prezenţa sau transmisia energetică a unui învăţător vă ajută să trăiţi o viaţă de pace, iubire, acceptare şi seninătate, atunci aţi găsit Adevărul. Asta vă doresc la toţi şi este şi dorinţa mea pentru Pământ. Planeta are nevoie de o omenire mai bună şi mai blândă, aşa că vă rog să mergeţi înainte cu dragoste şi pace.

Eu sunt disponibil pentru voi şi pentru toţi cei care mă cheamă. Eu şi alţii ca mine suntem mereu în slujba voastră. Pace!»

Despre autor

Gina Lake este un învăţător spiritual nondualist şi autoarea a peste douăzeci de cărţi despre trezirea la adevărata natură. De asemenea, este un senzitiv şi medium talentat, cu un master în Consliere psihologică şi o experienţă de peste treizeci de ani în sprijinirea oamenilor în evoluţia lor spirituală. În 2012, Isus a început să dicteze cărţi prin intermediul ei. Aceste învăţături de la Isus se bazează pe adevărul universal, nu pe vreo religie. Apoi, în 2017, la cererea lui Isus, Gina şi soţul ei, care este, de asemenea, un învăţător spiritual nondualist, au început să ofere online transmisiuni ale conştiinţei Cristice în întâlniri săptămânale şi pregătiri intensive lunare. Aceste transmisii de energie sunt un flux direct de iubire şi vindecare care accelerează evoluţia spirituală a celor ce le recepţionează. Canalul YouTube al Ginei conţine peste 175 de mesaje de la Isus ce pot fi ascultate. Site-ul ei oferă informaţii despre cărţile ei, cursuri online, transmisiuni, o carte electronică gratuită şi înregistrări audio şi video: **RadicalHappiness.com**

Transmisiile conştiinţei Cristice (CCT) în cadrul unor întâlniri săptămânale online

Transmisia energetică se derulează în mod natural de la învăţătorul spiritual către aspirant şi de la fiinţele din dimensiunile superioare către cei din această dimensiune care sunt dispuşi să o primească. Transmisia a fost folosită de-a lungul veacurilor pentru a accelera evoluţia spirituală şi a eleva conştiinţa. În acest proces, au loc şi vindecări emoţionale şi, uneori, fizice, căci o parte naturală şi necesară a procesului de elevare a conştiinţei este eliminarea blocajelor energetice.

În cadrul întâlnirilor video săptămânale online prin Zoom, Gina Lake şi soţul ei oferă transmisii ale Conştiinţei Cristice. Acesta este unul dintre modurile prin care Isus şi ceilalţi Maeştri Ascensionaţi care lucrează cu Isus intenţionează să ridice nivelul de conştiinţă al umanităţii. Înainte de transmisie, Isus transmite un mesaj mediumnic pentru a pregăti, învăţa şi inspira pe cei care sunt gata să primească

transmisia de energie. Mulţi declară că simt o transmisie energetică şi prin aceste mesaje mediumnice.

Transmisia durează aproximativ douăzeci de minute şi se face în tăcere, cu excepţia unei muzici de fundal, menită să ajute oamenii să se deschidă şi să primească. În timpul transmisiei, Gina Lake şi soţul ei acţionează, pur şi simplu, ca antene pentru conştiinţa Cristică, care curge spre Pământ pentru a fi primită de toţi cei care sunt dispuşi să se deschidă şi să fie înălţaţi de harul divin. Deoarece nu există, de fapt, nici timp şi nici spaţiu, acestea nu reprezintă o piedică în calea recepţionării transmisiei, care funcţionează la fel de bine online ca şi faţă în faţă. Puteţi afla mai multe despre aceste transmisii pe site-ul Ginei la:

RadicalHappiness.com/transmissions